

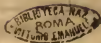
Illustris uiri D. Ioannis

DE ROIAS COMMENTARIO-

rum in Astrolabium quod Planisphaerium uo-
cant, libri sex nunc primùm in
lucem editi.

12.7.2.22

His additus est index capitum ac rerum, qua toto
opere continentur, locupletissimus.

LVTETIAE

Apud Vascofanum, uia Iacobaea ad insigne Fontis.

M. D. L.

CVM PRIVILEGIO.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

1900

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

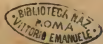
IMP. CAROLO, V. MAX. INVICTISS.
CAES. AVG. CHRISTIANAE REIP.
PATRI CONSERVATORIQ. OPT.
HISP. REG. D. IOANNES DE
ROIAS S. D.

VM omnes disciplina, inuictissime Caesar, ca-
teris praestantiores habeantur, quae uel subie-
cto sublimiores sunt, uel demonstratione, re-
rum uel scientia euidentiores, aut usui hominū
magis necessariae, omnibus iure optimo (Theologiam semper
excipio) Mathematicas artes praeferemus: quae non in infe-
riorum, mortaliumque rerum contemplatione, neque in Phi-
losophorum arbitrio, aut opinione, sed manifestissima sui de-
monstratione in ipso, quo cuncta teguntur, calo, inque eius
admirando sempiternoque motu uersantur, quo neque sub-
limius in rerum natura, admirabiliusue quicquam excogi-
tari potest. Hominum uero usui eousque ceteris artibus ne-
cessariae magis sunt, ut uel sola harum disciplinarum scien-
tia, à reliquis brutis, rationeque carentibus animalibus seiū-
gi, separarique uideamur. Ab his enim plurimarum rerum
causas mortalibus ignotas prius, Ab his mirabiles, uariosque
motus, à quibus certa dierum, mēsum, annorum, seculorum-
que spatia constituta sunt, sine quibus nullus aut temporum
ordo aut rerum gestarum series constare posset, Ab his, quae
hominum uictus subministrat, imò à qua uniuersa morta-
lium resp. pendet, agriculturam ipsam didicimus, atque ut
doctissimus Poëta ait

¶ Hinc tempestates dubio praedicere calo

a ij

- ” Possumus, hinc mensisque diem tempusque ferendi,
- ” Et quando infidum remis impellere marmor
- ” Conueniat, quando armatas deducere classes,
- ” Aut tempestiuam in syluis euertere pinum.

Et ut ceteras disciplinas taceam quæ arctissimis semper cū his uinculis ea ratione copulantur, ut hæ reliquarū quasi anima esse uideantur, sanctissimas ipsas leges, sine quibus belluino procul dubio more uiueremus, et à quibus quod homines sumus, hoc est ratione præditi, pēdere uidetur, sine his constare non posse diuinus ille Plato asserere minime dubitauit. Sed licet hæ disciplinae Carole Maxime ijs qui Reip. curam gerunt plurimū cōducant, nulli tamē magis, quā Imperatoribus ducibusq; necessaria sunt. Nam ut omittam, quæ ad nauigationis peritiā pertinent, ut omittam fluminum latitudinum, murorumque atque turrium altitudinū, fossarumque profunditatum dimensiones pro pontibus scalis, cæterisque alijs rei bellicæ necessarijs machinis fabricandis, quæ à nulla arte uel facilius uel certius, quā ab hac mathematica ratione haberi possunt. Quis nescit harum disciplinarum cognitionem ab ultimo exitio Duces cum exercitu simul aliquando liberaſſe, pluribus uerò præclarissimarū uictoriarum non semel causam extitiſſe? Sulpitius Gallus, pridie quam Perſeus rex superatus eſſet, cū Luna deficere obscurarique cōpiſſet, deficientēque lumine multis coloribus mutari, tandemque nusquam apparere cōſpiceretur, ob relique ignorationem stupore milites timorēq; sinistrum illud omen augurantes corripere, in concionem productus, Eclipsis causam aperiens exercitum & sollicitudine liberauit, dubiamque aliā uictoriam ſuis comparauit. Platonis
amicus

amicus Dion Sicilia rex Zacyntho cōtra Dionysium nauigaturus, cū forsā per id temporis Luna etiā defecisset malēque hoc à suis interpretaretur, eius rei causā minime ignarus, nihil à sententia dimotus, captūque iam opus audacter prosecutus, uictō expulsoque Tyranno Syracusis positus est. Contrā Nicias Atheniēsium imperator hanc ipsam Lunæ defectiōnem, ignarus causā, pertimescēs, ueritus classem portu educere opes eorū afflixit. Quid Syracusas tam diu aduersus Romanorum potentissimū exercitum, clarissimūque ducem M. Marcellum, nisi diuini Archimedis harū artium peritiā defendit? Quid Rhodios aduersus Demetriū regis obsidionem, qui ab animi pertinacia Poliorcetes appellatus est, quā Diognetis Mathematici industria? Quid aliud etiā Apollonienses, quā Tryphonis Alexandrini ars? Sed cur ueterum exempla repetimus? Dudū cū apud insulam, quam Iamaicam nominant (quæ Ferdinandi Hispania Regis aui cui felicissimis auspicijs mūdo primū innotuit) Hispanorū exercitus, quem per id temporis Colonus dūctabat, militum seditione laborasset, eorumq; multi à castris aufugissent, partim uerò in ipsis castris agrotarent, nec iam Dux à Iamaicēsis fractas Hispanorum uires aspernantibus alimenta posset impetrare (hac enim ratione nostros posse sine conflictu debellare sperabant) tandemque in ultimo uitæ periculo uniuersus exercitus constitutus esset, Iamaicensibus Colonus nunciari iubet, ni sibi, suisq; omnib. necessaria subministrarent, maximam illis pestilentiam, plurimumque eorum sanguinem in rei ultionem effusum iri prædicere. Quo uerò id facilius crederēt, addidit, eorū quæ dixerat signum primum in Luna uisuros, quā Astrologia

peritissimus Eclipsim proxime passuram intelligebat. Contempserant iussum Ducis Barbari, sed cum ad constitutum tempus Lunam deficere conspiceret, illius tum primum verbis fidem praebentes, & comectus exin nostris affatim subministrarunt, & ipsius Ducis, caterorumque militum pedibus aduoluti, uti ipsis ignosceret flagitarunt. Illud denique nobis compertum est (logum enim esset singula exempla recensere) praclarissimorum olim ducum fuisse nullum, qui bellum aggressurus unum secum aliquem summi nominis Mathematicum, quasi omnium rerum consultorem optimum, non detulerit. Id quod Aristoteles in Alexandro cupiens ita

.. ad eum scripsit. O rex clementissime nec surgas nec sedeas,
.. nec cibum sumas aut potum, penitusque nihil sine periti Mathematici consilio (si fieri potest) facias. Iam vero si reliquis privatis rerum curatoribus exercituumque rectoribus harum artium cognitio non conducit modo, sed necessaria etiam futura est, Tibi Caesar inuictissime, cui tanti imperii, tot regnorum provinciarumque, tot urbium uel orbis potius incumbit cura, cuique soli uniuersa Christianorum reip. praesidium commissum est, quanto magis erunt necessaria? Nonne & qui mundi uel in primis imperium habes, cuiusque felicissimis auspicijs tot ditissima insulae, nouae tot regiones, & ut ita dicam, tot mundi (quos Alexander ille Macedonum credo suspirabat) subinde deteguntur, mundum ipsum ignorare indecorum esset? Adde regium nescio quid his etiam artibus inesse, unde à multis Regia nec immerito nominantur. Subducunt enim nescio quo pacto à terrenis sordidisque curis animum, totumque in admirabili illo caelestium orbium ordine, rerumque omnium singulari dispositione feci humana omnino

na omnino oblitum detinent: ita ut uerissime illud dictū sit

„ Felices animæ quibus hæc cognoscere primum

„ Inque domos superas scandere cura fuit.

„ Credibile est illos pariter uitæque iocisque

„ Altius humanum exeruisse caput.

„ Non uenus & uinum sublimia pectora fregit,

„ Officiūque fori militiæque labor:

„ Nec leuis ambitio perfusæque gloria fuco

„ Magnarūque fames sollicitauit opum.

Habet enim diuina illa supernorum corporum natura ne-
scio quid latentis energiæ, quæ mentes nostras non secus ac
magnes ferrum, in sui contemplationem rapit, atque erigit.
Quod procul dubio solum immortalitatis, diuinitatisque; no-
strorum animorum posset esse uel certissimum argumētum.
Diuinus nanque animus originis maiestatisque suæ princi-
pia recordatus, ad coniunctissimā quæque sibi naturā am-
plectenda, amandāque rapi cogique uidetur,

„ Est (enim) deus in nobis sunt & commercia cali,

„ Sedibus ætheriis spiritus ille uenit.

„ Iuxta illud Prophetæ, quod & à Christo citatur, Ego di-
xi Dii estis, & filij excelsi omnes. Vnde quòd harum rerum
scientia solis hominibus ob animorum immortalitatem pe-
culiariter concessa sit, eruditissime à Platone dictum est, so-
lū Astronomiæ causa oculos nobis datos esse. Ad quod innuit
& ingeniosissimus Poëtarum cū ait,

„ Pronæque cū spectent animalia cetera terram,

„ Os hominī sublime dedit, calumque uidere

„ Iussit, & erectos ad sydera tollere uultus.

Quare non possum satis mirari, esse nostra tempestate quos-

dam harum artium tam amicos, ut has ipsas quasi inane aliquid, nulliusque momenti res, ad pietatemque omnino inutiles statim renuant, à Christianoque theatro explodendas esse iudicent. Quorum nimirum iudicium non pluris faciendum censeo, quam Epicureorum illorum aduersus easdem artes sententiam, quippe qui, uti ab his studiis mortalium arcerent ingenia, diuinitatis alias certissima inditia hominum impressa natura insulsis cauillationibus obruere conati sunt. Ingrati procul dubio (ut bene ait Plinius) erga eos, qui labore, curaque lucem nobis aperuere in hac luce. Iosephus uero uir apud Romanos tanta authoritatis, ut ei statuam erexerint, de Noe, filiorumque eius uita longitudine differens, non dubitat, quin in tot annorum curricula, in tot secula Deus Opt. Max. eorum uitas propagauerit, ut prater alia quadam, his uel precipue mathematicas artes discere, posterisque deinde tradere melius possent. Magni uirtute, atque ingenio (ut bene etiam exclamat Plinius) este cali interpretes, rerumque natura capaces, argumenti repertores, quo deos hominesque uinxistis. Quod si homines, uel ob hoc quod homines sumus, rationeque pradi, clarissimo etiam nostra fidei semoto lumine, ad Opt. Max.que Dei uirtutem, potentiam, atque essentiam, omniumque rerum quae fuerunt, quae sunt, quaeque futura sunt primam solamque causam inuestigandam, contemplandam, adorandamque tenemur, atque compellimur, inuisibiliaque ipsius à creatura mundi (ut diuus Paulus inquit) per ea, quae facta sunt, intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque eius uirtus, et diuinitas, Quid dignius hominis contemplatione, quam ipsum caelum? Quae uero Christiano digniores erunt disciplinae, aut magis necessariae, quam quae in rebus caelestibus perpetuo

petuò uersantur? In quo melius Dei aternitatem, quàm in his, quæ aterna, minimeq; corruptioni obnoxia sunt, contèplabimur? A quo melius eius uirtutem intelligemus, quàm à calorũ uirtutibus, à quibus quicquid apud nos est, ipso disponente, deriuatur? A quo deniq; melius eius essentiam, atq; potètiã, ceteraq; omnia quæ in rerum natura stupefcimus atque admiramur, quàm à fulgentissimarum, innumerabiliũmq; stellarũ immensa magnitudine, quàm à tanta hac cali uastitate, quæ extrà, intràque cuncta cõplectitur, colligemus? Nõne idẽ Paulus alibi tam propè adesse Deum, penè ut manibus prehendi, contrectariq; possit, affirmauit? Quid autem aliud est manibus prehendi, contrectariq; Deũ posse, quàm quòd in caeleste hoc summi Dei templũ intuens animus, Deum esse aliquẽ, qui illud regat, gubernet, atque moderetur statim re ipsa fateri cogatur? Quis uero neget non ad hoc ipsum Prophetã etiam spectasse, cùm ait, Celi enarrant gloriam Dei, & opera manuum eius annunciant firmamentum. Dies diei eructat uerbum, & nox nocti indicat sciẽtiã? Aut quis tandẽ nescit ab hac astrorum scientia plures in Dei primũ cognitionem peruenisse, cùm palàm sit (ut uetustiora exempla reticeamus) Magos, hoc est Caldaeorum sacerdotes, sapientèsque uiros olim ad Deum ipsum natum adorandum admonente stella Bethlehem usque peruenisse? Cũ compertũ etiam sit Dionysium quoque Areopagitam, qui cùm naturæ portentum illud Athenis, quod sub Tiberio contigit, animaduertisset, eclipsim scilicet Solem in plenilunio pati, eiusdem Dei, saluatorisq; nostri agnouisse prædixisseque passionem, Exclamans enim, aut Deus (inquit) natura patitur, aut mũdi machina dissoluetur. Nũ quid in summi illius incarnati uerbi mysterij (si enim natum esse

Deum eundem & mortalem carnem assumpturum cognouerunt) inque eiusdem passionis cognitionem sapientissimi uiri nisi ab hac astrorum scientia, quam recte Timæus diuinā nuncupat, peruenissent? Falsò itaque has disciplinas nihil ad pietatem, ueramque religionem conducere arbitrantur: cum ab his uel Diagoram ipsum qui à Deo cognominatus est, quod nullos crediderit esse Deos, in Dei cognitionē cōuinci etiam posse uideamus. Quare plus uel hac exempla, ne infinita etiam alia quibus sacra litera undique scatent, recenseamus, apud bonos posthac atque studiosos ualeāt, quàm similium Epicureorum ineruditum iudicium: adque harum artium studia amplectenda amādāque atque suscipienda, quæ ad cæterarum disciplinarum cōsummationem, quæ ad rerumpub. pace belloque gerendam curam, quæ ad pietatem & uirtutem, denique quæ ad Dei cognitionem non conducunt modò, sed quodammodo necessaria sunt, auidissime accēdamur. Scio tamen ad hæc te inuictiss. Cæsar adhortari, nihil aliud esse, quàm calcaria (quod aiunt) addere sponte currenti: cum hæ tibi disciplinæ tā cordi semper fuerint, ut quod de C. Iulio Cæsare memoratur, id tibi proprie magis quadrare uideamus. Is enim cum Magnū Pompeium persecutus esset, interimque dum Alexandria suas expectaret legiones, cum Achoreo sene peritissimo Mathematico in multam etiam noctem de anni Solaris quantitate disputasset (si nostro Lucano credendum est) dixisse fertur,

- „   - Media inter prælia semper
- „   Stellarum, calique plagis, superisque uacauit:
- „   Non meus Eudoxi uincetur fastibus annus.

Ceterum cum plurimos uiderim harum disciplinarum amatores, rei tamen difficultate, obscuritateque (sunt enim difficilia omnia

lia omnia quæ pulchra sunt) ab earū studijs deterreret; bene de his mereri iudicaui, si hac nostra in Planisphærium commētaria tuo à me nomini Max. Carole consecrata, ederem, publicaremq;: Habet enim hoc Mathematicū instrumentū peculiarem quandam facilitatem, rerumque omnium tam manifestā demonstrationem, ut oculis quantumuis cæcutientibus, uel solus linearū eius ductus uniuersam mundi dispositionē, secretioraque etiā naturæ subiiciat contemplanda, atq; intelligēda. Promiseram iam olim tibi cū Louauij essem inuictiss. Casar hac ipsa cōmentaria, sed propter aduersam ualeitudinem, qua tūc temporis eo usq; laboraui, ut exanimis fere in patriam redire coactus sim, hucusq; promissum persolvere nobis non licuit. In quibus illud unum inter cætera nixi conatiq; sumus, ut latino saltem sermone loqueremur. Voculas enim nescio quas, uti Nadir, Cenith, Alidada, AZimuth, Almadarath, Almucantarath, & similia, à media ipsa Barbaria deducta, è nostro libro depulimus, atque exterminauimus. In his autē quæ latinis nominibus carebant, à Græcis, sed quæ à probatissimis autoribus recepta sunt, mutuati sumus. Et ne ab alijs, ea quæ ad sphæra rudimenta pertinent, discere lectores cogerentur, uniuersam eius rationem, diligentius fortasse, quàm ab alio huc usque tradita est, cum de huius sphæra partibus ageretur, exposuimus. Vtui uerò illius, ne aridus omnino ieiunusq; esset, (id quod nullus ante nos in similium instrumentorū usibus exponendis fecit unquam) aliquid ex selectiorum autorum lectione, quo lectores detinerentur, admiscuimus; aliquandoque eorum loca uel emendauius, uel exposuimus. Cætera uerò, quæ ad phrasim, orationisque ornatum, æqualitatemque attinent, si minus politioribus fortasse arriiserint, ij sciant id muneris esse Ma-

thematicam rationem tradere, ut minime aliquādo ornatū
ferat. Vt enim cum Manilio loquar,

- „ Ornari res ipsa negat, contenta doceri. Secus tamen erit
cū tuam, inuictissime Caesar, Africanorum, Indorum, Turca-
rum, Gallorum, Italarum, Germanorumque uictorijs refertis-
simam, uel Philippi filij tui Opt. Max. Q. principis, quā mihi
nuper commendauit, historiam conscripsero. Hanc quā libē-
tissime cū primū aggrediar, cū & si nullum aliud, illud
saltem non mediocre nobis operæpretium futurū sit

Vt nostrum tantis inscribam nomen in actis.

Huic uerō ornatū, splendorē, ubertatem, uarietatemq; quan-
tūuis sim rudis, addere mirū nō erit. nā ut ad Maniliū redeā,

- „ Auro atque ebori decus addere, cū rudis ipsa
„ Materies niteat, speciosis condere rebus
„ Carmina, uulgatum est opus, & componere simplex.

Sed ne caterorū uulgatum morē sequi uidear (uetus enim ino-
leuit cōsuetudo, ut in eos, quibus libros suos dedicant, hinc inde
laudes corradētes congerāt) simili nos officiij genere, uel pietas
potius supersedebimus. Noui enim (iuxta illud Horatianū)

- „ Quid ferre recusent, Quid ualeāt humeri: præsertim cū neq;
Callicrates nos, aut Myrmecides, Strabōne simus, ut tuarum
laudū elogiū, Maxime Carole, Iliade etiā prolixius, tot uirtu-
tū, tot uictoriarū, tot deniq; pace belloq; benegestarum rerum
aceruos in tam paruo spatio, ac tanq̃ in nuce aliqua includere
possimus. Superest itaq; ut hoc quale quale est exigū munus,
quod sub tui sacri nominis splendore, tanq̃ Theucer sub Aiakis
clypeo, tutissimum iam nunc in lucem prodit (maiora à me for-
san posthac accepturus) benignissime, non tam opus ipsum,
quā animum erga te nostrum æstimans, recipias, foueas atq;
tueare. Interim Vale Caf.

CAPITA QVAE TOTO OPERE CONTINENTVR.

LIBRO PRIMO DE PARTIBVS PLANISPHAERII.

Præfatio.

Sphæra materialis diffinitio diuifioque, ac de eius primo inuentore. Cap. 1.

De posteriore planasphæra parte, deq; eius partium nomēclatura, atque ratione. Obiterque Virgilij locus expofitus. Cap. 2.

Anterioris planasphæra partium per capita tractatio, ac primum de Aequatore. Cap. 3.

De Tropiciis Cap. 4.

De Polaribus circulis. Cap. 5.

De Axe mundi ac eius polis. Cap. 6.

De signifero, eiuſq; et Signorū primis inuētorib. Cap. 7.

De Meridiano circulo. Cap. 8.

De Horizonte. Cap. 9.

De Coluris. Cap. 10.

De circulis horarum diſtinctioribus Cap. 11.

De Verticalibus circulis. Cap. 12.

De circulis altitudinum, deque Quarta altitudinū, quæ horum uicem habet in hac Sphæra. Cap. 13.

De Parallelis in genere. Cap. 14.

De Parallelis Solis. Cap. 15.

De Parallelis stellarum. Cap. 16.

De Climatibus, ac Parallelis geographicis, Et quòd uix in

*eorum assignatione consentiant autores. Insuper & huius
rei causa, obiterque Plinij locus expositus.* Cap. 17.

LIBRO SECVNDO DE VSV
PARTIVM.

Praefatio.

*Verus Solis locus quis sit, atque qua ratione deprehēda-
tur. Et quòd annorum ratio subinde mutetur. Quodq; die-
rum initia diuersa ratione, à diuersis gentibus fuerint ob-
seruata, inibi que Ouidij locus expositus.* Cap. 1.

Oppositū Solis qd sit, et qua ratione inueniatur. Cap. 2.

*Solis stellarumque altitudinem, earumque distantiam à
nostro uerticali facile deprehendere.* Cap. 3.

*Antè ne an post meridiem sit, sine ullo negotio dinoscere.
eadem & de nocte ratio.* Cap. 4.

*Maximam Solis, stellarumue altitudinem singulis diebus
deprehendere.* Cap. 5.

*Quid sit Solis maxima declinatio, atque qua nam eā ra-
tione deprehendemus.* Cap. 6.

Quā nā ratione stellarū declinationē iueniemus. Cap. 7.

*Quòd earundem stellarum declinatio, modò de earū lon-
gitudine latitudineq; cōstet, perfacile inueniatur.* Cap. 8.

*Qua nam ratione stellarū paralleli in simili sphaera de-
scribantur.* Cap. 9.

*Regionis latitudo, eiusdemque Poli altitudo in quo diffe-
rant, & qua ratione indagentur.* Cap. 10.

*Quòd à stellis in sphaera constitutis regionis etiam latitu-
do possit inueniri.* Cap. 11.

Eandem

Eandem regionis latitudinem, aliter etiam per easdem
sphaera stellas inuenire. Cap. 12.

Per duas simul sphaera stellas eandem etiam regionis latitudinem indagare. Cap. 13.

Quòd à duabus etiam sphaera stellis, quarum altera in orbe medio, altera in quacunque cali parte conspiciatur, in latitudinis regionis cognitionem perueniemus. Cap. 14.

Qua'nam ratione per quamlibet etiam ignotam stellam, Polo tamen ita propinquam, ut nunquam occidat, regionis possit latitudo indagari. Cap. 15.

Quòd à qualibet etiam ignota stella, eadē regionis latitudinem eliciemus. Cap. 16.

A latitudine regionis, & loco Solis cognito, Solis altitudinem meridianam quotidie inuenire. Cap. 17.

A Solis altitudine meridianā, eiusdemq; declinatione cognita, in latitudinis cognitionem aliter, quam expositū est, peruenire. Cap. 18.

A Solis declinatione, regionisq; latitudine iam nota, Solis quotidie altitudinem meridianam elicere. Cap. 19.

A regionis latitudine, Solisque altitudine meridianā, eius declinationem colligere. Cap. 20.

A cuiusvis regionis latitudine, Poliue altitudine iā nota, in quo cōstituti simus Climate, atque geographico parallelo, facillime deprehendere. Cap. 21.

A quo Hora nomen acceperit, et quòd duplex sit Horarū differentia, Temporalis scilicet & Naturalis. Quid item sit Hora naturalis, eiusq; inquirendi ratio de die. Cap. 22.

Qua'nam ratione noctis Horas naturales per stellas obseruabimus. Cap. 23.

Horam ortus, occasusque Solis. Dierumque pratered, atque noctium quantitates deprehendere. Cap. 24.

Quaenam ratione Horas naturales more Italogum inquiramus. Cap. 25.

Quae sint Horae inaequales, seu Planetarum, quas Temporales uocant, ac cur sic nominentur ex Dionis Nicaei sententia, ac quaenam inquirantur ratione. Cap. 26.

Quod à sola ortus occasusque hora certo aliquo die cognita, uel diei aut noctis quantitate, regionis etiam ignota latitudo, seu Poli eleuatio facillime deprehendatur. Cap. 27.

Solis ortus, occasusque amplitudo quid sit, & qua ratione deprehendatur. Cap. 28.

Quid sit stellarum ortus occasusque amplitudo, & quo modo inueniri debeat. Cap. 29.

De ortu, occasuque stellarum Cosmico, Acronycho, & Helico, quibus poëtae utuntur frequentissime. Quid item sit stella hora horizontalis, & qua ratione illam inquiramus. Obiterque Ouidij atque Lucani loca exposita. Ibidemque Plinij error annotatus. Cap. 30.

Quaenam ratione lineam inueniemus meridianam, amplitudinemque ortus, occasusque Solis à meridiana iam inuenta, alia quam superius tradidimus ratione, colligemus. Cap. 31.

A linea meridiana cognitione aliter, quam docuimus modo, Solis altitudinem meridianam deprehendere. Cap. 32.

Arctus stellarum nocturni, dierumque qui dicantur, & qua ratione deprehendantur. Cap. 33.

Stellas calum mediare quid sit, & qua ratione cuiusvis stellae calis mediationem eliciemus. Cap. 34.

Qua

Qua ratione longitudinem, latitudinemque depictarum stellarum in hac sphaera, deprehendemus. Cap. 35.

Cuiusvis partis eclipticae declinationem inuenire. Cap. 36.

Quid sit arcus eclipticae rectae ascensio. Cuiusvis arcus ab Ariete scilicet incipientis rectam ascensionem praefinire. Cur item omnium fere Astronomorum consensu, Arietem signorum primum constituerint, inibi que Virgilij locus expositus. Cap. 37.

Cum ecliptica quolibet arcu, aliunde etiam quam ab Ariete incipiente, quantum simul aequinoctialis ascendat, in sphaera recta praefinire. Ex quo quot signorum in eadem sphaera recte, quot etiam oblique exoriantur colligemus. Cap. 38.

Vniuscuiusque regionis ascensionalem differentiam inuenire. Cap. 39.

Cuiusvis arcus eclipticae ab Ariete incipientis, obliquam ascensionem indagare. Cap. 40.

Cum ecliptica quolibet arcu, aliunde etiam quam ab Ariete incipiente, quantum simul aequinoctialis ascendat, in sphaera obliqua praefinire: Ex quo etiam an recte signum, an oblique exoriat, in eadem sphaera colligemus. Cap. 41.

Quaenam ratione inueniemus, in quanto temporis spacio, unumquodque integrum signum tam in recta, quam in obliqua sphaera, nostrum cõscendat horizontem. Cap. 42.

Cuilibet rectae ascensioni arcum zodiaci coascendentem inuenire. Cap. 43.

Ex ecliptica oppositorum arcuum obliquis ascensionibus iam notis, eorundem rectas ascensiones cognoscere. Cap. 44.

Ex ascensionibus signorum obliquis cognitis, dierum notitiamque quantitates colligere. Cap. 45.

A cuiusvis signi ascensione obliqua cognita, regionis latitudinem, aliter quam superius docuimus, elicere. Cap. 46.

Ecliptica gradum singulis horis in meridiano consistentem indagare. Cap. 47.

Quaenam ratione ecliptica poli distantiam à nostro meridiano possemus indagare. Cap. 48.

Quaenam proprie dicatur linea uerticalis, ac quo pacto illam in qualibet eleuatione inueniemus. Cap. 49.

Qualiter uerticis Solis distantiam à nostra uerticali linea singulis horis deprehendemus. Cap. 50.

Quonam modo stellarum in sphaera positarum uertices singulis horis inueniemus, hoc est, quantum à nostro uerticali distant. Cap. 51.

Stellae cuiusvis horam, uerticalemque lineam inuenire. Cap. 52.

Quid sit Crepusculum: Ptolemai, atque Strabonis de eius initio sententia: qualiterque eiusdem temporis spatium, in quacunque poli eleuatione, metiemur. Cap. 53.

Qua ratione, si de mense, atque eius etiam die ignoraretur, in eorum cognitionem, huius duntaxat sphaera adiumento, peruenire possimus. Cap. 54.

Qua ratione Aequatoris, Tropicorumque atque Polarium circulorum locum in caelo oculis nostris licebit contemplari. Cap. 55.

Quid sit Planetam stationarium esse, quid directum, quid retrogradum. quid item de Planetarum retrogradatione, statione, directione ueteres senserint: inibi que expositus Lucae locus, itemque et Aristotelis. Denique qua ratione hanc Planetarum uariationem, ex hac sphaera colligemus. Cap. 56.

Qua

Qua ratione tabulas eleuationũ signorum, hoc est, quantum singulis horis eleuetur Sol supra horizontem in quolibet proposito Climate, atque Parallelo licebit calculare, pro Cylindris, annulis mathematicis, ceterisque horologiorum generibus fabricandis. Cap. 57.

De primo horologiorũ inuentore, atque qua ratione horologium horarum inaequalium, quas Planetarum uocant, describemus. Cap. 58.

Qua ratione aequalium horarum horizontale horologium pro quacunque eleuatione deformabimus. Cap. 59.

Qua demum ratione murale quoque aequalium horarũ horologium describemus. Cap. 60.

LIBRO TERTIO DE DOMIBVS CAELESTIBVS.

Praefatio.

De duodecim locorum nominibus & ordine, deq; quatuor Cardinibus primũ, in quo omnes conueniunt, constituendis. Cap. 1.

Cetera caelestia loca inquirendi ratio, pro Ptolemai atque Bateni sententia. obiterq; Manilij locus explicatus. Cap. 2.

Eorundem caelestium locorũ designatio pro Abraha Aben Ezre, uel Abem Mohab opinione. Cap. 3.

Qua ratione eadem cali loca pro Campani opinione inquirentur. Cap. 4.

Diuersam aliam aquadarum caelestium Domorũ rationem ab eodem Campano assignari, eamque ab illa, quam Maternus, Maniliusq; sequuntur, non differre. Cap. 5.

Quòd Hermetis in prædictis celestibus locis æquandis opinio ab ijs, qua huc usque dicta sunt, differat, in qua neque sibi ipsi semper satis constar. Quodque nõ parum interfit in hac re, hanc uel illã rationem sequi. Ac cur in genituris Domus ipsa figura quadrata deformetur. Cap. 6.

LIBRO QVARTO DE DIMENSIONIBVS.

Præfatio.

De dimetiendis per umbram, perque Solis aut Lunæ altitudinem rebus ad perpendicularum erectis. Primòque de illis, quarum umbra à quadragesimo quinto Luminariũ altitudinis gradu diffunditur. Cap. 1.

De rerum ad perpendicularum erectarum dimensione per umbram, Sole Lunæ super quadraginta quinque gradus supra nostrum horiZontem eleuatis. Cap. 2.

De rerum ad perpendicularum erectarum dimensione, Sole Lunæ citra quadragesimum quintum gradum supra nostrum horiZontem eleuatis. Cap. 3.

Qua ratione Vegetius murorum, surriũmũ altitudines per umbras aliter metiri docet, cum uerborum quoque eius expositione, rei que etiam addita demonstratione. Cap. 4.

Quòd à cognita Solis Lunæ ue eleuatione, rei que etiam altitudine, in umbra longitudinis cognitionem peruenimus. Cap. 5.

Qua ratione à rei altitudine, atque eius umbra æquinoctiali cognitis, regionis latitudinem inueniemus: obiterque pro Plinio, Strabone, Ptolemaeo atq; Virruuio multa. Cap. 6.

Quòd

Quòd à cognita regionis latitudine, umbràque æquino-
ctiali, i gnomonis altitudinis cognitionẽ perueniemus. Cap. 7.

Vt alicuius rei summitatem quantumuis altam, data so-
lùm planicie commoda, dimetiamur. Cap. 8.

Quòd à quocunque planicie loco eandem rei metiemur
altitudinem. Cap. 9.

Dimensio altitudinis, cuius distantia pedibus, passibusue
metiri non possit. Cap. 10.

Eiusdem inaccessa rei altitudinem aliter, hoc est, per uni-
cam duntaxat stationem dimetiri. Cap. 11.

Dimensio intercapedinis rei inaccessa, uti arcium, fossa, flu-
minũ, urbium manibus circumiacentium, ac similium, quo-
rum à contraria parte turres, muriue eriguntur. Cap. 12.

Fluminum, fossarum, cõuallium, ceterarumq; rerum in-
accessibilium intercapedinum dimensio, siue ex contraria
parte aliqua erigantur altitudines, siue non. Cap. 13.

Qua ratione putei, fossa'ue alicuius profunditatem me-
tiemur. Cap. 14.

Duarum, pluriũmve rerum, uti turrium, columnarum,
arborum in plano consistentium intercapedines in longitu-
dinem, latitudinemque à distanti loco dimensio. Cap. 15.

Multarum rerum intercapedinum in linea recta in lon-
gitudinem consistentium in planicie, à distanti loco dimen-
sio. Cap. 16.

De rerum in plano consistentium, à sublimi loco dimen-
sione. Cap. 17.

Ab humiliori aliqua turri, altiore, altissimũmve mon-
tem dimetiri. Cap. 18.

Ab altiori aliqua arce, humilioris arcis dimetiendi ra-

rio.

Cap. 19.

De rerum dimensione in edito loco sitarum, uti sunt fenestrae, columnarum capita, statuae, demum omnia, quae supra aliam altitudinem eriguntur.

Cap. 20.

Alicuius rei in sublimi loco constituto puncto, punctum inferius superiori ad perpendicularum respondentem inuenire.

Cap. 21.

De rerum in edito loco sitarum inter sese in latitudinem, altitudinemque intercapedinis dimensione.

Cap. 22.

Qua ratione earundem rerum in editiori loco sitarum latitudinis intercapedinem, hoc est, quantum inter sese distant inuicem, faciliori alia ratione inueniemus, si sit locus accessibilis.

Cap. 23.

Res aliqua, quae in motu est, accedatne, an recedat à nobis, pro ijs, qui in militia imperatorum funguntur officio utilissimum, indagare.

Cap. 24.

LIBRO QUINTO DE DESCRIBENDIS PROVINCIIS.

Praefatio.

De descriptione regionis alicuius in plano, incognitis latitudine, longitudine & distantia.

Cap. 1.

De pingēda charta cognita sola distantia locorum.

Cap. 2.

De inuenienda uera distantia loci uisi, quantumcunque etiam distet.

Cap. 3.

Idem per Scalam hypsometram aut geometricam inuenire.

Cap. 4.

De duobus uel tribus uisis locis, quomodo per angulos positionum

sitionum recta eorum distantia sint inueniendæ, etiam si in nullo eorū præsens sis. Et qua ratione facillimè regio describi possit ex ipsis, absq; nautico compasso, aut linea meridianæ obseruatione.

Cap. 5.

Quartus modus per distantiam, & angulum positionis.

Cap. 6.

LIBRO SEXTO DE FABRICA PLANISPHERII.

Præfatio.

De materia ad planisphærium conficiendum accommodanda.

Cap. 1.

De corpore planisphærij.

Cap. 2.

De descriptione anterioris partis planisphærij, ac primū quemadmodum ei circuli, quibus zonas calis quinq; terminabat antiquitas, nec non Coluri etiam, Meridianusq; & Ecliptica inscribantur.

Cap. 3.

De parallelis Solis in anteriori parte planisphærij inscribendis.

Cap. 4.

De lineis horarijs in anteriori parte planisphærij inscribendis.

Cap. 5.

De descriptione posterioris partis planisphærij, ac primū de annulo, quem affixum circa marginē continet.

Cap. 6.

De gradibus eclipticæ tympano inscribendis.

Cap. 7.

De mensibus, mensiumq; diebus singulis tympano inscribendis.

Cap. 8.

De æqualium horarum inæqualiumque quadrantibus, nec non de scala altimetra etiam planisphærio innecten-

da.

Cap. 9.

De indicibus planisphaerij conficiendis.

Cap. 10.

De stellis anteriori parti planisphaerij imponēdis. Cap. 11.

De stellis posteriori parti planisphaerij inscribēdis. Cap. 12.

PRIVILEGII SENTENTIA.

*Cantum est auctoritate supremi Senatus, nequis alius
prater Vascosanum hos sex libros commentariorum illustris
uiri D. Ioannis de Roias in Astrolabium quod Planisphae-
rium uocant, ante sexennium imprimat, nēue uendat. Qui
secus fecerit, libris & pœna in sanctione aestimata multat-
bitur. Lutetia Parisiorum, XIII. Cal. Septemb. M. D. L.*

Du Tiller.

Illustris

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM, QVOD PLA-
NISPHAERIVM VOCANT, LI-
BER PRIMVS.

*Sphaera materialis diffinitio diuisioque, ac de eius pri-
mo inuentore.* Cap. 1.

Sphaera, id quod rectè Cicero globum in-
terpretatur, mundi quidam archetypus
imagoque est, lineis circuliisque distincta,
per quam totius Cosmographiae rationes
ob oculos nobis proponuntur. De cuius u-
tilissima, subtilissimaque rei inuentore minimè inter auto-
res conuenire uideo. Archimedem fuisse, Cicero uidetur as-
serere, cui & Materni testimonium suffragatur. Milesium
Anaximandrum Plinius, idemque alio in loco Atlantem fa-
cit: Laertius uerò Diogenes Musaeum Eumolphi filium. Sa-
tisque constat & prater hos ex antiquioribus plures fuisse
alios, qui horologiorum rationes commentarijs mandaue-
runt, uti Berosus Caldaus, Theodosius Bithynius, Samius
Aristarchus, Scopas Syracusanus, Eratosthenes Cyrenaeus,
Apollonius Pergaeus: Milesius Anaximenes, Anaximandri,
de quo diximus, Thaletisque discipulus: Architas & Phi-
lolaus Tarentini: Patrocles & Cresibius: Eudoxus prater-
ea, & Parmenion: atque plerique alij, qui nulla ratione ad
id potuissent peruenire, nisi prius analēmata constituisset.
Analemma autem quid aliud est, quàm ipsa mundi sphaera

in plano mathematicis rationibus depicta? Itaq; nec ab uno inuentam fuisse sphaeram, nec uno tempore putarim, sed ab uno aliquo prius inceptam, ab alio deinde auctam: deniq; à multis aliorum inuentis subinde addentibus (id quod saepe usu uenire uidemus) absolutam tandem, perfectamque fuisse. Vtunque tamē sit, Sphæra duplici differentia cōpletur: aut enim obliqua est, aut recta. Obliqua erit, in qua alter polorum eleuatus, alter depressus, secundum aliquam mundi inclinationem conspicitur. Quale Ptolemæi Pelusiensis planisphaerium est, quod communi nomine Astrolabium appellamus. Quod sphaera genus elegantissimè (ut saepe solet cætera) expressit Maro, cum ait:

- „ Hic uertex nobis semper sublimis: at illum
 „ Sub pedibus styx atra uidet, manēsq; profundi
 „ illud Arati Phænomenon imitatus,
 „ Ἄλ' ὃ μὲν οὐκ ἐπίστροφος, ὃ δ' ἄλως ἐκ βορέως,
 „ Ἴσθμ' οὐρανὸν ἀνατοίχον.

Recta uero sphaera dicitur in qua uterque polorum, quasi in æquilibrio constituti cernuntur. Qualem eā habent, qui sub æquinoctiali linea commorantur. Quam graphice descripsit etiam Manilius, æquinoctialem circulum definiens:

- Lib. 1. „ Tertiū in media mundi regione locatus
 cap. 6. „ Ingenti sphaera totum praeingit olympum,
 „ Parte ab utraque uidens axem.

De hoc igitur sphaera genere in planum conformato noster impræsentiarū futurus est sermo. Quo me hercule nec utilius unquam, nec generalius excogitatum est mathematicum instrumentum. Nec enim ad unam, aut alterā mundi inclinationē utile, quāle Ptolemæi illud, sed multiplici sui usu

usq; per singulos horizontas discurrrens, ad Antipodas etiam extenditur. Cui uero mortalium illud debeamus, non facile dixerim: illud certè scio, in mathematicis doctissimos esse nostra tempestate uiros, qui plurimum in hac re contulerunt. Inter quos Gemma Frisius est, cuius & nos aliquando auditores fuimus, quippe qui huic nostræ Sphæræ colophonem demum (quod aiunt) addidit. Huius itaque Sphæræ rationem, multiplicemque usum, quam potuero distinctissime, di lucidissimeque sequentibus explicabo.

De posteriore planæ Sphæræ parte, deque eius partium nomenclatura atque ratione. Obiterque Virgilij locus exposui.

Cap. 2.

PRIMUM igitur omnes eius partes, earumque appellationes, et officia exequi, opera pretium erit. Nā (quod doctissime docet Aristoteles) scire aliquid nos non prius putandum est, Lib. 2. phy. quam circa unumquodque propter quid sit, intelligamus. cap. 3. Quæ quia exactius à nobis erunt in sequentibus persequenda, breuiter atq; succincte hoc in loco perstringemus. Et ut à facilioribus ac magis expeditis ordiamur, primum de altera planæ Sphæræ parte dicendum erit, quam nos iure posteriorem appellamus, cū ex anteriori, de qua statim dicemus, tota pendeat. Huius itaque ultimus circulus, qui à perimetro circumferentia tangitur, limbus dicitur: isque in duos circulos secatur. Quorum primus in uiginti quatuor equalia spatia diuiditur, quæ horæ æquinoctiales appellantur, quibus nox, diesque cōficitur. Alter in trecentas & sexaginta sectiones, in quas Ptolemæus, reliquique Astrologi omnes Sphæræ circulos doctissime, sabreque partiti sunt: cū ab antiquioribus prius sideralis scientia peritis, in sexaginta tā-

tum, nec sine ratione, partirentur. Has uerò sectiones à Solis gressu iunioribus placuit appellare gradus, cum Latini eas ueteres partes uocauissent: à Græcisque $\mu\omicron\delta\iota\kappa\tau\epsilon\varsigma$, seu $\mu\epsilon\tau\epsilon\alpha$ dicantur. Huius autem circi officium est, Solis & stellarum altitudinem, illarumque inter sese, locorumque distantiam non sine Dioptra, de qua suo loco dicemus, præfinire. Intra limbum tabula continetur uersatilis, quam recte cum Vitruuio tympanum nuncupabimus. Idque primum duos continet circos. Alter, qui limbo est proximus, Zodiacum nobis repræsentat, qui in duodecim non tam spatio, quàm ratione æquales partes primum diuisus (ut clarius libro 6. ostendimus) quæ uno nomine à Græcis $\zeta\delta\iota\alpha$, à nostris signa fuere nuncupata, signiferi zodiacique nomen accepit. His autem singulis partibus prisca illi, qui nihil unquam temere excogitauerunt, significationis distinctionisque gratiâ propria nomina indidere. ea sunt Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces. Quæ, uel quòd harum rerum scientiam ueteres tanquam diuinâ, ac sacram ignotis figuris à uulgo occultare uellent: uel quòd caelestia signa ab Aegyptiis, à quibus ferunt siderum primum emanasse scientiam, simili figura dignoscerentur, cū nullus apud eos literarum usus esset, sed quibusdam signis pro literis uterentur: uel saltē breuitatis causa, tali cōmuniter ab Astrologis notatur charactere.

γ .	ϑ .	π .	ϕ .	Ω .	$\mp$.
α .	η .	$\dagger$.	ρ .	$\approx$.	χ .

Sed hæc rursus signa in triginta sectiones diuiduntur, quæ integram trecentorum sexaginta graduum summam conficiunt.

conficiunt. Sed de his in sequentibus suo loco exactius tractabimus. Qui sequitur circulus, duodecim anni menses similiter continet, in totidem diuisus partes, quot eorum unusquisque dies habet. Suntque dierum distinctiones eodem ordine dispositae, ut mensis dies, dominantis signi gradui (pro nostrorum saltem temporum supputatione) ad amussim respondeat. Residuum tympani in quatuor aequales partes uniuersum, uti diximus, diuiditur. Quarum una quadrantem horarum inaequalium, quae ab effectu inaequales sunt nominata, quod noctes diesque artificiales, siue ij breuissimi, siue longissimi sint, per duodecim temporis aequalia spatia diuidantur. Haec autem alio nomine hora Planetarum appellatur, quod non ad Solem, uti aequales hora, sed ad dominantem Planetam referantur. Sed qui sint dies artificiales, quae ueritate artificiales appellentur: Et in quo à naturalibus diebus differant: quae ite hora aequales, inaequalesque, atque Planetarum, suo loco à nobis exponetur. Huic alter æquinoctialiū horarū è regione respondet, cuius omnes usus ad supersupradictū inaequalium spectat, ut sequenti libro fusiùs ostendemus. Nūc enim cōfusam tantū rerum notitiā docere curamus, nitimurque legentibus solū quasi filū aliquod in praesentia praeberē, quo ab istis linearū, circulorūque labyrinthis sese possint facilius expedire. Ab alia parte orthogonius, seu rectangulus est (nisi malis illū Gnomonē appellare) cuius latera in duodecim aequales partes, quarum qualibet in quinque deinde, quas digitos appellat, diuiduntur. Hunc autē Geometra recentiores Scalā altimetra uocauerē, quod per illam, quasi per scalā aliquam nobis ad rerū fastigia dimeriēda liceat ascendere. Quod superest tympani, stellis quibusdam primae

magnitudinis aspersum est, proprijs nominib. insignitis, quæ tñ ad noctis horas, tum etiam ad multa alia, ut ex sequentibus liquebit, nobis erūt accommodæ. Restat adhuc, quam Barbari, Alhidada, politiores nos autores secuti, ab exploradi, seu perspicendi ratione Dioptrā dicimus, uel Radium cum Marone latine loquentes. Hanc enim ipsam expressit cum ait, Et quis fuit alter,

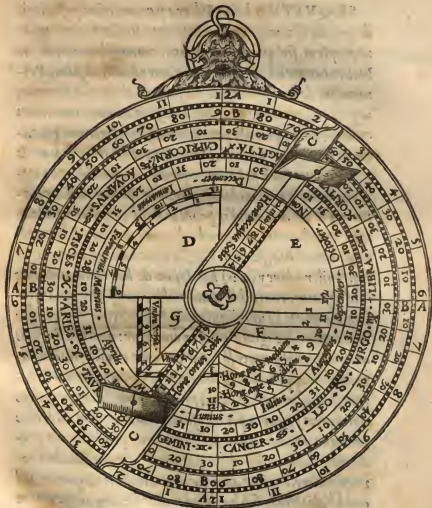
Egloga 3. Descripsit radio totum qui gentibus orbem?

Hæc igitur per centrum huius sphaeræ extensa, camque quasi mediam secans, uberrimos nobis, ac multiplices præstabit usus, utpote in qua Solis, atque Lunæ, reliquarumq; stellarum elevationes, distantiarū dimensiones, profunditates, librationes, atq; omniū denique rerum altitudines, & propemodum infinita alia, quasi in trutina examinantur. Quæ omnia consilio prætermittimus: cum sic huius usus cū cæteris cohareat, ut nihil à nobis dici posse uideatur, ut non simul de Dioptra aliquid dicendum sit. Atque hæc de posteriore huius Sphaeræ parte dixisse sit satis. Omnia autem ex subiecta figura manifestiora reddentur.

A A A A, limbi una pars, horas æquinoctiales 24. continens.

B B B B, limbi pars altera, gradus 360. continens.

CC, Dioptra. *DEFG*, tabula uersatilis siue tympanum. Zodiacum representat, qui signa Zodiaci continet γ . δ . π . &c. Mensuræ circulus est qui mensium continet nomina. *D*, quadrans horarum inæqualium siue Planetarum. *F*, Quadrans horarum æquinoctialium siue equalium. *G*, Orthogonius siue reſtanguſus, niſi manſus gnomonem cum dicere: hodie Scalam altimetram nominant.

*Anterioris planæ sphaera partium per capita tractatio. Ac
primum de Aequatore. Cap. 3.*

SEQUITVR huius Sphaera pars anterior, posteriori,
de qua dictū iam est, respondens: impediti sane operis ac sa-
tis perplexi, sed quæ rei cognitione, contemplationeque (ut
Mela utar uerbis) pretium operæ attendentiū, absoluet. Pri-
mumque de Aequatore, seu Aequinoctiali circulo dicemus,
utpote qui, tū quod totius Sphaera sit maximus, tum etiam
quod ab eo reliquorum parallelorum, horologiorumque ra-
tiones sumantur, primum sibi locum uendicare uideatur. Is
igitur ab utroque polorum aequidistans, mundumque me-
dium secans, primi mobilis seu decimæ Sphaera metitur mo-
tus: unde & à nonnullis primi mobilis cingulus nomina-
tur. Quod autem de mundo dicimus, hoc est, de hac uni-
uersali machina (sic enim Physici illam nuncupauere, Græ-
ciq; simili ratione xóquor) hoc ipsum de hac Sphaera oportet
intelligamus, cum nihil aliud nobis representet, quam ip-
sum mundum. Et ut reliqui etiam Sphaera circi, hic quoque
in trecentos sexaginta gradus diuiditur: quorum singulos
quindecim Sol permensus, horam nobis conficit, quæ aequi-
noctialem appellamus. Cum enim in uiginti quatuor hora-
rum spatio, in quibus raptu primi mobilis (diem perficiens
naturalem) ab ortu per occasum rotatus iterum ad ortum
uertatur, manifestissimum relinquitur, prae dictorum gra-
duum numerum singulis (uti diximus) aequinoctialibus ho-
ris respondere. Dicitur autem aequinoctialis, seu aequator, uel
quod habitantibus sub hac linea noctes dierum artificialium
magnitudinem nunquam excedāt, perpetuaque equalita-
te ferantur: uel quod existente in illo Sole (quod bis in anno
contingere

contingere necesse est) nocti dies sit per uniuersum equalis. Quod M. Manilius, saepe mihi (ut inquit ille) ad has uocandus partes, eleganter de æquinoctiali circulo loquēs his uersibus exposuit,

- " Quo lumine Phæbus
- " Componit paribus numeris noctemque diemque,
- " Veris & autumnu currens per tempora mixta,
- " Cum medium equali distinguit limite calum.

Lib. I. ca. 6.

Ceterum non ignoramus hunc quoque circum à multis Aequidiale fuisse uocatum. Quibus Babyloniorum sententiam (quam & Græcorum multi secuti sunt, à quibus cōmuni nomine *ionuēpivōs* appellatur) placuisse uideo. Quorum ratio ea potissimum fuit, quòd, cum naturalem diem in noctem diuidamus, atq; diem: Dies autem, naturalis diei sit pars nobilissima, Nox diei potius (quod & à Festo probatur) quàm dies nocti annumerari debeat. Ego ueriorē, magisque probatam rationem secutus, nec Babyloniorum, nec Græcorum in hac re, nec Festi sententiæ assentior. Cum enim omnium penè philosophorum sit quasi communis quadam animi sententia (ut nostrarum interim sacrarum literarum testimonia taceam, omni animi sententiā ueriora) omnia à priuatione incepisse, satisque inter omnes hac ipsa ratione constet, noctem die priorem extitisse (id quod Achillis scutum depingentem poëtarum principem Homerum non latuit: neque Heraclidem Ponticum, allegoriarum eius diligentissimum interpretem, atq; acerrimum defensorem: neq; Higinium quidem, qui diei rationem explicaturus, à noctis diffinitione auspicatus est) hunc circum à nocte iure optimo potius, quàm à die nominabi-

bimus. Absurdum siquidem esset, cogitare (quod recte Plato docet in Cratylo) à primo illo, quisquis ille fuit, huius nominis inuentore, non ratione huic circulo, sed casu aliquo, tale illi nomen fuisse inditum. Caterum, ut quæ à nobis dicta sunt, sequentibusq; de huius sphaerafiguratione dicetur, facilius intelligantur, uisum nobis est, post decimum caput formam, quæ à Græcis *ἡμικύκλιος* nominatur, deformare, in qua ad oculum omnia subiicientur.

De Tropicis.

Cap. 4.

AEQUATOREM (ut minus confuse procedamus) Tropici sequantur, qui, cum duobus Polaribus de quibus statim dicitur, minores circuli uocantur: quòd circa mundum, ut reliqui, tornati, mundum ipsum, uti ceteri, in aqua non dispeſcant: neceſſarioque (mundo omni ex parte sphaerico existenti, ut mathematicis rationibus constat) minores sint futuri. Sunt autem Aequinoctiali circulo paralleli, inuicemque inter sese æquales, & tunc solum dicti, hoc est, à conuersione, quòd quasi meta quadam Solis sint, à quibus ultra nunquam progressus, aiei magnitudinem, & circinationis (ut Vitruuij utar uerbis) imminuat, regredi que cernatur. Vnde & Sol ipse per id temporis solum à Græcis appellatus est. Horum igitur Tropicorum alter, quem uersus nostrum polum contemplamur, circulus æstiuus, seu tropicus Cæcri dicitur, & tunc à Græcis, quòd eum Sol, primum gradum Cancrj tenens, eo tempore, quo nobis æstas est maxima, maximusque dierum artificialium, circa mundum circinetur. Alter uero à nostris Brumalis, seu tropicus Capricorni, à Græcis *ἡμερόπιδος* nominatur, quòd circa primum

Capricorni

Capricorni gradum similiter à Sole describatur: Tuncque, quod à nostro orbe maximè recesserit, noctium longissimā, dierumque breuissimum, quem Brumam peculiari nomine à breuitate dixere, necessario nobis uidere contingit.

De Polaribus circulis

Cap. 5.

EX IIS, qui à Græcis peculiari nomine paralleli, à nostris æquidistantes circuli appellati sunt, quorum inuentio Parmenidi (si Posidonio apud Strabonem credimus) debetur, duo adhuc restant, Polares nuncupati, quod circa mundi polos continuè uertantur. Horum autem alterum, cuius centrum noster est polus, qui sub armilla suspensoria in Planisphærio deformatur, Arcticum dicimus, quod intra cum Arcturi simulacra (ut Higini utar uerbis) quasi inclusa perspiciantur: quæ signa in ursarum speciem efficta à nostris Septentriones uocitantur. Alterum uerò, quem huic regione oppositum imaginamur, hac ipsa ratione Antarticum nominamus. Et quia totius Sphæræ structurā usumque exponere proposuimus, consentaneū erit, horū quoque circulorū non præterire rationē. id quod sumus libētius facturi, quod à multis uideā prætermitti. Igitur prisci illi, quorū ingenia iure miratur posteritas, à quibus primū ad nos scientia siderū emanauit, omnisque calisymmetria, polares hos, quos dicimus, circulos duabus rationibus finxere. Primum ut nos admonerent, tales in mundo circulos à polo zodiaci motu primi mobilis describi, ut obliquitatem quoque eius, declinationemque à mundi polis facilius nobis ostēderent. Quod ita omnibus uel mediocriter Astrologicis initiatis planū, expositumque esse uidetur, ut superuacaneum omnino sit futu-

rum, hac in re amplius immorari. Sed eorundem circularū longe aliam diuersamque apud alios rationem fuisse constat, quam Græcos maxime affectasse comperio. Quorum consideratio ea fuit, ut per polares circulos stellas sempiternò apparentes, ab ijs, quæ uel occidunt nobis, uel semper occultantur, distinguerent. Vnde in sua Sphæra Proclus Arcticum circulum definiens, Is (ait) est qui omnium quos perpetuò cernimus, planè maximus est, quique horizonta solo puncto contingit. Quod adhuc clarius exponit, subiungens: In hoc quæcunque clauduntur astra, nec ortum, nec occasum norunt, sed circa polum uerti tota nocte cernuntur. Et de magnitudine æquidistantium disserens, Arctici (inquit) magnitudine uariant, cum alibi maiores, alibi minores cernantur. Et post multa diffiniens æquidistantium interval- la: Sed Tropici ab æquatore parem in omni inclinatione distantiam uendicāt: ydem autem ab Arcticis non parem per omnes horizontas, sed alibi maiorem, alibi minorem. Higi-
 Lib. 1. poe. nius quoq; in Figuratione circularum, Sphæra ex triginta
 Ast. partibus, in quas antiquorum more unumquodque diuisit hemisphærium, sex tribuit primum (à mundi polis tãquam à centrīs sumens initium) ad horum circularum circinatio- nem describendam, cum paulo post Tropicos ab æquinoctia- li linea per quatuor duntaxat partes distare doceat. Quod
 Lib. 1. ca. 6. et Martianus Capella sequutus est, atque Manilius, cū ait:
 „ Circulus ad Boream, fulgentem sustinet Arcton,
 „ Sexque fugit solas à celi uertice partes.
 Vnde non obscure colligemus, Polares hos circulos mobi- les à Græcis fuisse constitutos, maioris, minorisue periphe- ria, secundum uariam mundi inclinationem. Sed nec illud
 silentio

silentio praterendum est, secundum hanc Græcorum rationem fieri posse, uti æquinoctialis aliquando horum circulorum uicem præstet. Illis enim, qui sub polis habitant (si qui tamen sunt) æquinoctialem lineam, quæ eadem etiam tunc illis & horizon erit, Tropicorum rationem (quod ad siderum occultationes attinet) habere manifestum est. Sed hæc, quod ad polares circulos attinet, admonuisse sit satis.

De Axe mundi, atque eius Polis.

Cap. 6.

POST parallelos, quos mundi Zonas multi antiquorum nominauere, in quibus proculdubio potissima Cosmographiæ ratio consistit, mundi Poli, tanquam eorum centra, sequantur, lineæque $\pi\epsilon\varsigma\ \delta\epsilon\ \delta\alpha\varsigma$ radio æquinoctiali, quæ mathematicis rationibus (ut ait Vitruuius) Axon uocatur. Lib. 9. ca. 8. Hæc mundi diametrum definit: quare & alio nomine Dimessio, seu Dimetiēs appellatur. Huius extrema puncta, Poli à Græcis, $\pi\alpha\gamma\epsilon\ \tau\ \pi\lambda\alpha\iota$ quod est uertere, à nostris Cardines, seu uertices nominantur, quod in illis mundus rotetur, perpetuoque feratur. Quorum qui supra nostrum horizontem semper eminet, Borealis, seu Arcticus: alter uero, qui nobis semper occultatur, Austrinus, seu Antarcticus appellatur.

De Signifero, eiusque & Signorum primis inuentoribus.

Cap. 7.

POT Axē, Polosq; ad maiores sphaeræ circos reuertamur. Quorum primus ceteris meritò præferendus Signifer occurrit, ut qui signorum sit sedes, à quibus & signiferi nomen accepit, Solisq; & Luna, atq; ceterorum Planetarum cursum amplectatur, atq; intra se contineat. Quare ex omnibus qui ra

tione, nō uisu dignoscūtur, celestibus circulis, solus ab Astro nomis certa latitudine deformatur. De quo, etsi non nihil superius diximus, aliqua hoc loci dicēda consultō (ut monuimus) pratermisimus. Is igitur primū mūdo se obliquans, æquinoctialēmq; quā diximus, lineā in duo hemicycla secās, duobūsq; in punctis, quos nodos uocāt, Arietis scilicet, atque Libræ, ab illa intersectus, utrunq; Tropicorum in pūcto contingit. Vnde altera signorum pars Septentrionalis, seu Borealis, altera Meridionalis, seu Austrina uocatur. Septentrionalia signa sunt, quæ ab Æquinoctiali circulo uersus nostrum polum intercipiuntur: ea sunt Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo. Reliqua sex, Libra, Scorpius, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, quod ad austrum declinent, Meridionalia nominantur. Huius uerò circuli obliquitatem intellexisse, hoc est, rerum fores aperuisse

Lib. 2. ca. 8. (ut refert Plinius) Anaximāder Milesius traditur primus Olympiade quinquagesima octaua: Signa deinde in eo Cleostratus, & primū quidē Arietis, & Sagittarij. Cæterum huius Signiferi mediam latitudinem Sol nullibi unquā declinans, continuo proprioque motu permetitur, lineāque, quam Ptolemæus κύκλος Ἀφ' ἐξίσωι τῶν ζῳδίων nominat, hoc est, circulum per media signa, quam Eclipticā, à Solis, Lunæque defectibus appellamus, circinat. Quod enim ἐκλάψις à Græcis, à maioribus nostris deliquium, &

In Timæo. defectus indifferenter dicitur. Hos uerò Plato obstacula proprie magis, & aliquanto significantius appellat. Cūque Zodiacum in 360. gradus superius partiti simus, non erit abs re, illud in præsens admonuisse, longè diuersam in his rationem esse, quod ad Solis cursum attinet, ac in

acin illis (de quibus diximus) æquinoctialis gradibus. Sol nanque quā motu proprio contrariā, nec eadem celeritate per duodecim signa feratur, in causa est, ut raptu primi mobilis, quindecim æquatoris gradus in unius æqualis horæ spatio (uti diximus) peruolitet, cum horum unū in integro naturali die absolvere uix posse cernamus. Vnde illud quasi paradoxon enascitur, ut quem circa mundum per singulos dies continua ferri uersatione cōspicimus, eundem ipsum in trecentis sexaginta quinque diebus (id enim est ferè unius Solaris anni curriculum) unum duntaxat circulum absolvere affirmemus.

De Meridiano circulo.

Cap. 8.

OFFERT se iam nobis dicendus Meridianus, intra quē tota huius Planæ sphaera pars anterior continetur. Est autem circulus per mundi polos eductus, quem Sol, cum supra nostros uertices uenerit, ipsum medium diem efficiendo designat. Et quia terra globositas hominum habitationes æquales esse non patitur, non eadem omnibus celi pars despicit, ideōq; unus omnibus Meridianus esse non potest. Vnde & duplicē eum esse affirmāt: fixum uidelicet atque mobile: nō quòd re uera meridianus ipse mutetur (nec enī terra est ulla portio, quæ proprio firmōq; meridiano careat) sed quòd per uarias mundi partes uagātibus uarij eisdem Meridiani subinde succedant, comitariq; uideantur. Vnde sensum non rationem secuti, eundem mobilem appellamus. Ut enim qui per tranquillū, placidissimumque mare secundis flatibus adnauigant, nō ipsi terram aspiciētes, à littore, sed ipsis littus recedere uidetur, ita nobis mundi plagas mutan-

Cap. 6. huius
ins.

tibus non ipsos nos à meridiano, sed ipsum meridianum mutari iudicamus. Caterū à binis illis lineis, axe uidelicet & æquinoctiali, quæ mutuò sese in huius sphaera cetro ad angulos rectos interfecare diximus, ut reliquam sphaeram hūc etiam meridianū circulum in quatuor æquales partes diuidi uidebimus. Quarum quæ dexteriore Sphaera latere ab armilla suspensoria, sub qua semper noster polus deformatur, continetur, Quadrans altitudinum poli peculiari nomine uocatur. In hoc enim poli eleuationem (ut suo loco dicitur) pro uario terrarū situ metimur. Quæ uerò Meridiani pars à polo Arctico sinistrorsum ad Antarcticum protenditur, uerum nobis meridiem, cum scilicet eum Sol in puncto contigerit, per omne tempus ostendet, sicuti & pars opposita noctem necessariò mediam. Cum tamen fixus is in hac sphaera, immobilis quæ cernatur, non erit abs re, illam inter sese repugnātiā cōponere, quæ se prima nobis fronte obijcere uidetur: unus scilicet & immobilis Meridianus ad tam uarias mūdi inclinationes, quā possit nobis inseruire? Quod facillimè enodabitur, modò non ignoremus, omnem dierum diuersitatem à regionum latitudinis diuersitate prouenire. Nam quæ regiones sub eodē parallelo sitæ sunt, quæ à Græcis ἀρκτική nominantur, etiam si per diē Ἀπριλίῳ (quod aiūt) in longitudine euariant, eundem tamen diem habere dicemus, æqualem quæ calis temperiem. Nec enim quòd tardius Sol maturiusue Meridianam lineam attingat, in causa est dierum diuersitatis, sed quòd in eisdem anni temporibus, eodem quæ die plus minusue in meridiem puncto supra nostrum horiZontem eleuatus, diei magnitudinem modò augeat, modò imminuat, id quod à sola latitudinū euariatione

tione prouenire necesse est. Cū itaque è latitudinum diuersitate, dierum diuersitas enascatur, latitudo autem in ipso Meridiano numeretur, quod suo loco docebimus, nihil erit quod amplius dubitemus, immobilem hunc Meridianū, per uniuersum nobis orbem inferuire posse, cum eum ipsum à Sole uarijs in punctis secundum temporum uarietate, sola horiZontis mutatione interfecari posse uideamus.

De HoriZonte.

Cap. 9.

MERIDIANO HoriZontem rectè adiungemus, quem uersatilis regula mediam semper diuidens spharam, representat. Hunc autem Vitruuius Aquilatationē, Martianus Capella Orientem, plerique Finitorem appellant. Cuius ratio ita cum Meridiani ratione in multis conuenit, ut diuersa licet sint, longèque absint, ab uno tamē principio cadere uideantur. Est igitur HoriZon, circulus maior, ea qua uidentur ab ijs, qua nūquam apparent, hac lege dirimēs, ut cali pars dimidia conspiciua semper nobis pateat, dimidia semper occultetur. Vnde illud usuuenire uidemus, ut caelestiū signorū sex semper supra nostrum hemispharium conspiciantur, totidemque nobis à terra occultentur. Illud tamen nō pratermitteremus, longè diuersam in terrestri globo rationem esse, ac in calo. Cum enim HoriZon, cali medietatem intra se (ut dictum iam est) semper contineat, terrestris tamen globi in longitudinem non ultra trecenta sexaginta stadia continebit, cum non ultra centum atque octoginta stadia acies cōtrā uidentis excedere, pro comperto prodatur. Caterum mobilem eum, instabilemque (quod de Meridiano diximus) eo magis imaginamur, quòd in lōgitudine etiā, quod Meridia-

no nullo modo contingit, mutetur. Et ut Meridianus uerum nobis meridiem, noctemque mediam, ita Horizon uerum Solis ortum, occasumque monstrabit. Ab hoc enim Sol cum ad ortum uenerit, ascendet: cum ad occasum redierit, occultabitur.

De Coluris.

Cap. 10.

COLURI, qui & ipsi de maioribus sphaera circis sunt, non inutilem habent in mundo rationem: ob id illos sub silentio praterire minimè consentaneum duxi. Duo hi ab Astrologis numerantur, alter qui solstitia nobis, alter qui aequinoctia designat. Qui enī solstitia, Solstitialis colurus: qui aequinoctia, Aequinoctialis appellatur. Solstitialis à pūctis, in quibus zodiacus cū Tropicis coniungitur, hoc est, à Cancro, Capricorni que principijs: Aequinoctialis à nodis, quos nocant, Arietis & Libra (Hipparchi enim cum Martiano Capella sententiam sequor) initia sumētes, pērque polorum uertices meantes, ubi sese primum, aequinoctialemque deinde lineam, ceterasque, quas parallelas appellamus, ad angulos rectos interfecātes, anni praterea, temporūque uicissitudines distinguentes, ad eadem puncta rursus recurrunt. Caterum nec nos praterit, hac anni tempora à Varrone in libris de re Rustica aliter, quàm hac Colurorum ratione distinguī. Sed agricultura illum potius commodo prospexisse, quàm exactas temporum uicissitudines uoluisse describere, manifestum est. Sūt igitur aequinoctia duo, id quod à uere, uernale: oppositūque quod Autumnale ab autūno nominatur. Hoc pro nostri temporis supputatione ab undecimo ferè mensis Martij die initiū capit: Illud à decimoquar-

to Septembris. Totidem similiter numerantur solstitia, æstiuale scilicet, cui æstus nomen imposuit, quæ à duodecimo ferè Iunij die incipit, à quo anni principium (uti Plato refert) Athenienses numerabant: & hyemale, cui hyems nomen imposuit: à duodecimo ferè Decembris principium sumens. Hi uerò dies (ut nec hoc transeamus) à quibus annorum uicissitudines principia sumunt, Cardinales à multis appellantur, quòd quasi cardines, sequentisquæ temporis initia esse censeantur. A primo autem Coluro (cum autem primū uocamus, qui ab Arietis principio ducitur, nanque ab eo tanquam signorum primo reliqui Astrologi, præter Aratum, celestium rationum initia sumunt) ad sequentem solstitiorum, quem æstiualem diximus, tria signa, quæ integram Zodiaci quartam occupant, numerantur, Arietis, Tauri, atque Geminorum. Quæ cum Sol prætergressus est, uer illum confecisse dicemus. Inter solstitialem istum, alterumque æquinoctiorum, qui primo ex diametro respondet, totidem intercipiuntur signa, Cancrì, Leonis, & Virginis. Quod autem temporis Sol in illis immorabitur, æstatem nuncupabimus. Ab hoc cū ulterius erit progressus, inque alterum Solstitiorū, hyemale uidelicet æstiuale oppositum deuenierit, signum iam Libræ, Scorpionis, Sagittarilque permensus autumnum conficit: hyememque cum ad primum iterum Colurum redierit, Capricorni, Aquarij, Pisciumque signa præteruolans. Illud etiam prætereundum non est, ab æquinoctiorum Coluris dexteriores cali partes, à sinisterioribus distingui. Ob idque sex signa in illam caliditatem coniacentia (ea autē sunt Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo) Sinisteriora: reliqua sex, Li-

bra scilicet, Scorpio, Sagittarius, Capricornus, Aquarius, Pisces, Dexteriora uocitantur. Dextra nāq; cali pars dicitur qua inter utrūq; æquinoctij Colurorum oriētem uersus interiaceret. Reliqua uerò medietas occasum uersus, Laua ab Astronomis nuncupatur. Hinc Plinius cōtrariū mūdo Plane-

Lib. 2. ca. 8. tarū cursum describēs, Omnium (inquit) errantium siderū meatus, intērq; ea Solis & Luna, cōtrariū mūdo agere cursum, id est, lauū, illo semper in dextrā præcipiti. Vocat autē mundū primū mobile, qui ab oriente semper in occidentē mouetur. Ouidius quoque huius rei minime ignarus, de cale-

Lib. 2. Me- stibus signis loquens, hoc idem intellexit, cum ait,

tam. " Signa q; sex foribus dextris, totidemq; sinistris.

Vitruuius etiam (quippe qui aliquando à nobis nec tam lacer, nec tam mutilus in lucem prodibit, ut in quem nō par-

Lib. 9. ca. 6. uas, impendimus uigilias) Borealia sidera describens, Insuper Perseus (inquit) dexterioribus subtercurrens basim Vergiliarum, sinisterioribus caput Arietis, &c. Hoc prolixius fortasse, quā opus erat, persecutus sum, quod uideā nescio quem ex Plinij autoritate perperā intellecta contrariū affirmare. Fuerunt autem dicti Coluri (ut ne nominis quidem etymologiam transeamus) non ἀκλῶν, & boue nescio quo, quod bonus ille Sphæræ auctor, eumq; secutus Procli interpretes affirmant, sed ἀπὸ τοῦ κλέειν, potius, quod imminuere, incurtareq; significat. Quod uerbum cum apud alios fre-

Lib. 2. A- quens sit, cum apud Nicomachum, qui de Pyramidibus lo-
rith. quens, ἰστέον (inquit) ὅτι ἐὰν πύραυλος ἀφ' ἡγενοσίου βασιλεὺς, τῶν ὀβελίων, ὁ δὲ βασιλεὺς πολὺν χρόνον ἐχρυσεν ἐλάει, ἵστε ἱππῶν, ἵστε πελιδνῶν, ἵστε ποικίλων, ἵστε τὸν ἱππὸς πρὸς τῷ ὁμογενεῖ πολυνῶν, κατὰ σφαιρὰν αὐτῆς, οὐκ ἐν αὐτῇ, μὴ ὑπὸ μοιχῶν μέσσοι, κίλοντος ἀπλῶς ἀνέχεται.

Et paulo

Et paulò post,

ἰαὶ δὲ πρὸς δ' μὴ ὡς μονάδα πελαγῶν, ἔτι καὶ μὴ ὡς τὴ παρὰ πῶ
μονάδα οὐδ' ἄρα πρῶτον πελαγῶν, διόλουρος λέγεται ἢ τοιαύτη.
ἰαὶ δὲ καὶ ἔτι μὴ ἔχει τὴ οὐδ' ἄρα ἀδύποροι πελῆγῶν ὡς δ' συμπε-
ρῶματι, ἀλλὰ μόνον τὴ ὥσθ' αὐτὴν, τεκλόουρος καλεῖσθαι, καὶ τε-
τεκλόουρος γὰρ αὐτὴ καὶ τὴ μετ' ἑκάστοι μὴ ἔχει, καὶ περ τεκλόουρος κα-
τὰ τὴ θῆν. Id quod Boëtius ferme ad uerbum transtulit his
uerbis: Vt si unitas inquit defuerit, primos quadratos, curtā,
quam Graci κέλευροι vocant. Si uero duobus tetragonis defi-
cit, id est, unitate, & eo qui sequitur, uocatur bis curta, quā
Graci δικέλευροι appellāt. Quod si tribus tetragonis, ter cur-
ta dicitur, quam Graci τεκλόουροι nominant. Et quotquot
trigoni fuerint, minus toties illam pyramidem curtam esse
proponimus. Haec tenus ille. Cur autē hi circi, curti dicti fue-
rint exposuit Proclus his uerbis: Coluri autē dicti sunt, quod
partes aliquas in se minime conspectas habent. Reliqui au-
tem circi in mundi circumactu integri cernuntur: sed colu-
rorum partes quapiam, quae uidelicet ab Antartico sub ho-
rizonte latent, cerni non possunt. Vbi pro antartico, arcti-
co in uulgatis latinis exemplaribus legitur. Quod nescio, an
fuerit in causa (magna nimirum illius ignorantia) ut ferme
in his lapsus fuisse Proclum eius interpretes affirmet. Cuius
tamen sententiam secutum fuisse uideo Martianum Capel-
lam, cum ait: Consequens reor Coluros demonstrare, quorū
pars desuper quadam, alia in imo uersatur occulta. Macro-
bius uero nonnihil à Proclo deflexit, qui libro primo suorū
commentariorum in somnium Scipionis de Coluris disserēs,
Prater hos (inquit) alij duo sunt Coluri, quibus nomen dedit
imperfecta cōuersio. Cuius rei post pauca, quasi causam red-

Lib. 2. A-
rith. cap. 15.

C iiij

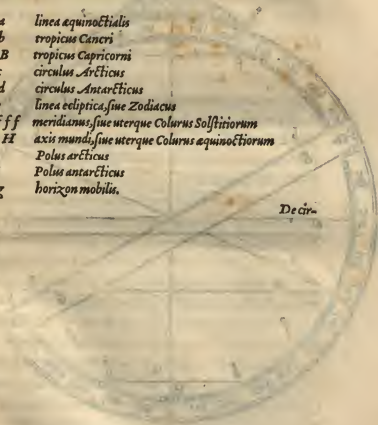
dens adiecit: Sed ad australem uerticem non peruenire creduntur. Caterum horum autorum inter sese dissensio collimandi nobis, diuersamque aliam nominis rationem inquirendi ansam praeuit, eam quam in medium proferam, ne uel in minima re lectores defraudasse uidear. Itaque cum ceteri sphaerae circi integri atque unico duntaxat tractu ducti, simpliciue nomenclatura considerentur, duos hos non ut duos, sed ut quatuor potius semicirculos ueluti per caudas connexos, contemplamur. Nanque aequinoctialem Colurum in uernalē statim (ut diximus) autumnalemq; partimur. Solstitialem in aestiualem & brumalem. Vernalis autem, idem cum autumnali re uera non est, nec rursus aestiualis cum brumali. Ex his tamen, licet ratione differant, bini ad sensum conficiuntur circi, quos uno nomine autor uocabulorum antiquitas Coluros appellandos censuit, *καὶ τῶν κολούρων* forsan καὶ τῶν ἑρῶν, quod diuisi, quasiue per caudas incisi, atque quodāmodo imperfecti in sphaera ratione fingantur. Caterum ut sua sit cuique nominis interpretandi copia, non grauabor Eustathij quoque uerba subnectere in illud Homeri Iliados α. ἔν δ' αὖτε κοῦροι ἐλαύνονται, ἔρ' αὖτε ἰστέον (inquit) ὅτι ἐκ τῆς κολῶς καὶ κόλοι κέρως, καὶ κόλος βῆς ὁ πεκολωσμένος τὰ κέρατα, ὃς οὖν σιωπῆσαι τοὺς κόλους, καὶ κύκλοι ὁ πεποτότορος μαθηματικοὶ ἔρ' ἑρῶν καὶ ἄλλοι κόλουροι. Hoc est, Sciendum quod ex uerbo κόλουω, id est, ueto, inhibeo, dicitur cornu κόλοι, id est, mutilum, attritū, & bos κόλος, cui cornua sunt attrita, mutila, impedita, & circuli mathematici, qui uocantur κόλουροι. Sed nec illud sub silentio prateribo, πῶς αὖτε illam κόλουραίαν apud Callimachum, globosam, cauamque atque flexibilem interpretari. Horū autem Colurorū in hac sphaera (solstitio-

ra (solstitiorum inquam) meridianus circus: æquinoctiorū,
 linea, quam dimetientem, seu axē mundi superius diximus,
 uicem præstabunt. Nec enim obstat, quo minus eadem lineæ
 diuersa nomina, atq; officia pro diuersa ratione sortiātur.

*Schema, omnia, quæ huc usque de anteriori parte plani-
 sphærij dicta sunt, continens.*

a a	linea æquinoctialis
b b	tropicus Cancrī
B B	tropicus Capricornī
c c	circulus Arcticus
d d	circulus Antarcticus
e e	linea ecliptica, siue Zodiacus
f f f f	meridianus, siue uterque Colurus Solstitiorum
G H	axis mundi, siue uterque Colurus æquinoctiorum
G	Polus arcticus
H	Polus antarcticus
g g	horizon mobilis.

De cir-

De circulis horarum distinctioribus. Cap. II.

SVNT & in hac sphaera lineæ, coloris, de quibus modò diximus, nò dissimiles. A mundi enim polis educta æquinoctialem ad rectos angulos haud dissimili ratione in aquas partes diducunt, numero tamen uariant atque natura. Namque illos numero quidem duos immobilésque, hos uerò quatuor & uiginti mobilésque, prout mundi fuerit dispositio, imaginamur. Hac tamen ratione, ut illarum una, quæ uidelicet duodenario signatur número, cum Meridiana semper lineæ, quæ diem nobis medium, mediāq; noctem ostendit, coincidat atque conueniat. Quæ tamen omnes, differentia distinctionisq; gratia, punctulis notantur quibusdam, ut quæ intermedia his adiacent lineæ, ipsarum horarum minutias esse facile dignoscamus. Cū enim æquinoctialis circulus in trecentos sexaginta gradus secetur, denuoquæ idem ipse à quatuor & uiginti horis in totidē aequales partes diuidatur, manifestissime relinquitur, unicuique horarum quindecim æquatoris gradus respondere. Sed ne linearum multitudo primò aspicientibus harum rerum tyronibus confusionem potius pareret, quàm commodum, cōsultò factum est, ut interlinealia spatia modò binos, modò ternos, quinos modò æquinoctialis gradus pro sphaeræ magnitudine complecterentur. Cæterum quā hac ipsa aqualiter inter sese distent (ut dictum iam est) longēq; aliter in hac sphaera accidere uideamus (nam quo magis ad circum meridianum accedunt, eo magis atq; magis in arctum contrahuntur) non erit abs re, huius rei causam in praesentia uel summis (ut aiunt) labris pralibare, licet exactius à me libro quarto grammicis rationibus demonstratur. Vniuersa igitur ratio nò

bis hoc loci à perspektiua trahatur. Itaque cum mūdus undique rotundus, quasiq̃ue ad cornum sit conformatus, figurarum omnium longè perfectissima, accidit eundem ipsum in planum depingentibus (modo geometricā rationem seruare uelint) quod nauigantibus nunquam non euenire cernimus, ut quas prius ad usque fundamenta turres, urbiūque culmina prospiciebant, easdem ipsas in altum progressi deficere paulatim uideant, demumq̃ue in totum euanescant. Vtq̃ue porticum aliquam ingredientibus, in qua longa sit columnarum series, ampliora nobis apparent intercolumnia, quæ propius conspiciuntur, decrescantibus subinde quæ longius absunt: Ita etiam nobis harum linearum interspatia decrescere eadem ipsa ratione finguntur, nō quòd re uera minora sint, sed quòd ad sensum minora nobis esse uideantur. Id quod in causa est, ut cum reliqua spatia binos aut ternos (ut diximus) quinosue gradus amplectantur, eorum primum à meridiano, si bipartitum fuerit instrumentum, quatuor comprehendat gradus, secundum uero tres: quòd si tripartitum erit, primum quinque, & secundum quatuor: sin autem per quinos partiatur gradus, primum decem gradus includat.

De Verticalibus lineis.

Cap. 12.

HORARVM lineis uerticales accedant, quibus longè licet sit alia natura, diuersaq̃ue ratione ab Astrologis fingatur, in hoc tamen uno conueniunt, quòd in hac sphaera cum eisdem coincidūt horarijs lineis, eadēque & uerticalem modò, modò horarum funguntur officio. Caterū illa uerticales nominantur, uel ut Arabes dicūt, Azimuth, quæ ab homi-

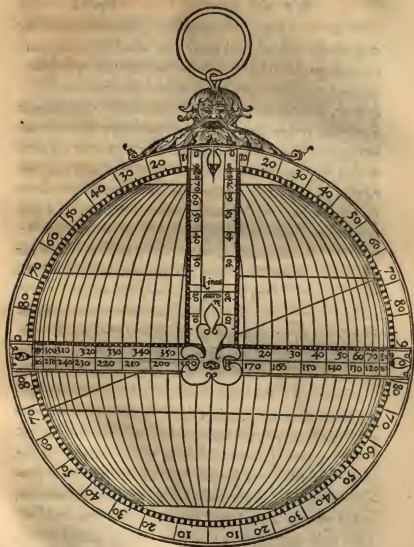
hominum uerticibus quos barbari Zenith capitum nominant, principium sumentes, perque integram circuli quartam supra eorum horizontem undique eminentes, atque conspicua, eundem ipsum in trecentos sexaginta gradus ad re-
 ctos semper angulos partiuntur. Sed in tanto uerticalium numero unus duntaxat peculiari quodam nomine uerticalis appellatur, per quem septentrionalia sidera ab australibus distinguuntur. Is ille est, qui Meridianum circum, qui et ipse inter uerticales numeratur, orthogonaliter interfecans, inque mutuam æquinoctialis horizontisque intersectionem cadens, uerum nobis orientis punctum, occidentisq; demonstrat. Quamobrem hunc quasi scopum nobis Astrologi ad Solis, stellarumque amplitudines dimetiendas proposuere, ex quo huius, caterorumque uerticalium usus, atque officium facile manifestum relinquitur. Quid autem sit siderum, Solisue ortus siue occasus amplitudo, peculiari capite sequenti libro à nobis exponetur. Sed illud fortasse hac in parte dubitabitur, quæ uidelicet ratione hæ ipsæ lineæ (quod diximus) horariorum modò, ut ita dicam, modò uerticalium nobis usum præstare possunt, cum in nulla re primò aspicientibus conuenire posse uideantur: illas enim immobiles esse diximus, à mundi-
 que polis deduci: hæ uerò nõ ab ipsis polis solum, sed à singulis etiam mundi punctis deriuentur, tamque uariæ demum, mutabilesq; sint, ac ipse horizon, cuius motum, uariationemque sempiternò imitantur. Et medijsfidius nullam hoc contradictionem implicare intelligemus, si propositionem uigesimam sextam libri tertij Euclidis in mentem reuocemus, ex qua facile probatum relinquitur, quòd in æqualibus circulis, æquales anguli, æqualibus insistant circumferentijs, siue ad cætra,

sive ad circumferentias consistant. Quod in huius sphaera usu, de quo in sequentibus libris tractabimus, exemplis planius exponemus.

De circulis altitudinum, deque quarta altitudinum quae horum vicem habet in hac sphaera. Cap. 13.

AD parallelas iterum nobis redeundum est, primumque de altitudinum circulis (quos Arabes Almucātarath nominant) dicemus, ad varias nimirum siderum observationes excogitatis. Qui ita cum verticalibus circis coheret, ut nunquam illos in sphaera absque verticalibus imaginemur. Sunt itaque altitudinum circuli, qui circa locorum vertices aequidistanter, atque ea ratione describuntur, ut cuiuslibet verticalium circularum quartam à verticis puncto ad ipsum usque horizontem in 90. aequales gradus diuidant, cum in 360. hi rursus à verticalibus diuidantur. Horum autem primus, idemque maximus, ipsemet horizon est: ultimus uero atque minimus, qui uertici proxime accedit. Sed quia uerticis motum horum etiam circularum imitatur natura, uersatili illi regula, cui horizonis nomen indidimus, uersatilem etiam circuli quartam in 90. gradus diuisam fabre quidem adiunxerunt, quae horum nobis circularum vicem suppleret. Hanc autem iure optimo quartam uocauimus altitudinem, cum eius ope, Solis caterarumque stellarum metiamur altitudines, hoc est, quantum supra nostrum assurgat horizonem. Cuius rei cognitio ita utilis, necessariaque est, ut uel ab hac una, tota siderum scientia pendere uideatur.

De paral-

Sphæra usum necessaria nobis esse uidebuntur.

De Parallelis Solis.

Cap. 15.

CVM Sol in quatuor & uiginti horarum tēporis spatium raptu primi mobilis, ut uidemus, circa mūdum feratur, proprioque cursu in contraria semper nitens integrum ferè Zodiaci gradum per singulos dies (quod diximus) absoluat, facile nobis manifestum relinquitur, à singulis Zodiaci gradibus singulos etiam à Sole spirales circulos in mundo designari, quos Solis uocamus Parallelos. Vnde fit ut cum in 360. gradus Zodiacū diuidamus, totidem similiter Solis paralleli numerentur. Sed ne tanta parallelorum multitudo tenebras potius harum rerum studiosis offunderet, quàm commodum, consultò factum est (quod de horarum etiam lineis diximus) ut inter lineas spatia, habita instrumenti magnitudinis ratione, modo binos, modo ternos, quinos modo, rarò singulos parallelos amplectantur. utque illorum adhuc cognitio, atque usus faciliior, distinctiorque esset, punctulis quibusdam primarij (ut ita dicam) paralleli notati sunt: nam quod bene ait Ausonius, scribens ad nepotem de studio puerili,

„ -Distinctio sensum

„ Auget, & ignauis dant interualla uigorem.

Hos autem primarios Parallelos appellamus, qui à cuiusque signi principio deducuntur. Inter quos æquinoctialis linea inter ipsos numerata medium sibi locum uēdicabit: extremumque uterque Tropicorum, intra quos reliqui Solis paralleli necessariò continentur. Ceterū quòd in hac Sphæra hi circuli inter sese æquidistantes non sint (quantum uisu iudicari potest: nam quo magis Tropici accedunt, eo magis

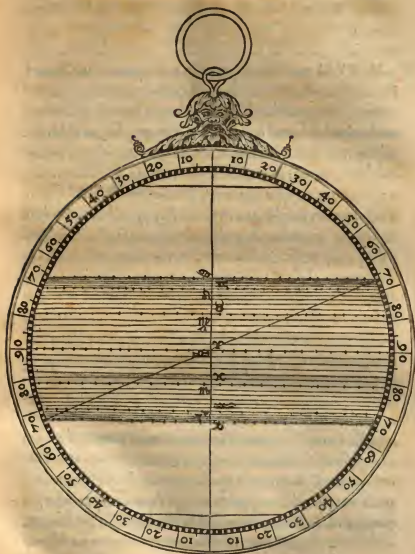
magisque in arctum contrahuntur, cum tamen re uera inter se aequaliter distent) illa eadem est ratio, quam supra in horarū lineis exposuimus, quāq; inferius in huius sphaera fabrica planius exponemus.

De Parallelis stellarum.

Cap. 16.

STELLARVM paralleli unica primi mobilis rotatione perficiuntur. Neq; aliud est stella parallelus, quā ipsiusmet stella circa mundum continuus cursus, sempiternaque rotatio, quam quasi lineam quandam contēplamur. Ex tanto autem siderū numero, ea duntaxat in Planisphaerio depinguntur, quae uel notiora nobis sunt, uel usui commodiora iudicantur. Quorum cognitio ad id potissimum spectat inter cetera, ut horam scilicet de nocte cognoscamus. Quae tamen id ratione perficiatur proximo ostendemus libro.

De Clī-

E

De Climatibus ac Parallelis geographicis, & quòd nix in eorum assignatione consentiant authores, insuper & huius rei causa.

Obiterque Plinij locus expositus. Cap. 17.

MIRVM profectò est, quàta sit, quàmque uaria in Climatũ Parallelorumque descriptione apud authores dissc̃tio: neque apud ueteres solũ, qui liberã semper habuerũt inter se dissentiendi authoritatẽ, sed apud nostros etiã Cosmographos, ut uel in hoc saltẽ ueteres imitari uideãtur. Atque eo mediũ fidiũ usque, ut nihil se fecisse uideantur, si in aliquo consentiãt. Est iã qui plura climata, plurẽsque numero constituat parallelos, alter uerò qui pauciores. Rursus qua in primo loco apud hunc, apud illũ in secundo numerãtur. Quod quidem in causa est, ut hic (Ptolemaũ Pelusiensem & Alexandrinum intelligo) primũ climatũ à quinto parallelo, ille à quarto, cum re uera ydem sint latitudine, incipere testẽtur. Plinius quoque ab ambobus nõ in ordine parallelorum solũ atque numero, sed in eorum etiam latitudine differt, nõ tam loca, ut uideo parallelis, quam insignioribus locis parallelos ascribens. Sed ueterum nos recentiorumque diuersam sententiã, quoad fieri potest, cõponentes, tantaque dissensionis causam aperientes climatũ in presentia, parallelorumque rationes explicabimus. Clima (id quod à nostris regio appellari potest) ea terrarũ in coronæ modũ portio est, in qua manifeste ad semihoram horologiorũ rationes mutantur. Hæc autẽ priscis Cosmographis septẽ duntaxat fuere cõstituta, non quòd integrũ orbẽ comprehenderẽt, sed quòd ea, qua orbis sibi pars per id tẽporis nota erat, uel saltẽ habitabilis credebatur, intra hunc climatũ numerũ cõtineretur. Sed cũ nouæ subinde regiones detegerẽtur, habitarique cõspicerentur, alia quoque atque alia climata cõstituere coacti sunt. Post hæc cũ harũ rerũ con-
templatores

templatores diligētissimi nō dimidiæ solū æquinoctialis hora,
 sed & unius etiā quartæ differentiam perspicue sensu notari
 posse animaduertēt, quodlibet climatū in binas secuerunt
 partes, quæ peculiari nomine paralleli, à Plinio mūdi segmēta, Lib. 6.
 neq; inscite nominantur. Est enim mundi segmentū (ut obiter cap. 33.
 etiā illud exponamus) pars circuli minor cōprehensa sub recta
 linea, & circuli circumferētia. Hi autē licet parallelice ab æ-
 quatore uersus utrunq; polum describātur, minime tamen æ-
 qualiter inter se distant. Nā quanto æquinoctiali circulo pro-
 pinquiores accedūt, tanto maiores terræ portiones cōprehen-
 dūt, decrescētibus subinde (ob ipsius mūdani globi uersus polos
 angustā declinationem) ijs qui sub polis mūdi erūt uiciniores.
 Horū autē designationes in huius sphaeræ cultro (sic enī à Vi- Lib. 10.
 truuiō rotarū frontes appellātur) iuxta utrunq; polū hinc cli- cap. 10.
 mata, inde paralleli è regione respondentēs aliquādo insculpū-
 tur. Quòd tamē, cū eorū latitudines nō à polis, sed ab æquato-
 re numerentur, primò intuentibus mirū profectò uideri pote-
 rit, nisi satis illud animaduertāt, in climatū scilicet parallelo-
 rumq; cōtemplatione mundi axem, quem dimetiētem superius
 appellauimus, æquinoctialis lineæ in hac parte habere rationē. Cap. 6.
 Caterū ut ueterum, recētiorumq; partitionem, atq; in quo in-
 ter sese differant, ob oculos proponerem, subiectā tabellā iuxta
 Ptolemæorum sententiā, addita etiam nostrorum Geographo-
 rū è regione supputatione, exarauimus, in qua facile erit indi-
 care quæ cuiq; regioni iter se societas, cognatiōe sit dierū, atq;
 noctiū: quib. inter se pares umbra (ut Plinij utar uerbis) et æ- Lib. 6.
 qua sit mūdi cōuexitas. Illud dūtaxat admonemus, dierū arti- cap. pen.
 ficialiū magnitudines, umbrarūq; rationes, ob ipsius Zodiaci
 declinationē, à Ptolemæi ad nostrā usq; atarē per integros fere
 duos gradus uariari.

<i>Paralleli secundū Pro-</i> <i>lemam Pelusienſem.</i>		<i>Climata uti ab eodem di-</i> <i>ſtribuntur.</i>		<i>Paralleli secundū Pro-</i> <i>lemam Alexandri.</i>		<i>Latitudo parallelorū in</i> <i>qua uterque cōueniunt.</i>		<i>Dies prolixior in quo e-</i> <i>tia m cōueniunt.</i>		<i>Vmbra Gnomonis in me-</i> <i>ridiebus . Gnomon uero</i> <i>eſt partium 60.</i>											
						<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>hor</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>	<i>gra.</i>	<i>mi.</i>
1						0	0	12	0	0	0	26	30	26	30						
2			1		4	15	12	15	4	25	21	20	32	0							
3			2		8	25	12	30	8	50	16	50	37	54							
4			3		12	30	12	45	13	20	12	0	44	10							
5	1		4		16	27	13	0	17	45	7	45	51	0							
6			5		20	14	13	15	22	10	3	45	58	10							
7	2		6		23	51	13	30	26	30	0	0	65	50							
8			7		27	40	13	45	31	50	3	30	74	10							
9	3		8		30	22	14	0	35	12	6	50	83	15							
10			9		33	18	14	15	39	30	10	0	93	3							
11	4		10		36	0	14	30	43	50	12	55	103	20							
12			11		38	35	14	45	47	50	15	20	114	55							
13	5		12		40	36	15	0	52	10	18	30	127	50							
14			13		43	5	15	15	55	55	20	50	140	15							
15	6		14		45	1	15	30	60	0	23	15	155	15							
16			15		46	51	15	45	63	55	25	30	171	35							
17	7		15		48	32	16	0	67	50	27	30	188	35							
18					50	0	16	15	71	20	29	55	208	20							
19	8		16		51	35	16	30	75	25	31	15	229	20							
20					52	50	16	45	79	5	33	20	253	10							

Tabula in grad. Climatū, atque Parallelorū latitudines, maximarūq; dierū artificialiū quantitates, atq; Gnomonū etiā umbra cōtinētur, pro Ptolemai Pelusiensis atq; Alexandrini, recentiorūq; sentētia supputata.

	Paralleli secundum recentiores Cosmogra.	Climata secundū recentiores Cosmogra.	Climata rursus secundū alios	Latitudo parallelorum		Dies prolixior	
				gr.	mi.	gr.	mi.
Sub æquatore.	0	0		0	0	12	0
Per Taprobonam	1	1		4	21	12	15
Sinum Anaticum	2		1	8	36	12	30
Sinum Aduliticum	3	2		12	46	12	45
Meroen	4		2	16	41	13	0
Napata	5	3		20	30	13	15
Per Syenen.	6		3	24	10	13	30
Per Ptolemaida in Thebai. quæ Mercurij appellatur.	7	4		27	34	13	45
Per inferiorem Aegypti regionē hoc est per Alexandriā.	8		4	30	46	14	0
Per mediam Phœnicem	9	5		33	44	14	5
Per Rhodon	10		5	36	29	14	30
Per Smyrnen	11	6		39	3	14	45
Per Hellespont. uel Romā.	12		6	41	21	15	0
Per Masiā seu Bizantiū.	13	7		43	30	15	15
Per medium Pontum	14		7	45	29	15	30
Per Danubij amnis fontes	15	8		47	19	15	45
Per Boristhenis ostia	16		8	48	59	16	0
Per Paludem Maotidem	17	9		50	32	16	15
Per australiora Britannia	18		9	51	17	16	30
Per Reni fl. ostia	19	10					45

Supplementum Tabula.

	Paralleli secundū Pro- lemæū Pelysensem.	Climata ut ab eodem di- stribuuntur.	Paralleli secundū Pro- lemæum Alexandri.	Latitudo parallelorū in qua uterque conveniunt.		Dies prolixior in quo e- tia m conveniunt.		Vmbra Gnomonis in me- ridiebus. Gnomon uerō est partium 60.					
				gra.	mi.	hor	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.
	21	9	17	52	50	17	0	82	35	34	55	278	45
	22			54	1	17	15	85	20	36	15	304	30
	23		18	55	0	17	30	88	50	37	20	335	15
	24			56	0	17	45	92	25	39	20	372	40
	25		19	57	0	18	0	96	0	40	44	419	5
Per dimidias horas	26			58	0	18	30	0	0	0	0	0	0
	27		20	59	30	19	0	0	0	0	0	0	0
	28			61	0	19	30	0	0	0	0	0	0
	29		21	62	0	20	0	0	0	0	0	0	0
Per integras horas	30			63	0	21	0	0	0	0	0	0	0
	31			64	30	22							
	32			65	30	23							
	33			66	0	24							
Per menses.	34			66	10	1							
	35			67	15	2							
	36			69	30	3							
	37			73	20	4							
	38			78	20	5							
	39			84	0	6							
				90	0								

Supplementum Tabulæ.

	Paralleli secundum recentiores Cosmogra.	Climata secundum recentiores Cosmogra.	Climata rursus secundum alios	Latitudo parallelorum		Dies prohibitor	
				gr.	mi.	hor	mi.
<i>Per egressum Thanais.</i>	20		10	54	28	17	0
<i>Per Brigantiâ Britâ. maioris.</i>	21	11		55	35	17	15
<i>Per mediam Britann. maio.</i>	22		11	56	36	17	30
<i>Per Caturactonium Britâ.</i>	23	12		57	33	17	45
<i>Per Australiora Britâ. mi.</i>	24		12	58	26	18	0
<i>Per mediâ Britann. minor.</i>	25	13		59	15	18	15
<i>Per Borealia Britan. mi.</i>	26		13	59	59	18	30
<i>Per Ebudas insulas</i>	27	14		60	39	18	45
<i>Per Tylem insulam</i>	28		14	61	16	19	0
<i>Per Scythicas gentes &c.</i>	29	15		61	51	19	15
	30		15	62	23	19	35
	31	16		62	53	19	45
	32		16	63	20	20	0
	33	17		63	45	20	15
	34		17	64	8	20	35
	35	18		64	29	20	45
	36		18	64	48	21	0
	37	19		65	5	21	15
	38		19	65	20	21	35

Supplementum Tabula.							Supplementum Tabula.						
Parallelum secundum re- centiores Cosmograph.	Climata secundum re- centiores Cosmograph.	Latitudo		2	Dies pro- lixior.		Parallelum secundum re- centiores Cosmograph.		Latitudo		2	Dies pro- lixior.	
		gr.	mi.		hor.	mi.			gr.	mi.		Dies	hor
39	20	65	34		21	45	55		68	35	40	50	0
40		65	46		22	0	55		69	29	26	60	0
41	21	65	56		22	15	57		70	31	58	70	0
42		66	5		22	30	58		71	42	30	80	0
43	22	66	13		22	45	59		73	0	44	90	0
44		66	19		23	0	60		74	25	44	100	0
45	23	66	24		23	15	61		75	56	48	110	0
46		66	27		23	30	62		77	33	37	120	0
47	24	66	29		23	45	63		79	15	32	130	0
48		66	30		24	0	64		81	1	51	140	0
49		66	31	20	120	0	65		82	51	54	150	0
50		66	35	10	240	0	66		84	45	0	160	0
51		66	41	12	360	0	67		86	42	31	170	0
52		66	50	32	480	0	68		88	37	6	180	0
53		67	16	0	720	0	69		90	0	0	180	0
54		67	51	2	960	0	70					182	12

ILLVSTRIS

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM QVOD PLA-
NISPHAERIVM VOCANT, LI-
BER SECVNDVS.

Præfatio.

VNIVERSA mundi sphaera, atque eius in partes diuisio, singularumque partium ordo, atque nomenclatura, inuictissime Caesar, qua quasi semina futuri prouentus sunt, in hunc modum se habent. Nunc uero in hoc solum nobis elaborandum erit, ut præteriti laboris fructus colligamus. Et ut optimi agricolæ, qui post exansatos stercorationis, arationis, seminationisque labores, ad messem maturam iam metiendam alacres tandem, atque impigre accedunt: ita & nos in præsentia ab ijs, qua huc usque fundamenta iacta sunt, uberrimam tandem frugem, operæpretiumque laboris expectabimus, atque colligemus. Sed ne in his te diutius moremur, ad hos ipsos partium usus exponendos accedamus.

Verus Solis locus quis sit, atque qua ratione deprehendatur: & quod annorum ratio subinde mutetur: quodque dierum initia diuersa ratione à diuersis gentibus fuerint obseruata: inibique Quidij locus expositus.

Cap. I.

VERVS Solis locus nihil aliud est, quàm zodiaci signū, signique gradū, in quo Sol eo ipso tempore detinetur, cognoscere. Hoc autē per Planisphaerium hac ratione colliges. Primò in Tympano quare mēsum circulum: in eoque præ-

F.

sentem illius mensis diem. Quo habito, diei inuēti lineæ eam Dioptræ partem applica, quam uulgò fiduciæ lineam uocāt, eam quam nos Dioptræ dimetiētē partem appellabimus. Statimque hæc ipsa in superiori signorum orbe quasitum ostendet. Quòd ita uel cæcutienti facillimum est inuentu, ut omnino superuacaneum uideatur, hoc idem exemplo demonstrare. Illud tamen admonemus, nullum ferè tam exactum inueniri posse mathematicum instrumentum, per quod uerus Solis locus inueniatur, licet proxime ueritati accedas. Cuius rei causa est, quòd annorum ratio una eademq; semper non sit. Nanque annus Romanus (quem & Ecclesiam obseruare uidemus) Solari anno, in quo Sol integrum zodiacum absoluit, per sex horas ferè minor est. Id quod fuit in causa, ut menses qui hyeme fuerant, modò in autumnale, modò in æstiuale tempus inciderēt. Quòd primum C. Iulius Cæsar cupiens emendare Sosigene (ut Plinius refert) ad hoc adhibito, sanciuir, ut quarto quoque anno dies per uniuersum intercalaretur, quem bisextum ea ipsa ratione uocauerunt. Hinc Ouidius de eodem Cæsare loquens,

Lib. 18.

cap. 25.

Fastorū 3.

- „ Ille moras Solis, quibus in sua signa rediret,
 „ Traditur exactis dispoſuisse notis.
 „ Is decies senis ter centum & quinque diebus
 „ lungit, & è pleno tempora quinta die.

Est autem intercalare diem, addere diem unum post eum qui sextus est Kalendarum Martij: eo modo ut duo ij simul pro uno tantum habeantur, quod olim conuocato populo, solenniterque fiebat. Sed cum post Iulium hic intercalandi mos obliterari cœpisset, Diuus etiam Augustus denuò illum iussit obseruari. Caterum licet hæc anni supputatio

ratio iusta per id temporis, atq; examusim quadrare uideretur, progredientibus tamen annis nonnihil habere erroris, experientia mathematicaque ratione compertum est: ob id scilicet, quod quarta illa diei, quæ singulis addebatur annis, plus temporis ad anni plenitudinem, quam satis est, haberet. Alphonsus itaque Hispaniarum rex, Iulio, atque Augusto conferendus, atque nostrorum atauorum ætate diligentissimus siderum obseruator, pro quarta illa diei quinque duntaxat horas, cum 49. fere minutis, quæ à Græcis $\lambda\pi\tau\kappa$ uel $\iota\tau\kappa\upsilon\sigma\alpha$ nominantur, parum ab Albategnii sententia differens, credidit singulis esse annis addendas, ea ratione, ut singulis quartis annis circiter minuta 44. superflua intercalentur, quæ in annis centum & triginta, unum fere diem faciunt naturalem: quod, & si parua hæc, ac penè insensibilis uideatur differentia, temporis tamen æternitate sensibilis atque manifestissima redderetur. Quamobrem subiectam tabellam hoc loci depingendam curauimus, ut per eam, quod in cognoscendo uero Solis loco defectus erit, facillimè corrigatur.

F ij.

Tabula equationis loci Solis pro motu calculato ad

annum 1612.

Christi	Anni	Minuta	Christi	Anni	Minuta	Christi	Anni	Minuta	Christi	Anni	Minuta	Christi	Anni	Minuta
1500	/	53	1523	/	27	1545	a	14	1568	/	22	1590	a	18
1501	/	7	1524	/	42	1546	/	1	1569	a	24	1591	a	3
1502	/	21	1525	a	4	1547	/	15	1570	a	9	1592	/	11
1503	/	36	1526	/	10	1548	/	29	1571	/	6	1593	a	34
1504	/	50	1527	/	25	1549	a	15	1572	/	21	1594	a	19
1505	/	5	1528	/	39	1550	o	0	1573	a	25	1595	a	5
1506	/	20	1529	a	6	1551	/	14	1574	a	11	1596	/	9
1507	/	34	1530	/	8	1552	/	28	1575	/	4	1597	a	36
1508	/	48	1531	/	24	1553	a	17	1576	/	18	1598	a	21
1509	/	3	1532	/	38	1554	a	2	1577	a	27	1599	a	7
1510	/	18	1533	a	8	1555	/	13	1578	a	13	1600	/	8
1511	/	32	1534	/	6	1556	/	27	1579	/	2	1601	a	37
1512	/	46	1535	/	21	1557	a	18	1580	/	17	1602	a	23
1513	/	2	1536	/	35	1558	a	4	1581	a	29	1603	a	8
1514	/	16	1537	a	10	1559	/	11	1582	a	14	1604	/	6
1515	/	30	1538	/	4	1560	/	25	1583	o	0	1605	a	38
1516	/	45	1539	/	19	1561	a	20	1584	/	14	1606	a	25
1517	o	0	1540	/	34	1562	a	6	1585	a	31	1607	a	10
1518	/	14	1541	a	12	1563	/	9	1586	a	16	1608	/	4
1519	/	29	1542	/	3	1564	/	24	1587	a	2	1609	a	40
1520	/	43	1543	/	17	1565	a	22	1588	/	12	1610	a	26
1521	a	2	1544	/	32	1566	a	7	1589	a	32	1611	a	11
1522	/	12				1567	/	8				1612	/	2

Cap. 26. huius.

Ratio autem huius tabellæ talis est: Litera a uel sosten-
dunt minuta quæ sequuntur ab inuento (ut superius docui-
mus) per instrumentum loco Solis uel subtrahenda uel ad-
denda esse: a enim addenda esse: s uerò subtrahenda signifi-
cabit. Fingamus igitur, pro exemplo, quod per Planisphæ-
rium, quo diximus modo, inuenimus, primo die Februarij
anno Domini 1546, Solem esse in 20. gradu Aquarij. Si exa-
ctissime uerum locum Solis habere cupis; in prædicta tabula
quare eundem Christi annum, hoc est annum 1546. & quia
hunc annorum numerum sequitur s, inuenta graduum per
Planisphærium rationi subtrahere unū minutum: Dicemusq;
uerum locum Solis primo die Februarij anno Domini 1546.
fuisse in uigesimo gradu Aquarij, minus uno minuto. Sed
nec illud prætereundum erit, duas dierum differētias inue-
niri, unam, quam naturalem uocant, alteram, quam artifi-
cialem: de qua suo loco dicemus. Naturalis autem dies est
illa temporis mora, quam Sol raptu primi mobilis in unica
duntaxat terrestris globi circuitione consumit. Hanc autem
in quatuor & uiginti equalia spatia ueteres (uti iam di-
ximus) diuisere, quæ horas nominare placuit. Sed ut in diei
per horas partitione nulla fuit per uniuersum dissentio, sic
de eius initio apud diuersos diuersa fuerūt sententia. Baby-
lonij enim (uti Varro refert) & post eos multi Græcorum,
naturalem diem ab ortu Solis supra orientalem horiZon-
tem, ad eiusdem exortum numerabant: eam scilicet adfe-
rentes rationem, quòd totius diei naturalis illa sit quasi no-
bilissima pars. Athenienses uerò, atque ante hos Hebræi, à
Solis occasu diem inchoabant, ob id quòd cùm naturalem
diem

diem in noctem diuidamus & diem: Nox autem in mundi principio diem præcesserit (quod nos etiam superius exposuimus) atque tertio quoque uerbo primo Geneseos iteretur, Factum est uespere & mane dies, &c. ea ratione ut primo uespere, deinde mane sequatur; multo conuenientius esse, ut à Solis occasu naturalis dies, quàm ab ulla alia diei parte principium habeat. Quorum opinioni non solum Catholica, ut uidemus, ecclesia calculum addidit, sed uniuersa etiam Italia per id temporis, atque Bohemia, (quod ex suorum horologiorum ratione contemplari licet) apud quos ab occasu Solis horam primam auspicantes, in eundem occasum continuata serie uigesimam quartam assignant. Romani autem, ut multis patet argumentis, à media nocte diem naturalem incipientes, quem ciuilem appellarunt, in sequentem illam finiebant noctem mediam. Quòd multis etiam in locis adhuc in usu esse, non semel animaduertimus. Qui hac, ut uideo, innitebantur ratione, quod diei initium ab initio ascensionis Solis potissimum incipere uideatur. Nam sicut sol supra nostrum horizontem ad meridianam perueniens lineam, in maximam suam altitudinem ascendit; exinque magis ac magis decrescit, donec oppositum pertingat meridianum: ita etiam ab eo quasi denuo cursum incipiens, eundem ipsum iterum, ascendere uideamus. Id quod elegantissime descripsisse uidetur ingeniosissimus Poëtarum, cum in solaris cursus descriptione sic inquit:

„ Ardua prima uia est, & quam uix mane recentes

„ Enituntur equi, medio est altissima calo

Li. 2. Me-

tamorph.

- ” Vnde mare & terras ipsi mihi saepe uidere
 ” Fit timor, & gelida trepidat formidine pectus.
 ” Vltima prona uia est & eget moderamine certo.

A quo enim Sol incipit ascendere, quasi Solaris cursus initium, arduam appellauit uiam, sequentemque similiter ab horiZonte ortiuo ad meridianam usque lineam: Exin uerò ad oppositum meridianum, pronam, uulgi ex consulto, poetarum more in utraque parte secutus opinionem. Id quod notauit etiam Heraclides Ponticus non semel in Homero. Re enim uera in solari cursu nihil aut accliuæ, aut decliuæ assignari potest, cum eius sit motus semper circa centrum. Caterum Umbri & Arabes contra, atque eos secuti omnes Astrologi, quorum sententiam & nos hac in parte sequi oportet, à meridiei puncto, maximæque Solis altitudine, nec sine ratione (etiam si Varro ni nimis absurdum uideatur) naturalem diem incipiunt.

De his uide *Almagestum Ptol.*
 Lib. 3. c. 10. Quorum consideratio ea potissimum fuit, ut dierum naturalium inæqualitates minores essent. Quæ autem hæc sit dierum inæqualitas, & qua ratione deprehendatur, non est huius loci declarare. Hoc duntaxat erit in præsens memoriæ commendandum, Meridiei punctum ab Astrologis pro diei principio semper usurpari. Itaque cum dicimus uerum Solis locum, uigesimo die Februarij anno 1546. fuisse in uigesimo gradu unico minuto minus Aquarij, intelligendum est prædicto die in meridiei puncto Solem in tali fuisse gradu atque minuto. Illud restat adhuc aduertendum, quòd in anno bisextili à sexto Kalendarum Martij, usque in illius anni finem in die-

rum connumeratione unum ultra diem adijcere semper oportere: ut si in uigesimo octauo die Februarij (tot enim diebus mensis is constat si annus non bissextilis est) uerum Solis locum inuenire uoluero, Dioptra non ad eundem precise diem, sed primum Martij trahenda erit: Si uero primo Martij, ad secundum: si secundo ad tertium. Cuius rei ratio pro loco Solis inueniendo per integrum bissextilem annum seruanda erit. Caterum ut bissextilem annum facile inueniamus, complures ab alijs traduntur modi: nobis tamẽ unum duntaxat, omniumque facillimum nostris commẽtarijs adnexuisse operæ pretium uisum est. Isque talis est: Dimissis annorum millenarijs, centenarijsque, qui superfuerint anni in duas æquales partes diuidentur: rursumque eodem modo eorum medietates. quod si duæ hæc diuisiones sine numerorũ fractione fuerint, illum esse bissextilem annum affirmabis. Exempli gratia, Præsens annus numeratur quadragesimus sextus ultra mille & quingentos: millenarijs, centenarijsque (uti monuimus) dimissis, qui reliqui sunt quadraginta sex anni, in duas æquales partes secabis, quarum unaquæque manifestè 23. erunt: quem numerum si rursus parti uelis, nullo modo poteris sine fractione. ex quo facile intelliges, annũ 1546. bissextilem nõ esse. Sed rursus finge peruenisse iam nos ad annum 1548. dimissis, ut prius, millenarijs, ac centenarijs, diuide annos reliquos, hoc est 48. per æqualia, fient bis 24. hac iterum media, reddetur bis 12. Igitur quod semel atque iterum hunc annorum numerum sine fractione partitus es, annum 1548. bissextilem esse poteris adserere.

Oppositum Solis quid sit, & qua ratione
inueniatur. Cap. 2.

SOLIS oppositum, quod Arabes Nadir appellant, nihil aliud est, quàm ea Zodiaci pars, quæ Solis radio ex diametro respondet. Itaque cognito superiore capite, huius cognitio manifestissima relinquitur. Si enim Dioptra partem dimetientem ad verum Solis locum per præcedens adaptauero, Dioptra pars opposita, oppositū Solis punctū sine ullo negotio demonstrabit. Sed ut hoc adhuc clarius constet, superiori exemplo in præsentia utemur. Inuenimus anno Domini 1546. prima die Februarij verū Solis locū in uigesimo secundo gradu Aquarij fuisse uno minuto minus. Ad hunc igitur gradum & minutorum numerum in signorū circulo Dioptra constituta, statim altera eius pars in Solis cadet oppositū, hoc est in uigesimū secundū gradū Leonis uno minuto minus. Hæc autem signa ex diametro inter sese distare manifestius est, quàm ut multis explicari oporteat.

Solis, stellarūque altitudinem, earūque distantiam à nostro uerticali faciliè deprehendere. Cap. 3.

SVSPENSO ab armilla planisphærio, foraminibusq; pinnularum, quæ in ipsa Dioptra sita sunt, ad Solem directè constitutis, ea ratione ut solaris radius per utrumque foraminum ad perpendicularum transeat: circuli altitudinum gradum, in quo tunc temporis dimetiens Dioptra cadet, diligenter observa. Tot enim gradibus Sol assurgit super nostrum horiZontem. Illum autem circulum altitudinum uocamus, per quem Solis, stellarūq; altitudines dimetiri ostendimus. Is autem in limbo posterioris sphaera partis post horarū circulum deformatur, Stellarū uerò altitudines poteris hac ipsa ratione colligere, modò solaris radij loco, proprio utaris oculo. Librato enim, uti diximus, instrumēto sursum uersus

uersus Dioptram uerte, donec per pinnularū foramina, uel per latera saltem pinnularum (tātundem enim erit) quam cupis, stellam uideas, immotaque tunc temporis Dioptra numerata, uti prius, quem tibi gradum prædicti circuli dimetiens Dioptra signet: nam & illa erit uera per id temporis illius stellæ supra horiZontē eleuatio. Hanc si à 90. hoc est integra circuli quarta (distantia scilicet ab horiZonte ad nostrum uerticalem) dēpseris, reliquum erit eorundē, Solis, aut stellæ distantia à nostro puncto uerticali.

Antēne an post meridiem sit, sine ullo negotio dignoscere.

Cap. 4.

NON semel mihi contigit iter agentis, id quod etiam sæpius euenit in uenatione, ut ultra meridiem esset necne, dubitarem. Quod alijs etiam aliquando contigisse (sit licet res cognitu facillima) non difficile crediderim. Quamobrem id quoque hoc loci adijcere, minimè legentibus iniucundū fore dubitamus. Huius autem rei cognitio à superiore capite tota pendet. Nanque suspensa, uti docuimus, sphaera, atq; Solis altitudine, uti prius, inuenta: si post pauxillum temporis spatiū denuo Solis altitudinē (priori notata) accipias, sit ne post meridiē, an ante, facile dignoscet. Si enim numerū graduum altitudinis Solis augeri conspicias, nondum Solem ad meridiem peruenisse deprehendes: si uerò minui, ultra meridiem esse non amplius dubitabis. Id quod etiam per stellas obseruare hac ipsa ratione facillimū erit, si de nocte fortasse media dubitares.

Maximam Solis, stellarūue altitudinem singulis diebus deprehendere.

Cap. 5.

G ij

COGNITIS antecedētibus, nihil in hoc erit dubij reliquum, si nos praesertim non latuerit, maximam Solis, atque stellarum altitudinem in ipso semper meridiano notari debere. Igitur antemeridiano tēpore, uel ante noctem mediam, si de stellis agitur, suspēso ab armilla Planisphaerio à loco (ut exactius quæsitum inuenias) immobili quare per præcedentia, Solis aut stellarum altitudinem: inuētaque ea, sistito instrumentum eo modo, ut solares radij intrent perpendiculariter pinnularum foramina. De nocte uerò oculus nobis solaris radij uicem præstabit. Idque toties faciendum erit, quousque iterum Solis, aut stella altitudinem decrescere, regredique cernamus. Nanque tunc temporis Sol, aut stella lineam meridianam in puncto contigit: ex quo gradus à principio denarij numeri uersus armillam numerantes maximam Solis stellarumue altitudinem in illa die colligemus. id quod inferius aliter etiam deprendi docebimus.

Quid sit Solis maxima declinatio, atque quam eam ratione deprehendemus.

Cap. 6.

MAXIMA Solis declinatio, est Cancrī, Capricornique ab æquinoctiali recessus maximus. In his enim duobus punctis Sol consistens, quæ solstitia uocantur, à uero suo ortu modò in austrum, modò declinans in boream, quàm longissime potest remouetur. Id autem pro nostrorum temporum supputatione duodecimo ferè Iunij die, & duodecimo ferè Decembris contingere traditū à nobis iam est. In huius igitur maxima Solis declinationis cognitionē per sphaeram hac perueniemus ratione. A nono Iunij die ad eiusdē sine intermissione decimū quintū, Solis obseruetur maxima altitu
do

do meridiana. Ex omnibus maximam annotabimus memoria commendadam. Itidem & à nono Decembris ad quintumdecimum faciemus diem: minimam ex his diebus notantes solis altitudinem meridianam. Quam deinde à maxima lunij subtrahemus. Tuncq; residui dimidium, maximam nobis Solis declinationem demonstrabit.

Qua nam ratione stellarum declinationem inuenimus.

Cap. 7.

CVIVSVIS nobis proposita stella declinationem hac ratione facillimè colligemus. Primum si eius maximam altitudinem habebimus, eam à poli elevatione subtrahemus, residuum deinde auferentibus à 90. septentrionalis stella declinatio relinquetur. Fiet & hoc aliter, nempe hoc modo. Capiatur prædicta stella altitudo maxima, quæ uidelicet à uertice nostro septentrionalis fuerit: ab eaque regionis elevationem subtrahemus: item residuum à 90. prodibitque stelle declinatio similiter septentrionalis. Caterum si inter stellam maximam altitudinem, quam à puncto uerticis australem habuerit, polumque fortè essemus constituti, prædicta stelle declinatio sic erit nobis inuestiganda. Poli elevationem cum stella altitudine in unum simul colligemus, collectum numerum à dimidio auferemus circulo: restabitque eius stelle distantia ad polum. Hæc rursus à 90. auferentibus, residuum septentrionalis etiam erit declinatio. Quod si prædicta stella ad polum distantia 90. excesserit: subtrahentibus 90. à stella ad polum distantia, stelle declinatio relinquetur australis.

Quod earundem stellarum declinatio, modo de earum longitudine, latitudineque constet, per facile inueniatur.

Cap. 8.

SI alicuius stellarum, cuius prius longitudo, latitudoque

G iij

nō ignoratur, declinationem indagare uelimus, sic nobis erit faciendū. Mobilis primum horizon cū equinoctiali linea ad inuicē cōponetur, notatamq; deinde in mobili quarta altitudinū, stella latitudinē iam notam super pūctum in sphaera area stellae longitudinē terminātem constituemus, ita ut punctum lōgitudinis in area cū puncto latitudinis in quarta ad amussim quadret. Tunc immota quarta horizontem ab equinoctiali ad eclipticā transferemus: locumq; in sphaera area pūcto stellae latitudinis in quarta notato respōdente diligēter animaduertētes (quē distinctionis gratia stella uocamus locū) horizon tē iterum ab ecliptica ad equinoctialem trāsferemus, quartaeque lineam dimētientē ad stellae in area locum, quē diximus. Tunc demū gradus inter horizon tē & stellae locum in quarta altitudinum interiacētes, stellae nobis indicabunt declinationē, austrālē scilicet si uersus austrum, borealēque si uersus nostrum polum cōspicietur.

Qua ratione stellarum paralleli in simili sphaera describuntur.

Cap. 9.

LONGE facilior est parallelorum stellarū in hac sphaera delineatio, quā ut pluribus agi oporteat. Declinatio igitur stellae, qua docuimus ratione erit nobis accipienda. Hanc in quarta mobili numerabimus altitudinum. Horizon dein ad equinoctialem transferatur, ita ut inuicem conueniant. Linea equinoctiali parallela, à puncto declinationis stellae in quarta notato, ducatur in sphaera area: quippe qua proposita erit stella parallelus.

Regionis latitudo, eiusdemque poli altitudo, in quo differant, & qua ratione indagentur.

Cap. 10.

POLI altitudinem regionis latitudini aequalē necessariū esse

riò esse oportere ab alijs iam ante me demonstratum est. Hac
 igitur sola ratione inter sese differunt, quòd eleuatio poli ab
 ipso polo ad horizontis còfinia: latitudo uerò ab æquinoctia-
 li linea ad nostros usq; uertices numeratur. Vtraq; autẽ in
 ipso semper metitur meridiano. Maxima igitur Solis altitu-
 dine, qua docuimus ratione deprehẽsa, numera eiusdẽ alti-
 tudinis Solis gradus in quarta illa mobili altitudinum, quã
 horizõtali regula annexã superiori libro docuimus. Signa- Cap. 13.
 tóq; si libuerit cum atramẽto gradu, ne tibi memoria forsan
 excidat, uerum Solis locum quares. Habitóq; eo, illius signi
 gradu, in quo per id tẽporis erit, in Solis perquire parallelis,
 qua in Sphæra facie deformãtur, ab ipsiusmet semper signi
 principio numerãdo: illumq; in meridiani cõtactũ similiter
 signabis. Deinde (utcunq; nobis horizon cadat) notatum in
 quarta altitudinum prius gradum (quartam ipsam sursum
 deorsumq; mouendo) cũ altitudinis Solis gradus, quẽ in ipso
 meridiani, parallelisq; cõtactũ notasti, fac ad amussim qua-
 dret: quartãq; altitudinũ tunc tẽporis clauicula, uti firmitus
 hareat, fixa, quẽ gradum altera horizontalis regula pars
 in quarta altitudinum poli nobis signet, diligẽter obserua:
 nanque illa ueram poli altitudinem, seu regionis latitudinẽ
 nobis ostendet. Diximus autem quartam altitudinis poli Lib. 1. ca. 13.
 esse, quartam meridiani circuli, totam huius sphære faciem
 ambientis, quippe qua inter æquinoctialem lineam, et no-
 strum polum interiacer. Sit igitur pro exemplo, quòd ex-
 plorata ad unguem Solis altitudine meridiana, die sexta
 Maij anno Domini 1545. assurgat supra nostrum horizon-
 tem 57. ferè gradus. Hoc autem die uerum locum Solis de-
 prehendimus fuisse in uigesimoquinto gradu Tauri 14.

minutis additis. Hunc itaque gradum ab eiusdem signi principio numero, inque Solis parallelis ad meridianæ lineæ contactum noto. Deinde quartam altitudinum mobilem sursum deorsumque uersus mouens ea ratione cōstituo, uti gradum quinquagesimum septimum (Solis scilicet altitudinē) prius etiam in eadem numeratum, similiterque notatum, in gradum uigesimalium quintum Tauri, cum una quarta ferè quadret, atque conueniat. Fixoque tunc temporis clauicula, quem gradum quarta altitudinis poli altera horiZontalis regulæ pars nobis demonstret, perspicio: inuenioque ab illa gradum ferè quinquagesimum primum signari, quæ Louaniēsis uidelicet est poli altitudo. Afferam igitur eleuari apud Louanienses 51. ferè gradibus, eandemque eiusdē esse regionis latitudinem.

Quod ab stellis in sphaera constitutis regionis etiam latitudo possit inueniri.

Cap. 11.

RES est facilior, quàm ut pluribus explicari oporteat. Sumenda enim est cuiusuis stellæ sphaera altitudo meridiana, eamque in quarta altitudinum notabimus. Quartam ipsam cum horiZonte huc, illuc eo usque mouebimus, donec notata iam in quarta stellæ altitudo exacte circulum meridianum (in quo semper horarū duodecima designatur) eiusdēque stellæ parallelum in puncto contingat. Quo facto horizontem ad quæsitam altitudinem tunc temporis constitutum esse conspiciemus.

Eandem regionis latitudinem aliter etiam per easdem sphaera stellas inuenire.

Cap. 12.

PROPOSITAE stellæ meridiana altitudo, eiusque declinatio inquiratur. Declinatio autem aut in boream uerget, aut

get, aut in austrum. Si borealis erit, altitudinem auferentibus à declinatione, aut è contrario, angulus horizonis, atque æquinoctialis, hoc est, eleuatio æquinoctialis supra horizontē relinquetur. Huncque si à 90. subtraxerimus, quasitam regionis latitudinem residuum cōtinebit. Quòd si stella declinatio australis esset, cum declinationis, altitudinisq; gradus in unum cōponere oportebit. Integrāque summa horizonis æquinoctialisque nobis angulū commōstrabit. Hāc si à 90. dempseris, quasita similiter regionis latitudo relinquetur. Caterū si stella ita polo fuerit uicina, ut eius declinatio in maxima etiam sua altitudine septentrionalis sit, tunc eius declinationem auferentibus ab altitudine eiusdē stella septētrionali maxima poli similiter altitudo prodibit.

Per duas simul sphaera stellas eandem etiam regionis latitudinem indagare.

Cap. 13.

SI duae stellae earum quae in sphaera sunt per integrā celi quartam mutuò distabunt, & earum alteram in orbe medio conspiciemus, alteram in ipso horizonte oriē tali, occiduoue conspiciere necessariò nobis continget. Expectādum igitur nobis tantisper erit, donec sit illarū altera in orbe medio. Hanc cum sphaera tympano sub hora duodecima lineā, quae sub armilla suspensoria deformatur, ad amussim constituemus. Tympano tunc temporis immoto Dioptram sub stellā alterius in horizonte conspectā centrū transfereamus. notatēsq; in limbi superioris circulo horā ad minutias usq; quoad fieri poterit diligentissime, horizontē mobilē in sphaera facie eo usq; mouebimus, donec horarū lineam, stellae horae tympani respondentem in puncto exacte contingat. Quod si feceris, cōstitutus erit mobilis horizō ad eleuationē.

H

Quod à duabus etiam sphaera stellis, quarum altera in orbe medio, altera in quacunque cali parte conspiciatur, in latitudinis regionis cognitionem peruenimus. Cap. 14.

SI ex duabus stellis alteram in orbe medio, altera ubiq; cali locorum esse contigerit, diuersa licet ratione, ab illis tamen regionis latitudinem eliciemus, hoc modo. Quae in orbe medio consistet stella, eam cum tympano prout superius docuimus, ad horae duodecima lineam constituemus. Ad alterius deinde centrum Dioptram transferetes, eius horam non dissimili ratione captabimus. Tunc eiusdem stellae altitudinem acceptam in quarta mobili altitudinum numerabimus, ac quartam eo usque in horizonte mouebimus, donec stella altitudo in quarta numerata supra eiusdem stellae horam in tympano prius inuentam in horarum lineis ad stellam tamen parallelam computatam, exacte cadat. Quo facto horizontem mobilem ad eleuationem constitutum conspiciemus.

Qua nam ratione per quamlibet etiam ignotam stellam, polo tamen ita propinquam ut nunquam occidat, regionis possit latitudo indagari. Cap. 15.

QVAE intra arcticum circum continentur stella, nec ortum, nec occasum nosse, sed tota nocte conspicuas circa polum uersari diximus. Ex his igitur (ut ad rem ueniamus) unam eliciemus. Cuius primum minimam altitudinem, dein maximam etiam accipiemus: utranque addemus simul. Huiusque summa dimidium poli erit ipsius altitudo. Si uero sub ea cali parte essemus constituti, ut praedictarum stellarum maxima altitudo meridionalis esset (quod fieri poterit si adeo essemus polo uicini ut inter utranque nostri uertices incidissent) altitudo maxima tunc temporis à semicirculo esset subtrahenda, hoc est,

hoc est, à gradibus in semicirculo contentis: residuo minima addatur altitudo: totiusque huius summæ dimidiū erit similiter poli altitudo. Ceterū quia harum stellarum utraq; altitudo difficile, nisi in bruma in eadē simul nocte, in qua longissima sunt, accipi potest, nec hoc etiā in omni cali inclinatione, diuersis anni tēporib; quod cōmode fieri poterit, prædictas stellarum altitudines examinare necessarium erit.

Quod à qualibet etiam ignota stella eandem regionis latitudinem eliciemus. Cap. 16.

STELLAE cuiusuis distantia à polo nota, eiusdē minima sumatur altitudo: Altitudini distantia addatur prædicta. Vtraq; enim simul regionis nobis ostendet latitudinē. Quam etiam ab eadē stella hac ratione colligemus. Sumatur stella altitudo maxima. Quæ quidē si à puncto uerticis borealis fuerit, ab altitudine inuenta distantia eius subtrahemus, similiterq; eadem nobis relinquetur altitudo. Ceterū si in ea mundi inclinatione cōstituti essemus, ut nostri uerticis punctum inter stellā, ipsumq; polum incideret (quod superius etiam monuimus) stellæ altitudinem cum eius à polo distantia componemus: collectūq; numerum à semicirculo auferentes, residuum quæsitæ erit regionis latitudo.

A latitudine regionis & loco Solis cognito, Solis altitudinem meridianam quotidie inuenire. Cap. 17.

COLLOCETVR ad latitudinē horizon mobilis, ab oppositāq; eius parte in circulo meridiano numerentur gradus ad Solis usque parallelum, in quo per id temporis cōstituerit, eaque erit altitudo meridianæ Solis.

A Solis altitudine meridianæ eiusdēq; declinatione cognita in latitudinis cognitionem aliter, quàm expositum est, peruenire. Cap. 18.

POSSVMVS & regionis latitudinem diuersa, quàm qua superius docuimus, ratione deprehendere: quæ à Solis meridiana altitudine, eiusdémq; declinatione iam nota, tota pendet, quæ talis est. Sole in meridiei puncto existēte, aut in septētrionem umbra aut in austrum iaciūtur, uel in neutrá etiám partem. Quod ijs qui Solem habuerint in uertice, per id temporis euenire necesse est. Si igitur in neutram umbra partem uergerint, hoc est, si in puncto meridiei nulla prorsus fuerit umbra, nullamque in Sole deprehēderimus declinationem, sub æquinoctiali linea cōsistere compertum erit, ubi est omnino nulla latitudo. Sed si adhuc nullam habentes umbram, aliquam in Sole deprehendemus declinationē, ea ipsa declinatio illius regionis erit latitudo. Si uero in alterutram orbis partem umbra recesserit, aut Solis per id tēporis declinatio australis erit, aut borealis, aut nulla. Si australis, umbraque simul in austrum tetenderint, uel in boreā simul. Aut si declinatio nulla fuerit, altitudo Solis auferatur à 90. residuo Solis addatur declinatio, habebiturq; regionis latitudo. Si uero Solis fuerit declinatio septentrionalis, umbraque in austrum uergerint, aut econtrario, tunc Solis declinatio eius altitudini meridiana addatur: ex ijs compositū aufer à 90. residuū illius erit regionis latitudo. Sin autem numerus ex Solis declinatione, eiusque altitudine compositus, maior erit 90. à prædicto numero auferentibus 90. eadem præcisè relinquetur altitudo.

A Solis declinatione, regionisque latitudine iam nota, Solis quotidie altitudinem meridianam elicere. Cap. 19.

LATITUDO primum regionis à 90. subtrahatur: à residuoq; Solis declinatio, si australis, uel addatur si borealis erit:

lis erit: eaque demum summa altitudinē Solis meridianam nobis ostendet.

A regionis latitudine, Solisque altitudine meridianā eius declinationem colligere.

Cap. 20.

PRIMUM regionis latitudinem auferemus à 90. residuumque ab altitudine Solis meridianā, si fieri poterit, subtrahemus: reliquumque nobis Solis declinationem ostēdet. Si uerò residuum illud Solis meridianā altitudine maius sit, meridianā eius altitudinē contrario modo à residuo subtrahentes, Solis declinationē habebimus austrinā. Quòd si residuum cum Solis declinatione meridianā par fuerit, eo modo, ut alterum ne in minuto quidem, alterū excesserit, nullam tunc temporis Solem habere declinationem, præcisēque esse in æquinoctio cognoscemus.

A cuiusvis regionis latitudine, poliue altitudine iam nota, in quo constituti sumus climate, atque geographico parallelo facillimè deprehendere.

Cap. 21.

QVID Climata, atque quid essent paralleli, in illisque supputandis, quantæ, quàmque uaria autorum sint sententia, superiore libro copiosè satis exposuimus. Cū igitur climata, atque paralleli terrestrē globum in partes ab æquinoctiali circulo uersus utrunque polorum diuidant, à sola polari eleuatione, regionisue latitudine, sub quo sumus climate atque parallelo constituti, nō obscura ratione colligimus. Tam tardum enim, aut harum rerum tam imperitum noui neminem ut illud ignorare posse sperem, habitantibus scilicet sub æquinoctiali perpetuò futurum esse æquinoctiū, hoc est, duodecim habere horas de die, rotidēque de nocte. Augetur enim aut minuitur dierum quantitas secundū So-

lis ab æquinoctiali uel digressionem uel regressionem. Fingamus igitur apud Mouzon ulterioris Hispaniæ nos esse, ubi in præsentia commoramur, quod nunc oppidum Marchioni de Poza patri meo paret (hoc Attacam olim dictum nescio an uerè nonnulli affirmant) ubi per 41. cum dimidio ferè, gradus polus eleuatur. Ad hanc igitur poli eleuationem horizontalem regulam primum constituo. Dein ad quæ hæc ipsa horarum gradum Cancrì circulum (qui ultimus parallelorum Solis uersus nostrum polum est) interfecet, diligenter obseruo. Id autem erit 4. ferè gradus ante quintã. Ex quo statim maximam diem apud Attacam 15. ferè horarum esse uideo, superare quæ diem æquinoctialem per tres horas fere. Quòd si hanc temporis differentiam per horæ quartas partiaris, cuilibet horæ 4. parallelos (uti iam docuimus) adscribens, manifestissimum relinquetur, in decimotertio parallelo, qui quinto climati respondet, Attacam sitam esse. Prolemai enim Pelusiensis in hoc (ne quis me indiligentia taxet) sententiam sequor, quippè qui primum parallelum ab ipsamet æquinoctiali, primumque clima à fine quarti paralleli numerat.

A quo Hora nomen acceperit. & quòd duplex sit horarum differentia, temporalis & naturalis, eiusque inquirendi ratio de die. Cap. 22.

HORAE Aegyptijs, sicuti à Macrobio accepimus, ab Horo, quo nomine Apollinem appellabant, quippe qui idem etiam & Sol est, nomen imposuere. A Solis enim circa mundum cursu horæ, uti uidemus, computantur. Caterum ut in
dierum

dierum ratione duplicem assignauimus differentiam, artificialem scilicet & naturalem, sic etiam horas in naturales diuidemus, atque temporales, quas Planetarum etiam dicimus, de quibus postea loquemur. Naturalis autem hora est, illud temporis spatium, in quo Sol raptu primi mobilis quindecim precise aequatoris gradus circa mundū pertransit. Hanc igitur diei horam si ex Planisphario uoluerimus deprehendere, non obscura ratione consequemur, quia talis est. Vero Solis loco, eiusdemque altitudine ex precedentibus primum notis, constitutaque horizontali regula ad poli elevationem, Solis altitudinem supra nostrum horizonem inueniam, in mobili quarta altitudinum à primo eiusdem gradu incipientes numerabimus. Notatoque in eo elevationis Solis gradu, tam diu quartam sursum deorsumque trahemus, donec notatum altitudinis Solis gradum in Solis etiam parallelum (uerum scilicet eiusdem per id temporis locum) exactissime cadat. Tuncque observata horarum linea, quae in eundem punctū uel cadit, uel accedit proximè: ex superscripto horarum numero non difficile diurnam naturalem horam antemeridianam colligemus: postmeridianamque ex numeris ex opposito respondentibus, qui iuxta Capricorni circulum describuntur. Sit igitur pro exemplo. Quod anno 1546. Louanij, ubi altitudo poli est quinquaginta unius graduum fere, sexta die Aprilis ante meridiem, horam diurnam naturalem inquiramus. Erit itaque per id temporis uerus Solis locus in uigesimo sexto gradu fere Arietis. Solis autem altitudo supra Louaniensem horizonem 38. fere graduum. Hos igitur Solis elevationis gradus in quarta altitudinum numerans, eandemque quartam sursum (ut dixi) atque deorsum mouens,

numeratum elevationis gradum supra uerum Solis locum in eius parallelis constituo, hoc est, supra uigesimum sextum Arietis gradum. Clauiculaque quarta altitudinum, uti firmitus habeat, fixa, inuenio praedicto Solis altitudinis gradui lineam hora decima respondere. Ex quo hora esse decimam antemeridianam faciliò deprehendo. Si uerò post meridiem esset, ex oppositis numeris horam esse secundam.

Qua ratione noctis horas naturales per stellis obseruabimus.

Cap. 23.

HORAS de nocte inquirendi ratio, licet diuersa nobis prima fronte uideatur, à superiore ratione nō admodū uariat. Illud solum differt, quod ex stellis, quod à Sole, propter eius absentiam nō possumus, elicere cogamur, cum tamē nō ab stellis, sed à uero Solis loco nocturnam etiam horam inquireamus. Quod proculdubio fiet, si aliquā nobis apparentium stellarum cognitam primum habeamus, puta uel Lyram, uel Leonis cor, aut Scorpj, & ut uno uerbo finia, earum unam, quæ in Planisphærio depinguntur. Cognita igitur istius stelle supra nostrum horizontem elevatione (idq; non alia ratione, quàm in Sole diximus) eandem in quarta altitudinum numerabimus. Horizontaliq; regula ad poli altitudinem constituta, quartam demum altitudinū huc, & illuc trahemus, quousque stella eleuatio in quarta numerata, cum eiusdem stelle parallelo, qui in Sphæra facie, deformatur, ad amussim quadret. Tūcque quarta altitudinum fixa, quæ nam horarum linea ad eundem gradum quarta, quod exacte cum stelle parallelo iam quadrat, currat, uel accedat propior uidendum est, numerumque illi lineæ respondentem, superius scilicet, supra dicta stella, cuius accepimus

accepimus altitudinem, meridianam nondum transferit lineam: oppositum uerò (quod & in Sole etiam diximus) si ad occasum iam uergerit, obseruabimus. Ab hoc enim stellæ (ut ita dicam) horam iam inuenimus. Sed ut Solis, ad cuius motum horoscopia deformantur, naturalem horam inueniamus, sic rursum erit faciendum. Stellæ cuius superius horam inuenisti, in posteriore planæ sphaeræ parte denuò erit inquirenda. Inuentâque illam eo modo constituo, uti Dioptra per eiusdem centrum transiens prædictam stellæ horam superius iam inuentam in horarum circo ad unguem indicet. Tympano tunc temporis immoto, trahes Dioptram ad mensis diem, uel ad uerum Solis locum, quod ferè est idem: statim hæc ipsa in prædicto horarum circulo ueram nobis naturalem horam, quasi digito monstrabit. Sed ut clariùs pateat, fingamus Louanij in quo polus 51. ferè gradibus eleuatur, sexto die Aprilis, anno 1545. altitudinem Cor Leonis de nocte nos per Dioptram obseruare. Inueniamus igitur eam esse 47. graduum uersus occasum: nam per id temporis iam lineam meridianam transgressa est. Hanc igitur stellæ altitudinem in quarta altitudinum numerâs, quartam huc atque illuc ducens notatum in ea graduum numerum præcisè cum stellæ parallelo quadrare facio. Tuncque statim uideo horam circiter secundam pomeridianam respondere. Habita demum stellæ hora, ad posteriorem sphaeræ partem me conuerto: componoque Dioptram eo modo, ut per prædictæ stellæ cètrum transiens, eandem ferè secundam nobis horam in circulo indicet horarum. Tunc demum immoto tympano, ad uerum Solis locum uel mensis diem Dioptram trahens, inuenio eandem mihi in hora-

rum circulo quasitam decimam, scilicet naturalem horam demonstrari.

Horam ortus, occasusque Solis: dierumque præterea, atque noctium quantitates in qualibet urbe, cuius latitudo nobis nota sit, deprehendere. Cap. 24.

SI alicuius urbis, quantumvis ab illa distemus, latitudo, seu poli eleuatio nobis innotuerit, facile erit ex hac sphaera horam ortus singulis diebus occasusque Solis deprehendere. Ex quo & prædictæ urbis dierum, atque noctium quantitates facilius etiam eliciemus. Primò igitur ad urbis eleuationem horizontali regula constituta: ueroque Solis loco in Solis parallelis accuratè notato, punctum, in quo horizontalis regula cum Solis parallelo concurrir, diligenter obserua. Dein illud etiam erit aduertendum, uti horarum lineam qua ad eundem etiam notatum punctum decurrit, conspiciamus. Nāque illa nobis statim ex superscripto numero horam ortus, occasusque Solis commonstrabit. Ortus uidelicet in numeris, qui uersus nostrum poli: occasus qui uersus antarcticum describuntur. Exempli gratia, Apud Minoam Creta urbem, summi geographi Strabonis ortu claram, nouimus per triginta quinque gradus supra horizontem polum eleuari. Igitur sexto die Maij anno 1545. ad prædictam poli altitudinem horizontalem constituo regulam. Iamque prius noueram, hac ipsa die in uigesimo quinto gradu decimo quarto minuto Tauri uerum Solis locum esse. Obseruato igitur puncto, in quo horizontalis regula, prædictusque Solis parallelus ad inuicem concurrunt: quam etiam horarum linea ad eundem etiam decurrat punctum, illiusque linea numerum animaduerto, inuenioque Minoræ Solem illo die

lo die ortum fuisse uno ferè gradu post horam quintā: unò-
que ferè gradu ante septimā occidisse. Ex quo perfacile etiā
colligemus dictum iam diem 14. fuisse horarū duobus ferè
gradibus minus. Quòd si ex quatuor & uiginti horis (tot
enim constat naturalis dies) 14. ac duos insuper gradus su-
stuleris, manifestè notum nobis erit & noctē eo ipso die de-
cem fuisse horarum, ac quatuor graduum. quippe qui hora
ferè quartam conficiunt.

• Qua ratione naturales horas more Italarum inquiremus. Cap. 25.

EXPOSVIMVS iā superius, apud omnes olim in die-
rum initij obseruatione minimè conuenisse, quod nostris e-
tiam temporibus apud Italos atque Bohemos licet animad-
uertere, apud quos Solis occasus orientis diei initium finis-
que præteriti existimatur, in quibus prima hora à Solis sta-
tim occasu, uigessimāque quarta, continuata serie in eius-
dem occasum terminatur. Si igitur Italarum more diei aut
noctis horas uelis indagare, Solis occasum notum tibi esse o-
portet, dieique, aut noctis naturalem horam per præceden-
tia. Deinde à Solis occasu horas continuata serie ad inueni-
tam nostram horam numerantes non difficilè horam Ita-
licam eliciemus. Fingamus pro exemplo, Solem in aliqua
prouincia ad septimam præcisè occidere. Naturalis autem
hora nobis iam nota sit nona ante meridiem. Si hanc i-
psam more Italico uelimus numerare, connumerabimus
primum horarum numerum à septima occasus Solis ad no-
ctem mediam: facillèque dicemus esse quinque. Quòd si rur-
sum à duodecima ad nonam numerabimus, nouem horas
interesse similiter inueniemus. Quas si simul colligas,

hoc est, quinque & nouem, 14. manifestissimè erunt. Erit igitur quæ apud nos nona numeratur, apud Italos aut Boëmos eo ipso die quatuordecima.

Quæ sint horæ inæquales seu Planetarum: ac cur sic nominentur ex Dionis Nicæi sententia. Denique quanam inquirantur ratione. Cap. 26.

NON iniucundum fore nobis uisum est, æqualibus horis inæquales, seu Planetarum, quas & temporales uocant, adiungere, cum ex earum ratione, diuersa licet sit, in harum cognitionem facilius perueniamus. Sed ne rem illoris (quod aiunt) manibus aggrediamur, quæ sint horæ inæquales, ac cur sic nominentur, dicemus. Planeta igitur seu inæqualis hora, dicitur, duodecima diei artificialis portio, inter Solis exortum occasumque, occasumue & exortum interiaccens. Diem uerò artificialem appellamus Solis moram supra nostrum horizontem, eiusdemue sub eodem horizonte retardationem. Veteres enim olim naturalem diem in noctem primum, atque diem diuississe, singulasque has partes in duodecim tēporis æqualia spatia, quæ inæquales, ut diximus, seu Planetarum horas uocitabant, ad quas suorum horologiorum rationes deformabant, compertum est. Id quod passim tum ex alijs autoribus, tum etiā ex sacris literis facile tertio quoque uerbo colligitur. Neque enim aliud est quod in Euangelio dicitur, Nonne duodecim sunt horæ diei? quàm hæc dierum, noctiumque per duodenarium horarum numerum diuisio. Hinc etiam illud Persii est, quod perperam exponitur ab aliquo,

Satyræ 3.

- „ S tertimus indomitum, quod desūmare falernum
- „ Sufficiat, quinta dum linea tangitur umbra.

Horum

Horam antemeridianam significans, eam quam nos undecimam numeramus. In exortu Solis supra nostrum horizon-
tem, uti et ab occasu quoque eius, primam assignabāt.
Sextam ad meridiei medięque noctis punctum, duodeci-
mamque ad eius occasum. Martialis noster singulas artifi- Li. 4. Epig.
cialis diei horas elegātissime hoc epigrāmare cōplexus est.

Prima salutantes, atque altera continet hora:

Exercet raucos tertia caufidicos.

In quintam uarios extendit Roma labores.

Sexta quies lassīs: septima finis erit.

Sufficit in nonam nitidis octaua palæstris:

Imperat extructos frangere nona toros.

Hora libellorum decima est Eupheme meorum,

Temperat Ambrosias cum tua cura dapes,

Et bonus aethereo laxatur nectare Caesar,

Ingenti que tenet pocula parca manu.

Tunc admitte iocos: gressu timet ire licenti

Ad matutinum nostra Thalia Iouem.

Neque hoc loco taceam asserere Alciatum, uirū aliās doctis-
simum, tale Vitruuī horologium, hoc est, inaequalium hora-
rum libro nono describi, cum tamen ille non horologium ip-
sum, sed analemma potius, hoc est umbrarum rationem pro
Solis altitudinib. (id quod et Ptolemaeus in sua magna cō- Lib. 2. ca. 5.
positione fecit etiam) ad horologia describenda doceat. Cæ-
terum inaequales hora dicta sunt, quod diurna nocturnis,
æstiuæ brumalibus æquales, præterquā in æquinotijs, nun-
quam sint. Obliquitatem enim Solaris cursus caelestia signa
proprio motu præteruolantē, inaequalitatem dierū atq; no-
ctiū perpetuò facere, nullus credo ambigit. Hanc igitur die-

rum noctūmque inaequalitatem si per inaequalem horarum numerum partiaris, nocturnis diurnas inaequales esse oportere manifestum erit. Has autem singulis tribuisse Planetis constat ea ratione, ut prima diei hora, quae à Solis incipiebat exortu, illi semper tribueretur planeta à quo eiusdē diei denominatio caperetur. Singuli enim dies à singulis planetis nomen accepisse uel ex inferioribus constabit. Igitur in die Luna, prima hora Lunae esse dicebatur: secunda, Martis: tertia, Mercurij: sicque in reliquis omnibus horis, planetis ordine in circulum numeratis, quousque ad primam sequentis diei horam peruenirent. Quae si recte numerentur, semper in planeta incidet denominationem, à quo dies nomenclaturam, ut diximus, acceperit. Sed, quod lectoribus fore gratum existimamus, non grauabor Dionis Nicei de hac re uerba subnectere: ea sunt ex uita Caesaris.

Τὸ δὲ δὴ ἐς τὸν ἀστέρος τὸν ἐπὶ αὐτῷ πλανήτης ὀνομασμένους, τοὺς ἡμέρας αἰακῶσαι, καὶ πῶς μὲν ἑστὶ αἰγυπῖαι, πᾶσι δὲ καὶ ἡδὲ πᾶσι τοῖς αἰθρώπυς, ὅτι πάλαι ποτὶ ὡς λόγῳ ἐπὶ αὐτῷ ἀρξάμενος. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἑλλῆνες οὐδαμῶς αὐτῷ, ὅσα καὶ ἐμὲ εἰδέναι, ἐπίσταντο, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ πᾶν μὲν ταῦτο τοῖς ἄλλοις ἄπεισι, καὶ αὐτοῖς τοῖς ῥωμαίοις ἡδὲ χειράζει, καὶ ἡδὲ καὶ ῥῶμα πᾶσι τοῖς τινὰ ὅτι, βραχὺ τι πρὸ αὐτῷ ἀγαλλεῖσθαι βούλομαι, πῶς τε καὶ τίνα τῶν οὕτω ἐπίσταται. ἔκινεσα δύο λόγους ἄλλως μὲν οὐ χαλεπὸς γινώσκῃται, θεωρεῖσθαι δὲ τινος ἐχμελῶν. εἰ γὰρ τις τὴν ἀρμονίαν τὴν ἀπὸ παλαιῶν καλουμένην, ἢ πρὸ τοι καὶ τὸ κύρος τὸ μουσικῆς συνίηται, ἢ πῶς ἐστὶ τὸν ἀστέρος τῶν τοῦ, ἢ φ' ὅτι ὁ πᾶς τῶ οὐρανοῦ κόσμος διὰ τὴν πᾶν, καὶ τὰ τὴν ταίξιν, καὶ τὸν ἑκάστου αὐτῶν περιπελάσθαι, ἐπαχέροι, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἐξω περιφορῆς τῆς φ' ἡρόνῳ δεδμελῆς, ἐπειτα λιπὼν δὲ τοῖς ἐχμελῶσιν, τὸν τῆς ταίξιν ἀπὸ τῶν ὀνομασθῇ καὶ

μὲν αὐ-

ornatus distinguitur, eodem quo feruntur ordine retulerit, atque ab orbe illo supremo, qui Saturno tribuitur, incipiens omiſſis duobus ſequentibus, quarti denique dominum nuncupauerit: ac dein duos item alios tranſiliens ſeptimum adiecerit, eodemque modo progrediens praſides illorū deos ſub in ordine recenſuerit, atque ita dies adnumerauerit, deprehendet omnes ratione quadā muſica cum caeſti illa diſtinctione, ornatūque cōgruere. Caterū hac una eſt, quæ fertur ratio. Altera uerō eiufmodi. Si diei, noctiſque horas à prima ſtatim caperis numerare, ſic ut eam Saturno, dein ſequētem Ioui, tertiam Marti, quartam Soli, quintam ueneri, ſextam Mercurio, ſeptimam Luna tribuas, per eam ſcilicet orbium ſeriem, quæ ab Aegyptiis traditur, atque itē denuo facias donec horas quatuor & uiginti pertranſeas, inuenies primam ſequentis diei horam Soli adhaerentem. Tūc hoc idem in quatuor illis uiginti horis eadem, qua prius, ratione ſi facias, Luna primam tertij diei horam conciliabis. Quòd ſi ſubinde hoc ipſum in cæteris obſeruabis, congruentem plane deū ſibi dies qualibet aſciuerit. Haſtenus Dion. Caterū ut ad rem ueniamus, horam planeta per Gemma quadrantem in noſtra ſphæra incertum (ingenioſum proculdubio inuentum) hac ratione inueniemus. Primum horā naturalem de die, ſi diurnā uelis, inquiremus: nā ſi nocturnam, diuerſa alia ad id ratione perueniemus, de qua poſtea ſum dicturus. Deinde Solis exortus horam, quā in numeris in Dioptra inſculptis annotabimus, ortus ſcilicet in orientabilibus, quæ in altera eius parte conſpiciuntur. Notatōque numero lineam illi reſpōdentem in Dioptra latere cum eodem numero quadrantis horarum equalium compone, eo modo
ut alterius

ut alterius linea cū alterius numeri linea ad amussim quadret. Quod si feceris, altera Dioptra pars statim tibi Planeta horam in opposito horarum inæqualiū quadrante quasi digito demonstrabit. Sit igitur pro exemplo, uelle nos scire horam decimam naturalem de die, quota Planetarum sit. Fingamus in illa die (notū enim iam supponitur) Solem septima hora præcisè exortum. Qua uerò id ratione possimus colligere, docuimus. Noto igitur eundem horarum numerum in numeris oriētalibus in Dioptra insculptis: eiusdēque lineam respondentem supra decimam horam quadrantis æqualium horarum colloco, ea ratione, ut antemeridiana hora in antemeridianis collocetur, pomeridianaque similiter in pomeridianis. Antemeridiana autem inæquales horæ in quadrante inæqualium in inferiore circulo, pomeridianaque in superiore numerantur. Cæterū inferiorem uoco cētro proximum. Quo factō, altera Dioptra parte statim consultā tertiam in æqualem esse inuenio, nouem additis in super gradibus. Iam si nocturnas uelim inæquales horas æqualibus respondentes cognoscere, illud erit aduertendum num talis hora ex nocturnis antemeridianis sit nec ne. Antemeridianas autem uoco, quæ ante noctem mediam numerantur: ea nanque, cum noctem (quod superius diximus) pro die altera numeremus, pro antemeridianis habēdæ sunt. igitur cognita æquali hora, in qua tum temporis exacte sol occidit, eandem in Dioptræ horis ortus annotabimus. Horā enim occasus Solis, noctis ortus initium esse manifeste uidemus. Hanc autem, si ante noctem mediam fuerit, ad horam quadrantis quesitam antemeridianam deferemus. Eademque tunc temporis ratione qua à nobis supe-

rius traditum est, Dioptra altera pars inaequalem quasitae hora respondētem demonstrabit. Queratur igitur pro exemplo, hora aequalium octaua ante mediam noctem, quora inaequalium respondeat. Occidat autem per id temporis Sol hora quinta. Quinta itaque iam prima ortus noctis erit, quam in Dioptrae horis ortus notabimus. Notatamque si cum quadrantis hora octaua antemeridiana quadrare faciemus, statim inaequalem illi horam in opposito quadrante respondentem ab altera Dioptrae parte uidere licebit. Hac autem erit secunda cum dimidia paulo amplius.

Quod à sola ortus occasusque solis hora certo aliquo die cognita, uel diei aut noctis quantitate, regionis etiam ignota latitudo, seu poli altitudo facillime inueniatur. Cap. 27.

P R A E S E N S caput uigesimalquarti conuersum esse, nullus est qui non deprehendat. Adaptata enim horizontali regula ad illum punctum, in quo Solis locus in parallelis hora ortui Solis iam nota linea in huius sphaera facie concurrant, sine ullo maiori negotio horizontalis regula ad illius regionis poli altitudinem erit constituta. Et ut clarius res pateat, superius exemplum repetamus. Nouimus Minoe apud Cretam sexto die Maij anno 1545. dici quantitatem 14. horarum extitisse, duobus ferè gradibus minus. Ex quo illud etiam elicimus, horam ortus Solis illo die unico gradu ferè post septimam fuisse. Totidem enim horis distare ortum à meridie, & meridiem ab occasu, nulli credo non manifestissimum esse. Dein etiam ex superioribus compertum nobis erat, hac ipsa die uerum Solis locum ad uigesimum quintum gradum Tauri fuisse. Mota itaque sursum uersus horizontali

Horizontali regula, quousque locum illum exacte in puncto contingat, in quem predictus Solis parallelus, eiusdemque septimæ hora linea unico gradu ultra ad inuicem interfecantur: statim horizontalem regulam ad tricesimum quintum gradum in quarta altitudinis poli constitutam uidebimus, Minoæ scilicet ueram poli altitudinem.

Solis ortus, occasusque amplitudo quid sit, & qua ratione deprehendatur.

Cap. 28.

SOLIS amplitudinem nihil aliud esse, quàm horiZontis arcum inter æquinoctialem lineam, Solisque exortum aut occasum interceptum, hoc est, deuiationem exortus Solis ab æquinoctiali uersus alterutrum polorum, omnibus credo manifestissimum esse. quæ semper in ipso horiZonte numeratur. Si igitur Solis amplitudinē uoluimus cognoscere, uerum eiusdem locum in primis inquiremus: quem exacte in eiusdem Solis parallelis notabimus. Deinde horizontali regula ad eleuationem constituta, gradus in ipsa regula signatos, & à centro sphaera ad Solis locum in parallelis iam notatum interceptos numerabimus. Eaque erit demum Solis per id temporis amplitudo. Sit pro exemplo, quòd Burgis (quo in loco nos nati sumus) ubi polus eleuatur per 42. gradus ferè die uigesimo quinto Septembris anno 1547. solis inquiremus amplitudinem. Primum inuenio tunc temporis uerum Solis locum esse in duodecimo ferè gradu. Quem statim in Solis parallelis lineis noto. Constituo deinde horizontalem regulam ad Burgorum predictam eleuationem, numeratis demum gradibus regulæ, interceptis inter sphaera centrum, Solisque parallelum, in pun-

Et concurrentibus, inuenio Solis amplitudinem sex ferè graduum esse. Quod autem diximus de ortus amplitudine, hoc idem pro occidua Solis amplitudine dictum sit, cum in nulla re uariant ad sensum saltem.

Quid sit stellarum ortus occasusque amplitudo, & quo modo inueniri debeat.

Cap. 29.

STELLAE amplitudo nihil aliud est, quàm arcus horizontis inter aequinoctialem ipsius stellæ ortum, occasumque interceptus. Hunc autem cum horizonte ipso uariari manifestior res est, quàm ut pluribus explicari oporteat. Igitur si stellarum ortus aut occasus amplitudinem (eadem enim est) cognoscere uoluerimus, earum loquor, quæ in hac sphaera durat in sculpiuntur: Primò inscribenda est, ut docuimus, propositæ stellæ parallelus Planisphaerio. Deinde horizontalis regula ad regionis eleuationem constituenda, exempli gratia 42. graduum. Sitque Lyra ortus amplitudo ad inquirendum proposita: deinde in quem horizontalis regula graduum Lyrae parallelus ab ipso horizonte interfecatur, conspiciemus: à punctoque intersectionis in ipsa horizontali regula gradibus ad centrum sphaerae numeratis amplitudinem ortus aut occasus 38. graduum ferè esse facillimè inueniemus.

De ortu, occasuque stellarum Cosmico, Acronycho, & Helico, quibus poëtae frequentissime utuntur: obiterque Ouidij, atque Lucani loca exposita, itidemque Plinij error annotatus: quid item sit stella hora horizontalis, & qua ratione illam inquiremus.

Cap. 30.

STELLARVM ortus occasusque non uno modo ab auctoribus

autoribus usurpato, nobis non erit ignorandum. Aliter enim ab Astrologis communiter, aliter à poëtis considerantur. Poëta nanque triplicem ortum, triplicemque stellæ occasum fecere, Cosmicum scilicet, Acronychum atque Heliacum. Cosmicum stellæ ortum uocauere, quando aliqua occultantium sese nobis stellarum sub horiZonte in nostrum ascendit hemispharium. Illam uerò per αὐτονομασία cosmice oriri dicunt, quæ supra nostrum horiZontem cum Sole simul emergit. Hesiodus in opere cui titulus est ἑσθια καὶ ἡμέραι, hūc Cosmicum Arcturi ortū, uindemia nos tempus docens, sic descripsit,

Εὐτ' αἰὲν ὦρεαι καὶ σείεις ἐς μέγαν ὕλην
 οὐρανόν, ἀρχεῦρον δ' ἐσίστη ῥοδῶδες τυλὸς ἰώης,
 ὃ πέρσῃ τέκ' αἶψατος ἀπόσπῃσι οἴκαδ' ὁῖον. Hoc est,
 Cum canis se medium teneat nimbosus Orion
 Calum, atque Arcturi cernit Pallantias astrum,
 Ferre domum dulces tempus tum postulat uuas.

Occasum uerò stellæ Cosmicum esse dixere, stellam occidere Sole adhuc supra nostrum hemispharium manēte, eamque Cosmice occidere quæ Sole orientalem nostrū horiZontem ascendente in oppositum ipsa sese occidentalem absconderit. Huius etiam apud Hesiodum exemplum est, aptum seminandi nobis tempus exponens in eodem opere.

-Αὐτὰρ ἰππὸν δὴ
 γληϊάδες θ' ὑάδες π' ἔπειτα δῖος ὦρεαιος
 αὐαῖον, τίτ' ἔπειτ' ἀρόπον μεμνημένος εἶναι
 οργίου, πλὴν δ' κατὰ χερσὶς ἀφ' ἑλίου εἶναι. Hoc est,
 -Sed sidus cum deficit Orionis
 Pleiades quæ Hyadesque cadunt, meminisse iuuabit

Ibid.

Protinus impresso subuertere uomere terram:

Sit at tempestiuo cuncta exercere labore.

Li. 1. Geor. Quod imitatus Virgilius, occasum simul, ortumq; cosmi-
cum non minus eleganter complexus est, cum ait,

" Candidus auratis aperit cum cornibus annum

" Taurus, & aduerso cedens canis occidit astro.

Acronychus autem stellę ortus aut occasus dicitur descē-
sus stella, aut eius ascensus post Solis occasum supra nostrū
horizontem. Sic enim nominari debet, nō Chronicus, ut in-
eruditorum uulgus scribunt. Etos enim (inquit Proclus in
Hesiodum) τοῖς ἀστρονόμοις, ἀκρονύχους ὀνόματι καλεῖται. Hunc uerò
aiunt à magis ueneficis que religiosissimè obseruari. Lugu-
bres enim atque sinistri ominis, infelicēs que tales ortus at-
que occasus esse creduntur. Id quod innuens ingeniosissimus
poëtarum Ouidius, huius rei minimè ignarus, triste suū de-

Li. de Pöt. plorans exilium ait,

Epist. 9. ad Sed memor unde abij, queror ô iucunde sodalis,
Seuerū. A ccedant nostris saua quòd arma malis.

Vt careo uobis Scythicas detrusus in oras,

Quatuor autumnos Pleias orta facit.

Cum enim exilij sui tempus à Canicula exortu potuisset
numerare, quæ Cosmice oritur in autumnno, suam tamē de-
plorandam calamitatem (quod dixi) adhuc magis exag-
gerare cupiens, à Pleiadum exortu Acronycho numera-
uit, quòd in autumnno ἀκρονύχους nobis perpetuò oriantur.
Hinc etiam Sagittarij acronychum occasum nō temerè no-
strum Lucanum descripsisse uideri etiam poterit, miserabi-
lem scilicet Vultej, suorumque exitium significando, cū ait,

-Nam sol

- .. Nam sol Ledæa tenebat
- .. Sidera, uicino cum lux altissima Cancro est:
- .. Nox tum Theſſalicas urgebat parua ſagittas.

Lib. 4.

Sicque hoc carmen legendum est, non ut à multis mendo-
sè citari uideo,

Tunc nox Theſſalicas, &c.

Cæterum Heliacus stellarum ortus est (quem Plinius ab- Li. 18. ca. 25.
cessum à Sole melius dici autumat) cum aliqua nobis stella
conspicua relinquitur, quæ prius Solis uicinitate occultaba-
tur. Huius etiam exemplum est apud Quidium, Aquarij he-
liacum exortum, Pisciumque cosmicum describentem,

Lib. Fast.

Iam lenis obliqua subsedit Aquarius urna,

Proximus athereos excipe Piscis equos.

Heliacus uerò occasus est (hunc quem Plinius occultatio- Li. 18. c. 25.
nem dici etiam proprio nomine censet) cum stella prius
conspicua ad Solis fulgentissimos radios accedens occulta-
tur. Quem Virgilius his carminibus descripsit,

Li. 1. Geor.

.. Ante tibi eæ Atlantides abscondantur

.. Gnosiaque ardentis decedat stella corona,

.. Debita quàm fulcis committas semina, quàmque

.. Inuita properes anni spem credere terra.

Significat enim; quandiu supra nostrum horizontem hæ-
dæ stella apparebunt, ad tritici sationem idoneum tempus
non esse. Occidunt autem heliacè circa dimidium Octobris,
aptum sationi tempus. Plinius ex stellarum heliaco exortu, Li. 2. c. 14.
atq; occasu reliquos Planetas maiores esse Luna colligi. pos-
se credit ea ratione, quòd Luna in coniunctione, quæ helia-
cus occasus eius est, non antea cõspicitur, quàm quatuor de-
cim ferè gradus à Sole digressa sit, cum tamē reliqua erra-

rica stella à septenis gradibus à sole distantes cōspiciantur. Sed obiter illud admonebo, hanc Plinij magnitudinis Lunæ inquirenda rationē uerā non esse, tū quod in eadem à nobis distantia reliqui Planeta cum Luna nō sint, tum etiā quod falsum sit easdem erraticas stellas à septenis gradibus à Solis coniunctione emergere. Id quod in sua magnā cōpositione

Li. 13. ca. 7. Ptolemæus singularum uisionis arcum colligens, docet, undecim graduum scilicet Saturni, decem Iouis, Martis undecim, cum dimidio, Veneris quinque, Mercurij decem. Secus uerò est in reliquis stellis fixis. Nam quæ iuxta Zodiacum sunt prima duntaxat magnitudinis, uel ferè, ut Cor leonis, Cauda leonis, Spica uirginis, Caput geminorum, Canis minor, Cor Scorpij, Cauda Ceti, Extrema fusionis aquæ, Sinister pes Orionis, Humerus Pegasi, Aquila, ac similes, occidūt (quantū

Li. Armil. cap. 69. ab Alfonso accepimus) oriunturque in eadem à Sole distātia ac Mars. Quæ autem primæ magnitudinis sunt, uel circā, longiusque à Zodiaco absunt, uti Lyra, Bootes, Cygnus, & reliquæ eiusmodi, in eadem nobis à Sole distātia cum Ioue oriuntur atque occidunt. Quæ uerò à secundæ magnitudinis, tertięque duntaxat principio sunt, à quintodecimo ferè à Sole gradu nobis apparere, aut occultari incipiunt. Id autem uerum esse tunc intelligemus, cum aer clarus, minimeque obnubilus esse cōspicietur. Caterū ab Astrologis stella hora ortus uel occasus à sola stellæ supra nostrum horizontem ascensione, uel occultatione communiter numeratur, ob idque horizontalem stellarum ortum, aut occasum cum rectè nominabimus. Hunc itaque si per Planispharium uelimus cognoscere, hac illud eliciemus ratione. Primò (stella quesita parallela linea iam nota) horizon mobilis cōstituendus

tuendus erit ad eleuationem. Qui si stella quasita parallelum minimè attigerit, de illius ortu aut occasu non est quod amplius dubitemus, cum nunquam nobis nec oriatur, nec occidat, sed circulo Arctico perpetuò inclusa, conspiciua nobis semper futura sit. Si uerò stella parallelum mobilis horizon secuerit, horarum linea puncto sectionis subiecta erit nobis statim cōsulenda, nempe qua antemeridianā horam in horarum lineis antemeridianis, qua uersus nostrū polum deformantur, postmeridianāque in postmeridianis, qua ab æquinoctiali uersus oppositum polum delineantur, nobis ostendet. Inuenta iam hora (quam stella possumus appellare) Dioptram ad eādem iam inuentam stella horam collocabimus, qua in circulo, quem horarum superius diximus, designantur. Immoa demum Dioptra tympanum circumagemus, donec stella quasita cētrum, quippe qua in tympano exarata conspicietur, sub eiusdem Dioptræ dimetientem (quam diximus) lineam exacte supponemus. Immoa tunc temporis tympano Dioptram ad præsentis mensis diem perducemus. Hæcque ipsa tandem ueram nobis ortus quasita stella horam in superiore horarum circulo demonstrabit. Sit igitur pro exemplo quod anno 1547. die uigesima nona Septembris, Lyra ortus horam antemeridianam uelim indagare. Primum (quod diximus) constituā mobilem horizon-tem ad meam eleuationem, quam 42. graduum fingimus: deinde ad quam horarum lineam Lyra parallelus ab ipso secetur horizonte, conspicio. Idque esse inuenio 5. gradibus ante tertiā. In posteriore igitur sphaeræ parte ad eandē horā Dioptra lineam dimetientē constituo. Immoa deinde Dioptra, tympanum circumagens Lyra centrū ad eandē Dio-

pt̃ra dimetientem colloco. Tunc demum immoto tympano Dioptram ad 29. Septembris, qua in mensum circulo conspicitur, perduco. Videoq̃ue hanc ipsam Dioptra lineam dimetientem in superiore horarum circulo ueram ortus Lyræ horam demonstrare, hoc est, horam circiter octauam ante-meridianam.

Qua ratione lineam inueniemus meridianam: amplitudinemq̃;
ortus, occasusque Solis à meridia iam inuenta, alia
quàm superius tradidimus ratione colli-
gemus. Cap. 31.

CVM neminem (quantum existimo) lateat, ab huius lineæ cognitione præcipuos Astronomiæ usus p̃edere, id quod sequentibus clarius etiam liquebit, nō uno modo, sed pluribus etiam eius inuentionem in præsentia docere operæ pretium erit. Primò igitur sphaeram ad æquilibrium in plano constituemus ea ratione, ut Solis radius cum primum nostrū attigerit horizontem, per utrumque transeat Dioptra pinularum forame, uel per unum saltem, modò transiens Solis radius in ipsius Dioptra lineam dimetientem exactè cadat. Notatōque gradu in ambiente sphaera circulo, in quem tunc temporis Dioptra cadebat, immota adhuc sphaera occidentem iam Solem expectabimus. Quem nō diuersa ratione, quàm in ortu fecimus, huc atque illud Dioptram mouētes captabimus, notabimusque similiter in eodem ambiente circulo gradum in quem Dioptra per id temporis ceciderit: ab sphaera centro lineam rectam ab utroque notato puncto æquidistantem protrahentes ueram meridianam designabimus. Caterum quod ad ortus, aut occasus amplitudinem attinet, si gradus circuli inter utrumque notatum punctum

Etum interiacētes non attigerint summam 90. inuentū numerum à 90. subtrahemus: residuumque ortus esse, occasusque Solis amplitudinem colligemus. Si uerò graduum numerum 90. excedere conspiciemus, tunc subtrahentes 90. ab inuento numero, amplitudinem similiter inueniemus. Si uerò utrinque pares essent numerorum gradus, id quod in æquinoctio accidere necesse est, nullam per id temporis in ortu, aut occasu Solem habere amplitudinem, cūque in uero ortu esse intelligemus. Sed ut ad lineam meridianam reuertamur, possemus & hac ratione ad illius cognitionem peruenire. Erigatur ad angulos rectos gnomon in plano, quem Plinius umbilicum appellat. Deinde Solis indagetur altitudo antemeridiana, prædictæque altitudini gnomonis penult. umbra respondens notetur in area. A meridie eadem iterum exactissime obseruetur, similiterque in area gnomonis umbra notabitur. Tunc linea recta ducatur inter utrūque punctorum, & ab utroque æquedistans. Hancque quasi tam meridianam lineam esse sine dubio intelligemus. Possimus autem & hanc hoc etiam modo non difficile inuenire: Vti locum Solis in primis indagemus, quem in eius parallelis notabimus. Solis deinde altitudinem inquiremus: hancque in quarta altitudinum mobili numerabimus. Tunc horizontali regula ad regionis eleuationem cōstituta, quarta altitudinū mouenda erit eo usque quoad gradus in ea altitudinis Solis numeratus supra punctum ueri loci Solis ad perpendiculū cadat. Tuncq; clauicula quarta cum horizōe fixa ad æquinoctialem ipsamet trahatur horizōe ea ratione, ut quadrent inuicem. Numeratis deinde in Sphæra area gradibus inter punctum altitudinis Solis atq; meridianam

lineam interiacentibus, eosdē ipsos in posteriore sphaera parte in horarum circulo, ab hora uidelicet duodecima semper auspiciātes numerabimus, uersum sphaera dextrum scilicet latus, gradus ante meridiem numeratos: in sinistra uerò, pomeridianos. Ad hunc numerū in hac aut illam partem Dioptra nobis erit constituenda. Illaque immota sphaeram supinam in plano constituemus, ea ratione, ut per immota Dioptra foramen pinnularum Solaris radius praedicto superius modo lineam dimetientem Dioptra in puncto feriat. Tunc deniq; linea, quae horae duodecima adiacet, ad lineam meridianam erit exactissime collocata. Caterū ne illud legentibus confusionem pariat, dico dexteras calis partes appellari quae, cum supina sit in planoque constituta, orientem uersus, Sinistras uerò quae uersus occidentem iacuerint. Cum enim nostra hac Sphaera nihil aliud sit, quam architypus quidam, imagoque mūdi, consentaneum, ac rationi accommodum esse censemus, ut istius partes, mundi partibus accommodentur. Iam uerò quod orientalis mundi pars dextra, occidentalis uerò sinistra dicatur, pluribus superius exposuimus.

A linea meridianae cognitione aliter, quam docuimus modò, Solis altitudinem meridianam deprehendere. Cap. 32.

• **SVPRA** meridianam lineam sphaeram suspendentes ad amussim, Dioptrāque aut attollentes (quiescente scilicet sphaera) aut deprimentes, tam diu Solem obseruabimus, quoadusque Solaris radius utraq; Dioptra foramina exacte transeat. Hoc autem nisi in meridiei puncto contingere nō potest. Tunc igitur limbi sphaera gradu, in quem Dioptra incidet, notato, eius distantiam ad gradum, qui sex-
tae horae

ta hora respōdet, numerantes, maximam Solis altitudinem eliciemus.

Arcus stellarum diurni, nocturnique qui dicantur, & qua ratione deprehendantur.

Cap. 33.

STELLAE arcum diurnum appellamus ipsius stellae moram supra nostrum horizontem: Nocturnum uero, eiusdem sub horizonte retardationem. Vno itaque cognito in alterius cognitionem perueniri manifestissimū est. Diurnum igitur stella arcum hac ratione colliges. Primū inscribatur Planisphærio per stellae proposita centrum parallelus. Deinde constituta horizontali regula ad eleuationem puta 42. graduum à Lyra (exempli gratia) parallelo, horizontalisque regula contactu, horarū lineas numerabimus inter ipsum contactum atque meridianum circulum interiacentes, in quo semper hora diei duodecima, hoc est, meridies ipse designatur. Inueniemus igitur arcum semidiurnum 9. horarum atque 5. graduum esse, hoc est, graduum 140. Hūc igitur numerū pro altera diei medietate duplicabimus: exurgentque 18. hora cum $\frac{1}{2}$. hoc est, 280. gradus, diurnus scilicet Lyrae arcus in eleuatione 42. Possumus & hoc ipsum faciliiori etiam ratione elicere, si stellae lineam ortus, occasusque inuestigauerimus, horasque inter occasum atque ortum numerauerimus, quippe quas stellae dicemus esse diurnum arcum. Quod si autem diurnum iam inuentum arcum à 360. subtraxerimus, relinquetur nobis stellae propositae arcus nocturnus.

Stellas calum mediare quid sit, & qua ratione cuiusvis stellae calimmediationem eliciemus.

Cap. 34.

STELLAE calimmediatio, hoc est gradus eclipticae, cum

Cap. 47.

quo aliqua stellarum calum mediat (id enim est stella cæli mediatio) per facile nobis inuenietur, modò tantis per expectemus, donec proposita stella sub linea consistat meridiana. Tunc si quo docuimus modo ecliptica gradum meridiano respondentem collegeris, eiusdem iam stellæ calum mediationem inueniemus.

Qua ratione longitudinem latitudinemque depictarum stellarum in hac sphaera deprehendemus.

Cap. 35.

ET si longitudinum latitudinumque stellarum, quæ in simili sphaera depinguntur, inueniendarum ratio ex fabrica utcunque cognosci poterit, non erit ingratum eam in præsentia proponere, cum ex hac re, an recte in sphaera collocata sint, nec ne, facillime cognoscere possimus. Hoc autem sic explorabitur. Primum horizontalem regulam cum eclipticâ quadrare facio. Quarta deinde mobilis altitudinum ad stellæ centrum perducta quasitam nobis latitudinem demonstrabit: hæc autem est, ipsius quartæ gradus ab stellâ ad sphaeræ centrum interiacentes. Quòd si quartæ altitudinum immota, eius dein scilicet quartæ gradum notantes, qui quasita stellæ centro respondebat, horizontem ipsum ad æquinoctialem transferamus, eadem rursus quartæ stellæ longitudinem edocebit. Gradus enim à puncto quartæ iam notato ad centrum sphaeræ comprehensi, stellæ longitudinem similiter continebunt. Ceterum quoniam sphaeræ aream in qua stellæ deformantur, duobus semper signis respondere uidemus, illud fortasse dubitabitur, prædicta uidelicet stellâ in quem eclipticæ gradum cadat, hoc est, ad quod signorum sit potius referenda, id quod ex ipsius stellæ calum mediatione utcunque clarum exposuimusque reddetur. Hæc autem stellarum calum
mediatio

mediatio qualiter inueniri debeat, peculiari iam à nobis cap. precedente demonstratum est.

Cuiusvis partis eclipticae declinationem inuenire.

Cap. 36.

ECLIPTICAE gradum nobis propositum (non dissimili ratione quàm in Sole fecimus) inter Solis parallelas quaeremus primò. Diximus enim, singulis ecliptica gradibus singulas parallelas lineas respondere. Tunc horizontalem regulam cum æquinoctiali ipsa inuicem quadrare facientes, ex gradibus in ipsis parallelis, aut altitudinum quarta mobili (idè enim est) numeratis, à puncto scilicet eclipticæ inter Solis parallelas inuenito, ipsamque æquinoctialem, prædictæ eclipticæ partis declinationem inueniemus. Ex ipsiusque eclipticæ gradus loco in Solis parallelis, borealem ab australi declinationem non difficile dignoscemus.

Quid sit arcus eclipticæ rectæ ascensio: cuiusvisque arcus ab Ariete scilicet incipietis rectam ascensionem præfinire. Ac cur omnium ferè Astronomorum consensu Arietem signorum primum constituerint: inibi que Virgilij locus expositus. Cap. 37.

ASCENSIO rectæ arcus eclipticæ dicitur portio illa æquinoctialis cum arcu eclipticæ simul ascendens supra nostrum horizontem in sphaera recta, ab Ariete numeratione graduum semper auspicante. Igitur si propositum nobis est, ut demus ascensionem rectam primi aut secundi, aut ultimi gradus Geminorum, nihil aliud proponitur, quàm ut portionem æquinoctialis demus, quæ cum tanto arcu eclipticæ, quantus inter principium Arietis. Et propositum Geminorum gradum comprehenditur, simul in sphaera recta ascendat. Hoc quod hac ratione non difficulter

inuenimus: Primum mobilē horiZontem lineā applicabimus ecliptica. Deinde in ipso horizonte, in quo gradus unicuique signorum, respondentes insculpti sunt, propositū ecliptica gradum notabimus, huicque horarum lineā in sphaera area respondentem: ab hac ad dimetientem usque, quam mundi axem diximus, gradus in eisdem horarum lineis numerantes, propositi ecliptica arcus rectam ascensionem habebimus. Possūmus & alia faciliore etiam ratione in huius rei cognitionem peruenire, hoc modo. Tympanum sphaera eo modo constituemus, uti lineā limbi duodecimam terminans horam, quae sub armilla collocatur, in lineam tympani, quae Arietis principium nobis ostendit, perpendiculariter cadat. Tunc supra ecliptica gradum nobis propositum Dioptram collocantes, in superioribus limbi gradibus ab Ariete secundum signorum successionem ad Dioptrā usque gradus adiacentes numerabimus. Eaque demum erit propositi ecliptica arcus recta ascensio: quae cum superiore iam diuerso modo inuenta (modò de istius sphaera fabrica rectitudine constet) necessariò cōueniet. Caterū cur omnium penē Astro-
nomorum consensu ab Ariete potius, quā ab ullo Zodiaci alio, signorum caelestes rationes auspiciari receptum sit, non sum hoc loci pratermissurus, cum quòd gratum (quantum reor) legentibus sum facturus, tum etiam quòd uel à præcipuis autoribus uideam non pratermitti. Sunt igitur qui affirmant, in mundi exordio, cum primum tenebrae essent iam à luce seiunctae, Arietem cali medium occupasse. Vnde quòd suprema illa cali pars eiusdem quasi uertex esse uideatur, Arietem signorum esse primum uoluerūt, qui, ut mundi caput, exordio lucis apparuit. Qui uerò probabiliorem, physi-
camque

camque rationem sequuntur, aliam huius rei causam prodiderunt. In signifero (inquiunt) loca sunt quatuor sibi e regione aduersantia. Ad eum itaque locum, qui in septentrionem tollitur, fitque nobis propinquior Sol, ubi peruenit, ardentissimos aestus e sublimi atque eminenti cali parte excitat. Quocirca cum oporteat genitalem calorem esse moderatum, uidetur locus hic procreandis rebus minime idoneus, huic uero oppositus multo minus, quod in austrum recedens Solem ipsum e longinqua, atque obliqua parte nobis abstulisse uideatur, efficiturque ut frigora inde intemperatissima subsequantur. E duobus reliquis licet mundum aquis uterque diuidat partibus, parique nobis distet spatio, tamen alterum cum in frigidum a sicco abeat, in mortem potius spectare, quam in generationem uidetur. Quo fit ut qui humidum calido temperet locus, is procreandis rebus sit accommodatissimus. Itaque uere fieri rerum proventus uidemus, contra uero, quae autumnino senuerunt, hyeme tandem confecta concidere. Ad hoc ipsum illud etiam Poeta spectasse creditur, de uere loquens.

„ Non alios prima crescentis origine mundi

„ Illuxisse dies, aliumue habuisse tenorem

„ Crediderim. Ver illud erat, uer magnus agebat

„ Orbis, &c.

Cur autem ita crederet, rationem hanc adfert,

„ Ver adeo frondi nemorum, uer utile syluis,

„ Vere tument terrae, & genitalia semina poscunt.

Cum Ecliptica quolibet arcu aliunde etiam, quam ab Ariete incipiente, quantum simul aequinoctialis ascendat in sphaera recta praefinire. Ex quo quod signorum in eadem sphaera recte, quod etiam oblique exoriatur, colligimus.

Cap. 38.

M

CVM hac à precedentibus dependeat, paucis res à nobis aperietur. Propositi ecliptica arcus principium finemque in horizontali regula notabimus, eo uidelicet modo, ut principium, finemque arcus à gradibus signorum in ipso horizonte illis respondentibus notemus. Horizontem (ut superius etiā fecimus) ad eclipticā adaptabimus. Tunc gradus arcæ inter puncta, principium scilicet arcus ecliptica, finemque terminantia in horizonte notati, arcū æquatoris in sphaera re-
 cta coascendentem simul continebunt. Quod et hac etiam ratione colligemus. Tympanum in sphaera non diuersa ratione collocantes, quā superiori capite docuimus, nisi quod non in Ariete, sed in proposito arcus ecliptica initium linea limbi duodecimæ horæ respondens perpendiculariter cadat. Dioptram uerò eodem modo ad finem eiusdem arcus ecliptica ponentes, gradus limbi ab eadem ad lineam 12. horæ contenti, facile quasitum nobis ostendent. Hoc autem iam cognito illud ignorandum nobis non erit, rectam alicuius signi ascensionem dici, cum quo maior æquinoctialis, uel æqualis saltem oriatur: obliquam uerò, cum qua minor. hoc est: Si in exortu signi pars æquinoctialis simul exoriens signi partibus exorientibus maior erit, illius signi recta erit ascensio: si contra euenerit, obliqua. Igitur si cuiuslibet signi principium sub linea limbi horæ duodecimæ constituerimus, ad eiusdemque finem Dioptrā (uti superius in finem principiumque eclipticae arcus docuimus) numerantes scilicet gradus à supradicta linea ad Dioptram in superiori limbo, deinde eosdem in inferiore signorum circulo Dioptra immota manente, oblique ne an recte propositum nobis signum oriatur in sphaera recta, istorum duorum orbium gradus differentia docebit. Eadem-
 que ra-

que ratio non modo ascensionem signi, sed & cuiusvis etiam
ecliptica arcus per se rectam ascensionem demonstrabit.

Vnius cuiusque regionis ascensionalem differentiam inue-
nire.

Cap. 39.

CVM qua à nobis superius de ascensionibus ut in sphæ-
ra duntaxat recta contingant, tradita sint, quo'niam modo
eadem ipsa se habeant in obliqua, iure optimo sequentibus
explicabimus. Si igitur pro sua cuiusque elevatione ascen-
sionalem differentiam uelimus per sphæram accipere, hoc est,
sphæra recta & obliqua differentiam in alicuius eclipti-
ca arcus ascensione: primum horizontalem regulam ad ele-
vationem constituemus. Deinde horizontis ipsius gradus,
quippe qui supra lineam horarum eclipticam eo loco scin-
dit, cuius ascensionalis queritur differentia, ascensionalem
differentiam ostendet. Sed quòd res paulo intricatior uide-
ri poterit quàm ut in hac sphæra uersato liqueat, exemplo
rem magis aperiemus. Fingamus igitur in elevatione 42.
graduum, in qua nos per id temporis uersamur, uelle primi
Scorpionis gradus ascensionalem differentiam cognoscere.
Constituta horizontali regula ad prædictam elevationem,
uideo primum Solis parallelū Scorpionis primo gradui re-
spondentē in area delineatum, à quo scilicet horizontis gra-
du secetur: inueniōque à decimoquinto gradu à centro nu-
merum horizontis interfecari: qui quinto ferè gradui ante
septimam horam matutinam adiacet. Hancq; dicemus de-
mum ascensionalem differentiam esse.

Cuiusvis arcus ecliptica ab Ariete incipientis obliquam ascen-
sionem indagare.

Cap. 40.

PRIMUM quasi ecliptica arcus ascensionem rectam,

M ij

Per 37. hu-
ius.

qua docuimus ratione, perquiremus. Præcedentem deinde ascensionalem differentiam colligemus. Hanc, si signum erit boreale, ab ascensione recta detrahētibz, obliqua relinquetur ascensio. Si autem erit signum australe, ascensionalem inuentam differentiam recta adijcientibz ascensioni, eadem obliqua remanebit. Illud unum nobis non erit ignorandum, signorum borealium in sphaera obliqua ascēssiones minores esse, quàm in recta: contra uerò, australium maiores in obliqua, quàm in recta.

Cum Ecliptica quolibet arcu aliunde etiam, quàm ab Ariete incipiente, quantum simul æquinoctialis ascēdat in sphaera obliqua præfinire. Ex quo etiam an recte signum, an oblique exoriat in eadem sphaera colligemus.

Cap. 41.

Per præce-
dens.

PROPOSITI nobis. arcus ecliptica ascensionem obliquam, eo quo docuimus modo, perquiremus, ab Ariete scilicet ad eiusdem arcus principium: rursusque ab Ariete ad eiusdem arcus ecliptica finem. Harum duarum, ascēssionum minor auferatur a maiori: residuum erit quod petitur. Cæterum si residua summa arcus ecliptica arcu proposito maior fuerit, arcum ecliptica recte: si uerò contra, oblique oriri intelligemus.

Qua nam ratione inueniemus in quanto temporis spatio unūquodq; integrum signum, tam in recta, quàm in obliqua sphaera nostrum conscendat horizontem.

Cap. 42.

Per 37. hu-
ius.

Per 40. hu-
ius.

SI hoc, prout accidit in sphaera recta, uelimus indagare, signi propositi arcus ascēssionem quæremus in sphaera recta. Vel si prout in obliqua, in sphaera obliqua. Inuenta iā ascensione eius signi, graduum numerum diuidemus per quindecim, cuiuslibet scilicet hora prædictum graduum nume-

rum

rum 15. tribuentes, sicque ex quotiente quasitum non difficile inueniemus.

Cuiuslibet recta ascensionis arcum Zodiaci coascendentem inuenire. Cap. 43.

CUM superiorum sit hoc conuersum, nihil erit quod moueretur in hac re, licet illud nouisse ad alia (uti credimus) necessarium sit futurum. Si enim in superioribus iam suppositis arcum propositum in ipso horizonte numerabimus, non in sphaera horarijs lineis, uel in circulo signorum tympani, non in superiori limbi orbe, qui aequinoctialem nobis hac in parte repraesentat, quasitum statim obtinebimus.

Ex Ecliptica oppositorum arcuum obliquis ascensionibus iam notis, eorundem rectas ascensiones cognoscere. Cap. 44.

QUAE equaliter ab Arietis, Libraeque intersectionibus in zodiaco absunt, aequales habere ascensiones in eadem sphaera manifestissimum est. Igitur si oppositorum ecliptica arcuum ascensiones in sphaera obliqua, per praecedentia iam cognitae in unum composuerimus, nullo statim negotio integra summa dimidium rectas eorundem arcuum ascensiones demonstrabit.

Ex ascensionibus signorum obliquis cognitis, dierum nocturnaeque quantitates colligere. Cap. 45.

PRIMUM Solis locum inueniemus, ab eoque dimidia Per primū
ti ecliptica arcus obliquam ascensionem, uti superius docui- huius.
mus, inquiremus. Hanc deinde per 15. diuidemus. Tūc quo-
ties quindecim, in ecliptica arcus ascensione obliqua ad gra-
dus redacta, continebitur, tot erunt in illa elevatione hora
diurna. Quae si à uiginti quatuor subtrahantur, nocturna

similiter relinquentur.

A cuiusvis signi ascensione obliqua cognita, regionis latitudinem, aliter quam superius docuimus elicere. Cap. 46.

Per 40. huius.

ALICVIVS signi ascensione obliqua iam ex praecedentibus cognita, eiusdem rectam etiam ut docuimus, perquiremus. Harum duarum si minorem ascensionem, quod diximus, à maiori detrahemus, ascensionalis differentia relinquetur. Hanc in horizonte mobili, à centro scilicet sphaerae numerabimus: ultimumque numerationis gradum in horizonte puncto notabimus. Demumque hoc ipsum punctum supra finem signi eius in sphaerae area deformabimus, cuius obliqua primum ascensio fuit cognita, hac illac horizontem moventes constituemus: quo ad amussim facto, horizontem ad elevationem positum conspiciemus.

Ecliptica gradum singulis horis in meridiano consistentem indagare. Cap. 47.

Per 37. huius.

Per 22. huius.

PRIMO ut subiectum Eclipticae gradum meridiano singulis horis deprehendamus, à Solis loco erit nobis auspandum. Cuius ascensionem rectam inquiremus. Horam deinde naturalem. Ab eaque ad meridiem horas effluxas in gradus (cuilibet horae 15. gradus adscribentes) redigemus. His loci Solis ascensio recta adijciatur. Tunc qui Eclipticae gradus huic ascensioni responderit (nam is per 43. huius inuenietur) eum ipsum suppositum esse meridiano affirmabimus.

Quanam ratione Ecliptica poli distantiam à nostro meridiano indagare possimus. Cap. 48.

ECLIPTICAE polum primi mobilis motu rapi, continuaque uersatione circa mundi polum uolui, manifestius est, quam ut pluribus agi oporteat. Ecliptica igitur polus sit in ipso

in ipso meridiano, aut in eius opposita parte non fuerit: aut in orientem, aut in occidentem uergere necessario cōtinget. Huius itaque rei memores integrum deinde zodiacum nō diuersa ratione, quā æquinoctialis à coluris diuiditur, in quatuor partes partiemur, ita ut in prima Arietem, Taurum, Geminumque collocemus: rursū in secunda Cancrum, Leonem, Virginem. In tertia Libram, Scorpionem, Sagittarium. In quarta Capricornum, Aquarium, Pisces. Tūc Ecliptica gradus calī mediationem, discemus: eiusque rectam ascensionem per præcedētia. Quod si in prima quarta fortē is fuerit, ascensionem eius rectam addentibus circulo, et à cōposito auferentibus 270. residuū distantia erit Ecliptica poli occidentalis à nostro meridiano. Si uerò in secunda aut in tertia fuerit quarta, subtrahentibus ascensionē eius rectam à 270. eius poli orientalis distātia relinquetur. Ceterum si in postrema quarta fuerit, ab ascensione mediationis calī recta 270. auferemus, occidentalisq; rursū distātia prodibit. Illud solum nobis restat. admonendū, dictā scilicet distantia rationem in ipso æquinoctiali semper numerari.

Per 34. huius.

Per 37. huius.

Quenam propriè linea dicatur uerticālis, ac quo pacto illam in qualibet eleuatione inueniemus. Cap. 49.

PLURES esse uerticales lineas, sed propriè illam uerticalem dici, quā à uero Solis exortu ducitur, trāsiensque per nostrorū capitum uertices in eiusdem Solis uerū finitur occasum, diximus. Quod etsi hac ipsa dicta esse sufficeret, ut à nemine, quā esset uera uerticālis ignoraretur, nō iniucundum putamus fore, hāc ipsam in planisphærio in quacūque eleuatione in præsens demonstrare. Cōstitutā igitur regulā horiZontali ad eleuationem, trabes quartam altitudinum

Lib. I. ca. I.

mobilem ad sphaerae centrū. Ipsaq; met quarta erit in illa elevatione uera uerticālis linea. Quod quia factū facilius est, q̄ ut pluribus opus sit, exemplo hac in parte parcemus.

Qualiter uerticis Solis distantiam à nostra uerticāli linea singulis horis deprehendemus. Cap. 50.

Per primū
huius.

VERVS Solis locus erit nobis querēdus in primis, quē in Solis parallelis numerābimus. Constitutāque horizontāli regula ad nostram elevationem, quartam altitudinum mobilem sursum uersus trahemus, quousque numeratus iam in ea altitudinis Solis gradus in notatum uerū Solis locum in eius parallelis exācte cadat. Tunc demum quarta cū horizontāli regula clauicūlo fixa, horizontālem ipsam cum æquinocētiāli lineā quadrare faciemus. Numeratisque in ipsa sphaera arcu gradibus, ab ipso scilicet æquatore, graduq; altitudinis Solis in quarta mobili numerato, quāsitum continebunt. Illud tamen unum animaduertendum nobis est; lineam uidelicet, quam dimetientem superius appellauimus, quā à polo ad polum extenditur, æquatoris nobis hac in parte uicem prestare. Sed ut manifestiora etiā quā à nobis dicta sunt reddantur, singamus in elevatione 42. graduū altitudinem Solis die uigesimo nono Septēbris anno 1547. triginta graduū esse: uerum autē eius locum in 19. libra gradu. Constituo primum horizontālem regulam ad elevationem 42. Noto deinde prædictum Solis locum in eius parallelis. Demum numero in quarta altitudinum 30. illos Solis altitudinis gradus. Tandem hunc gradum quartæ altitudinis supra gradum ueri loci Solis in parallelis constituo, clauicūloque quartam cum horizontāli regula firmans, horizontem ipsum cum dimetiente lineā quadrare inuicem facio.

cio. Numeratisque gradibus inter punctum notatum altitudinis Solis in ipsa quarta, prædictamque dimetiētem, inuenio Solare corpus 40. gradus à nostra uerticali linea per id temporis distare.

Quonam modo stellarum in sphaera positarum uertices singulis horis inueniemus, hoc est, quantum à nostro uerticali distent. Cap. 51.

HARVM stellarum uertices haud dissimili à superiori Solis ratione inquirendi nobis erunt. Nam primum stella altitudinem ut docuimus, deprehensam in quarta altitudinū numerabimus. Horizontalem deinde regulam ad eleuationem constituemus. Tunc quartam altitudinum sursum deorsumue mouentes punctum notatum in quarta (altitudo scilicet stella) supra ipsius stella parallelū ponemus. Tunc demum quarta in ipso horizonte mobili fixa horizontē cū dimetiente linea (quod de Sole etiam diximus) quadrare faciemus. Tandem gradus interiacentes inter centrū sphaera uel dimetientem (idem enim est) gradūque altitudinis stella in quarta prius notatū, distantiam inter uerticalem, atq; stella corpus continebunt. Sit pro exemplo Hirci stella die 25. Septembris anno 1547. in eleuatione 42. graduū eleuari supra horizontem 40. gradus. Hos primum in quarta altitudinū noto, horizontalemq; regulam ad prædictam constituo eleuationē. Quartā deinde altitudinū huc & illuc moueo, donec notatum in ipsa gradum altitudinis Hirci supra eiusdem parallelam lineam exactē constituā. Obfero tunc temporis quartam clauiculo in mobili horizonte. Tandem hunc ipsum ad dimetientem lineam transfero ea ratione, ut supra dimetientem exactē cadat. Numeratis demū gradibus in sphaera area inter horizontē, gradūque

Hirci altitudinis in quarta mobili notatum interiacētibus, inuenio Hirci corpus à nostra uerticali linea 44. ferè gradus per id temporis abesse.

Stella cuiusuis horam, uerticalem quæ lineam inuenire. Cap. 52.

Cap. 9. huius.

DELINEATO IÀ, ut docuimus, stellæ parallelo ubiubi constiterit, eius obseruetur altitudo. quam in quarta altitudinum numerabimus. Horizontem deinde ad elevationem constituemus. Mouentēsque in unam aut alteram partem quartam, gradum altitudinis stellæ in illa notatum ad eiusdem stellæ parallelum perducemus. Tunc quæ horarū lineæ per quartæ, parallelæque contactum transeat, diligenter animaduertemus. Namq; illā stellæ uerticalem esse dicemus. à qua & eiusdem horam à numeris scilicet horarum adiacentibus, non difficile etiam colligemus.

Quid sit Crepusculū, Ptolemæiq; atq; Strabonis de eius initio sententia: qualiterque eiusdem temporis spatium in quacūque elevatione metiemur. Cap. 53.

CREPUSCULUM nihil aliud est, quā præuia quædam lux quæ Solis fulgentissimis radijs eminus etiam supra horizontem emittitur. Hanc uti ante Solis exortum, ita & post eius occasum accidere nulli compertū nō est. Illud duntaxat dubitari posset, à quanta scilicet Solaris corporis distantia tale mūdo crepusculum accadat. Nec enim omnibus eandem de hac re sententiam esse uideo, ita ut non abs re à crepo, quod dubium significat, deriuetur. Nanque Strabo Hipparchi, ut uideo, sententiam secutus, eius initium (à quo iam intempestā noctem deficere testatur) ante Solis ortum supra horizontem unius signi dimidium, ac eius duodecimam partem assignat, hoc autē est, 17. $\frac{1}{2}$. gradus. Verba autem

tem

tem Strabonis sunt, οὐ γὰρ θεινὸς τροπικὸς ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ὀριζήσαντος ἑνὸς ῥαδίου ἡμῶν καὶ δυοῦ καὶ ἑβ. ὁ δὲ ποτὶς οὗτος καὶ ὁ ἥλιος ἀφίσταται τοῦ ὀριζήσαντος κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἡλίων. καὶ παρ' ἡμῶν δὲ τοῦτο τοῦ ὀριζήσαντος ἀφίσταται, πρὸς τὴν ὀρθήν καὶ μετὰ τὴν ἰστίαν ἡδὴ καὶ τοὺς ἀστέρας τοῦ πορὶ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν ἀστέρας. *Qua sic deberent ab interprete reddi.* Aestivus enim tropicus unius signi dimidia, atque duodecima parte ab orizonte distat. Tantundemque Sol ipse in terra angulo constitutus ab horizonte remouetur. At Sole apud nos ante eius ortum, postque eius occasum tantundem ab horizonte distante iam crepusculum accidit. Caterum nescio an hac Strabonis uerba perperam intellecta in causa fuerint, ut bonus ille Sphaera autor Ioannes de Sacrobusto esse quosdam, qui à trigésimo gradu ante solis ortus crepusculum accidere, totidemque ab eius occasu infra horizontem adhuc durare asserant, dixerit. Quod tamen nos apud nullum idoneum legimus autorem. Ptolemaeus enim parum à Strabonis sententia differens à decimo octavo gradu ante Solis exortum Crepusculum initiari, totidemque gradus post eius occasum durare asserit. Vt cunque tamen sit, seu Strabonis, seu Ptolemai sententiam sequaris, illud compertum est, non ubique, nec per omne tempus idem mundo contingere posse crepusculum, hoc est, per aequale temporis spatium durans. Cum enim praedicti gradus à Strabone, atque Ptolemaeo ab horizonte ad Solis locum numerentur: Signiferi uerò obliquitas nec ubique per omne tempus uniformis sit, contingit etiam ut in maiore eius obliquitate crepuscula longius durent: contra uerò quo signa rectè magis ascendant, breuiora sint. Eius itaque initium hac ratione per nostram sphaeram deprehen-

demus. Contrà uertatur horizon mobilis in sphaera, ita ut eius dimetiens pars antarcticum spectet polum. hocque modo ad eleuationem constituatur. Tum mouentes quartam altitudinū daciū octauum eius gradum pro Ptolemæ sententia, uel si Strabonē sequi magis libuerit, decimum septimū cū dimidio in ea numeratū supra Solis locū quoad fieri poterit exactissimè cōstituemus. Deinde horarū linea huic gradui respondens crepusculi ortus horam demonstrabit, matutinam scilicet in antemeridianis horis, quæ uersus polū arcticum, occasus uerò in oppositis, quæ uersus antarcticū describuntur. Demum ab hora ortus Solis eiusque occasu, crepusculique initij cognitione, in qua siti crepusculi morā durationemque facillimè perueniemus.

Qua ratione, si de mēse atq; eius etiā die ignoraretur, in eius cognitionem huius duntaxat sphaeræ adiūmēto peruenire possumus. Cap. 54

SVPINA me hercule, atque crassa esset harum rerum ignoratio. Sed quia peregrino, aut in solitudine degenti, naufragōne, aut agrotanti fortasse accidere posse non dubitamus (id quod in mēsis die nobis persæpe cōtingit) operæ pretium futurū reor, quā ratione in horū cognitionem ex hac sphaera possumus peruenire, in præsentia docere. Primum igitur poli altitudo regionisue latitudo capiatur. Colligendā deinde maxima Solis altitudo: aut e contrario, ut libuerit. Constituendus tunc erit horizon mobilis ad inuentā eleuationem, notandāque in quarta mobili altitudinū, maxima Solis altitudo. Immotoq; horizonte quartā altitudinū tādū mouebimus, quousque numerū in ea prius notatum in Solis parallelū qua parte circulus meridianus illū interfecat, quo in loco hora semper 12. deformatur, exactè cadat. Tunc in quem

quæ Solis parallelorū eius maxima altitudo in quarta prius notata cadat, etiam diligenter animaduertemus: illumque uerum esse Solis locū primum ediscemus. Hunc ipsum in posteriore sphaera parte, in signorū uidelicet circo quaremus, Dioptramque demum ad eundem gradum perducentibus hac ipsa in inferiori mensurā circulo non modò mensē præsentem, sed et diem quoque eius exacte demonstrabit. Cæterum quòd adhuc error committi possit, illud animaduertendum nobis est, singulos parallelos, præter Cancrī Capricornique primarios, duobus signis in hac sphaera inferuire. Primum enim parallelum Geminorum etiam Leoni respondere uidemus: sicque de reliquis. Igitur Solis maximam altitudinem nō semel, sed bis, pluriē sue accipere oportebit. Nam si maximam Solis altitudinem decrescere indies uidebimus; Solem in Leone, non in Geminis cōsistere affirmabimus. Ex quo de cæteris etiam parallelis non erit dubium reliquum.

Qua ratione æquatoris, tropicorumque, atq; polarium circulorum locum in calo oculis nobis licebit contemplari. Cap. 55.

POLI eclipticæ distantia à mundi polo, hoc est declinationem eclipticæ ab æquatore (idem enim est) notam primū Per 6. habeamus oportet. Hæc autem pro supputatione Ptolemæi ius. 23. grad. et 51. minut. et 20. secund. fuisse cōstat, cū tamen Procli, Maniliij, Higiniij, atq; Martiani Capellæ ætate 24. æquaret grad. Ex 30. enim partib. in quas totū hemisphaerium partiti sunt, quatuor dūtaxat (quod diximus) inter æquatorem, circulosque Cancrī atque Capricornī interessē affirmant. Quæ si per senarium numerum, uti ad Ptolemæi gradus reducantur, multiplicentur, 24. prouenire uidebimus. Nostra autē tempestate 23 $\frac{1}{2}$. gradus ferè Zodiaci declinatio.

maxima non excedit. Ex quo etiam distantia inter polares circulos qui ab ecliptica polis describuntur. Cancricque atq; Capricorni tropicos non ignorabimus. Si enim à 90. distantia ab aequatore ad mundi polum bis $23\frac{1}{2}$. subtraxerimus, intercapedinem scilicet Tropici ab aequatore, Arcticiq; circuli à mundi polo, manifestissime 43. scilicet gradus relinquetur, distantia inter Arcticum, Tropicumq; Cancric, Antarcticumque similiter, atq; Capricorni circulum. His iam notis si polarem arcticum circulum in quam cali partem exa-cte cadat contemplari cupimus, constituenda nobis erit Dioptra eo modo, ut linea eius dimetiens in sphaera limbo $23\frac{1}{2}$. gradibus distet à mundi polo. Suspensaque ab armilla sphaera eam uel attollentes uel deprimentes uisum per utrunque pinnularum foramen dirigemus, ea ratione, ut quam exactissime poterit Dioptra immota acies in lineam meridianam dirigatur. Tunc per eam cali partem, in quam uisus ceciderit, arcticum duci circulum affirmabimus. Quod si ad $66\frac{1}{2}$. limbi sphaerae gradum, quae est distantia poli ad tropicum Cancric, Dioptram constituas, eundem tropicum contempleris. Si ad 90. eadem ipsa ratione aequatorem, tropicumque Capricorni si ad 113 2. Demumque circulum antarcticum, si ipse conspici poterit, eadem ratione.

Quid nam sit Planetarum stationarium esse, quid directum aut progressum, quid retrogradum. Quid item de Planetarum retrogradatione, statione, directione ueteres senserint. inibi; expositus Lucani locus, itemque *Gr.* Aristotelis. Deniq; qua ratione hanc Planetarum uariationem ex hac sphaera colligamus.

Cap. 56.

CVM omnium Planetarum cursus nunc uelociiores, nunc tardiores, aliquando contrarios, quos retrogrados uocant, animad-

animaduertamus, non (credo) erit iniucundū tanta uariationis causam aperire. Bis igitur Planeta stationarij à nostris uocantur. Græci statum hunc ~~stationarij~~ appellant quod per id temporis ipforum motus sit eo usque tardus, uti nō se à loco aliquandiu mouere uideātur. Id quod in duobus suorum epicyclorum pūctis propter duos contrarios motus, digressionis scilicet, atq; progressionis accidere necesse est. Nāque à prima statione ad secundam (tunc cum uelocissimus Planeta in cursu est) propter motuum conformitatem directus appellatur. A secunda uerò ad primam, quod primò mobilis cursui contrarius omnino in suo epicyclo deferatur, retrogradum illum uocitamus. Qua autem sit prima Planeta in suo epicyclo statio, atque qua secunda: quòque in loco directus seu progressus, quòue retrogradus dicatur, ex subiecta figura manifestius reddetur, in qua A, terræ centrum est. D G H F, epicyclus. D, prima statio. E, secunda. Veteres autem olim cum nullos in Planetarum sphaeris eccentricos, aut epicyclos posuissent, in signorum orbe hæc duo stationum pūcta collocabant. Id autem nonnullis sic fieri placuit, quod crederēt Solem cū longius abesset, abstantia quadam nō lucidis itineribus (Vitruuij enim utar uerb.) errantia per ea sidera obscuratis morationibus impediri. Alijs uero longe alia placebat opinio, quod feruor scilicet quemadmodum omnes res euocat & ad se ducit (ut etiam fructus ex terra surgentes in altitudinem per calorem uidemus, nec minus aquæ uapores à fontibus ad nubes per arcus excitari) eadem ipsa ratione Solis impetus uehemens radijs trigoni forma porrectis insequentes stellas ad se perducit, & antecurrentes ueluti refrenādo, retinendòque nō patitur pro-

gredi, sed ad se cogit regredi, & in alterius trigoni signum esse. Id quod secutus noster Lucanus, sic inquit:

Lib. 10.

Sol tempora diuidit aui,

- „ Mutat nocte diem, radijsq; potentibus astra
- „ I re uetat, cursusque uagos statione moratur.

Eudoxus uerò, qui primus hac stellarum phenomena demonstrare conatus est, Soli ac Luna tres eiusdē centri sphaeras assignabat: quarum prima Aplanes motum sempiternò imitaretur, quæ reliquas duas raperet. Secunda quæ contrario motu, hoc est, ab occasu in ortum moueretur. Tertia uerò atque ultima, Solis scilicet corpus deferens secunda, hoc est,

esse, quæ non errantium stellarum. Secundam uerò secundum id, quod per medium zodiacum. Tertiam porro secundum eum, qui in latitudine zodiaci obliquatur: in maiori autem latitudine obliquari eum, secundum quem Luna fertur, quæ secundum quem Sol. Errantium uero stellarum uniuscuiusque in quatuor sphaeris, quarum primam quidem & secundam eandem illis esse: etenim quæ non errantium est, eam illam esse, quæ omnes fert. At eam quæ sub ipsa ordinata est, ac quæ secundum Zodiacum lationem habet, communem omnibus esse: tertia uerò omnium polos in eo, quod per medium zodiacum esse: quarta autem lationem secundum eum, qui obliquatus ad medium eius est. Esse uerò tertia sphaera polos aliarum quidem proprios, Veneris autem & Mercurij eosdē.

Hactenus Aristoteles. Callippus uerò, qui post Eudoxum scripsit, Soli atque Luna propter eorum motus inæqualitatem duas alias similiter homocentricas sphaeras addidit, quas Restituentes nominauit. Quarum officium erat restituere sphaeram aliquam tantum, quantum superior in oppositam partem duxisset. In reliquis uerò Planetis unam duntaxat sphaeram addi cōsuevit. Sed cum adhuc defectus aliqui in Planetarum phaenomenis in homocentricis his animaduertē-

Li. 9. alma. tur, Hipparchus (si Ptolemæo credimus) librū edidit, in quo cap. 2. Eudoxi tollens Callippique placita, eccētricos orbes primus inuenit. Ceterum an Planetā regressiuus, stationarius, directusue sit, hac ratione ab hac sphaera colliges. Suspendentes sphaeram ab armilla, alicuius stellæ fixæ, quoquo celi locorum uisa fuerit (modo ad Planetam quæ fieri poterit proxime accedat) altitudinem accipiemus. Moxque etiam Planetæ propositi similiter altitudinem. Deinde aliquo inter-
misso

Per 3. huius.

misso tempore, eiusdem stellæ fixæ denuo in eadem calī parte capiatur altitudo (hoc est, Si stellæ cuius primū altitudinē accepisti, à parte orientis fuerat, secundò etiam in eadem calī parte eius altitudo capiatur: quòd si primū à parte occidua, secundò similiter in occidente, id quod etiam in Planetis obseruandum erit) quæ si à priore minime dissenferit, stationarium per id temporis talem Planetam esse pronunciabimus: Si autem in oriente accepta fuerit Planetæ altitudo, minorq; deinde ad stellam inueniatur, retrogradum: si uerò maior, directum. At si in parte occidua accepta fuerit utriusque altitudo, & Planetæ maior altitudo inueniatur quàm prius, retrogradum illum esse dicemus: at si minor, directum.

Qua ratione tabulas eleuationum signorum, hoc est, quantum singulis horis eleuetur Sol supra horizontem in quolibet proposito climate atque parallelo, licebit calculare pro Cylindris, annulis mathematicis, cæterisque horologiorum generibus fabricandū.

Cap. 57.

NON erit à nobis faciendarum tabularum eleuationū signorum omittenda ratio, cum ab ea uniuersa ferè particularium horologiorum, hoc est, quæ uni tantum eleuationi seruiunt, constructio pendeat. Has autem non difficilè hac ratione colligemus. Collocetur primū mobilis horiZon ad regionis eleuationem. Deinde horiZonte fixo, quartam altitudinū mobilem ad principium uniuscuiusque horæ in primarios, quos diximus, Solis parallelos trahentes, gradus quartæ altitudinum inter Solis parallelum, horiZontemque notabimus. Ea enim in principio illius signi atque horæ pro illa eleuatione erit Solis altitudo maxima. Fingamus igitur uelle nos prædictas tabulas pro eleuatione 42. constituere.

Constituo primum horiZontem ad istam eleuationem. Quartam deinde mobilem altitudinum ad horam 12. in parallelo Cancrī collocās, inuenio ad illam horam Solem $71\frac{1}{2}$ gradus eleuari. Ad horam autem undecimam in eodem parallelo 67. gradus, 50. minut. Ad decimam circiter 59. gradus. Deinde admota quarta altitudinū, ad horam nonam circiter 48. gradus cum $\frac{1}{2}$, altitudinis solaris deprehendo. Ad octauā uero plus minus 37. gradus, 25. minut. conspicio. Ad septimā dehinc 26. animaduerto. Ad sextam in eodē parallelo Cancrī primario uidelicet, $15\frac{1}{2}$ propè inuenio gradus altitudinis. Ad quintam denique 5. ferè. Deinde per singulas horas, per singulōsque Solis primarios parallelos qua docuimus ratione discurrentes, integras tabulas non difficilē absoluemus, quarum exemplum subiicimus. Hinc etiam colliges in quauis regione, quantum Sol in qualibet hora, atque cuiuslibet horæ gradu in singulis partibus eclipticæ constitutus eleuetur. Illud animaduertendum est, antemeridianas Solis altitudines, pomeridianis semper respondere, undecimam scilicet primæ, decimam secundæ, nonam tertiæ, ac sic in reliquis. Sed nec minus, illud in oppositis uidelicet signis Solē æqualiter supra nostrum horiZontem eleuari. Sunt autem opposita signa, quæ à Græcis ἀντίονα dicuntur, Aries & Libra: Taurus atque Virgo: Gemini & Leo: Pisces & Scorpio: Aquarius atque Sagittarius. Quod ex subiecta tabella clarius constabit.

Tabula eleuationis signorum pro eleua
tione 42.

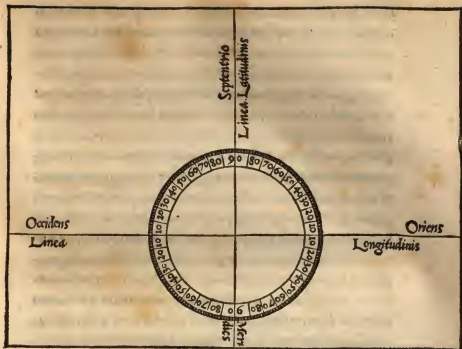
Hora ante meridiem.																
	12		11		10		9		8		7		6		5	
	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.	gr.	mi.
♈	71	30	67	50	59	0	48	30	37	25	26	15	15	30	5	10
♉	68	15	64	50	56	40	46	25	35	20	24	15	13	15	2	45
♊	59	50	57	0	50	30	44	55	30	0	18	45	7	45		ap
♋	48	0	46	0	40	0	31	40	21	50	11	0				♈
♌	36	45	34	50	30	0	22	30	13	20	2	15				♉
♍	28	0	26	10	22	0	15	30	6	40						♊
	24	30	23	5	19	0	12	20	4	15						♋
			1		2		3		4		5		6		7	
Hora post meridiem.																

De primo horologiorum inuentore, atque qua ratione horologia
horarum inaequalium, quas Planetarum uocant, descri-
bemus. Cap. 58.

OMNIVM primus ad unicum duntaxat clima horo-
logium succisum ad hemicycli formam (Vitruuij enim utar Li. 9. ca. 9.
uerbis) excanatum, ex quadro Berosus Chaldaeus dicitur
inuenisse. Post eum alios atque alios diuersi generis horolo-
giorum inuentores extitisse satis constat. Sed nec minus il-
lud compertum est, priscos olim ad horarum inaequalium ra-
tionem horologia composuisse. Quare & nos aliqua horo-
logiorum genera describere quasi pro exemplo uolentes, ab
inaequalium primum horarum horologij descriptione iure
incipiemus. Quadrangulum itaque primum, cuius longi-
tudo tertia parte superet suam latitudinem, in commoda
planicie depingemus. Longitudo uero eius per lineam, quam

latitudinis appellabimus, media secetur. A cuius parte tertia linea rursus per totam arcæ longitudinem, latitudinis lineam ad angulos rectos interfecans extendatur. Hanc autem longitudinis lineam nominabimus. Tunc in istarum duarum linearum intersectionis puncto altero circi pede collocaſo circulum describemus, qui à duabus ijs latitudinis longitudinisque lineis in quatuor quadrantes erit iam manifestò diuisus. Quorum quemlibet rursus in 90. æquales particulas diuidemus, ea scilicet ratione, ut numerus utrinque à longitudinis linea initium capiat, in lineâq; latitudinis finiatur: in cuius extremis partibus hinc meridies describatur (in illa uidelicet, in qua angustior planiciei pars conspicietur) inde septentrio. Cōstituto uerò eo modo quadrangulo, ut nos meridies spectet, uergatque in contrariam partem septentrio, in longitudinis linea ab altera eius parte, quæ uidelicet dextra nostra manui adiacebit, oriēs, quæ sinistriori, occidēs similiter scribitur. Quæ omnia ad oculum, ut quæ huc usque à nobis dicta sunt melius intelligantur, subſcientur.

Figura, ea quæ huc usque dicta sunt
continens.

Post hac maximi diei pro regionis latitudine, minimique
 quantitas erit accipienda. Qua uerò id ratione facillime ex-
 nostra sphaera inueniatur, expositum à nobis iam est. Sit au- cap. 24. hu-
 tem pro exemplo ad 42. latitudinis gradus uelle nos hora- ius.
 rum inaequalium horologium deformare, in qua dies proli-
 xior horarum est 15 ferè: minimus uerò, ferè nouem. Vtrun-
 que horarum numerum per se in gradus redigemus: exur-
 gentique hinc 226. illinc 134. Quem graduum numerum si per
 12. diuidemus, hoc est per inaequalium horarum numerum,
 à maiori $18\frac{2}{3}$, à minori que $11\frac{1}{3}$ gradus ferè prodire experiē-
 tia discemus. Iam ad nostram sphaeram recurrendum erit.

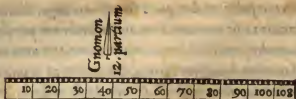
HoriZonte itaque ad latitudinem quadraginta duorū exa-
 cte collocato, ab eiusdem horiZontis, primarijque Cancrī pa-
 ralleli contactu uersus meridiem $18\frac{1}{2}$, gradus in ipso met pa-
 rallelo numerentur, inq; numerationis finem, adhuc fixo ho-
 riZōte, quartam trahemus altitudinum, diligenterque gra-
 dus quarta inter $18\frac{1}{2}$, horiZontemque comprehensi memo-
 ria commendabimus. erunt autem ferè $12\frac{1}{2}$. Tunc immota
 quarta, horiZōtem ipsum ad æquinoctialem lineam trans-
 ferentes, area gradus inter $12\frac{1}{2}$, ferè gradus in quarta alti-
 tudinum mobili prius notatos, lineamque, quā mundi axem
 sæpius nominauimus, quippe quæ sexta hora index est, nu-
 merabimus, qui ferè erunt 20. Ex hoc autem graduum nu-
 mero Solis uerticem in principio Cancrī constituti, cū æqua-
 toris $18\frac{1}{2}$, gradus cum ipso simul Sole supra horiZontē emer-
 serint, cognoscamus. Seorsim igitur uigesimum præfatum
 numerū, cum unitatis nota, quod primam nobis horam in-
 æqualem ostensurus sit, reponemus. Eodem itidem modo So-
 lis uertices in secunda, tertia, quarta, quintaq; in æquali ho-
 ra inquiredi, hoc est, cum bis, cum ter, cum quater, cū quīn-
 quies demum $18\frac{1}{2}$ æquatoris gradus ipso solstitij die cum ip-
 so simul Sole supra nostrum ascenderint horiZontem. Quod
 autem graduum per singulas horas inuenerimus, cum nota
 secunda, tertia, quarta, quintaque hora seorsum, quod de
 prima diximus, reponemus. Non diuersa iam ratione Solis
 uertices per singulas horas Sole in primario Capricorni pa-
 rallelo constituto à nobis erunt inquirendi. Ac primum cum
 ab eius ortu $11\frac{1}{2}$, æquatoris gradus: itemque cum $22\frac{1}{2}$, cūmq;
 $33\frac{1}{2}$, & cum $44\frac{1}{2}$: demumque cum $55\frac{1}{2}$, supra nostrū emer-
 serint horiZontem. Tunc indagator umbra, æneus ferreusue
 gnomon

gnomon erit fabricandus, qui à Græcis *ὄμικρον* dicitur, cuius altitudo 12. sit partium. Eius autem umbram per singulas inæquales prædictas horas inquiremus. Quæ uerò id ratione faciemus docuimus libro 4. Erit autem in prima æstivalium hora, umbra 55. grad. 40. min. In secunda 24. grad. 45. minut. In tertia 14. gr. 24. min. In quarta 8. gra. 30. min. In quinta 5. grad. 40. min. Rursus in prima brumaliū 108. grad. In secunda 55. grad. 40. minut. In tertia 37. gr. 27. min. In quarta 30. gr. 50. min. In quinta 27. gr. 50. minut. Ex his autem omnibus, ut in promptu sint nobis omnia quæ dicta sunt, subiectam tabellam concinnabimus.

Tabula solstitialium brumaliumque dierum per singulas horas inæquales, Solis uertices, umbrarumque rationem pro eleuatione 42. continens.

Hore æstiuæ		Vertices Solis		Umbra		Hore brumales		Vertices Solis		Umbra	
ante	post	grad.	min.	Digit.	min.	ante	post	grad.	min.	Digit.	min.
1	11	20	0	55	40	1	11	40	20	108	0
2	10	9	30	24	45	2	10	48	30	55	40
3	9	3	0	14	24	3	9	57	30	37	27
4	8	17	30	8	30	4	8	66	40	30	50
5	7	41	0	4	5	5	7	79	0	27	50
meridiem						meridiem					

Lineâ post hæc depingemus in tot diuisam partes (quippe quæ gnomonis partium magnitudinem non excedant) quot prædictarum umbrarum maxima gradus continebit. Continet autem, ut dictum est, partes 108. Et quoniâ minuta etiâ partium, ut uidemus, aliquando occurrunt, aliqua huius lineæ pars in minuta etiâ diuidetur. Hæc subiecta figura repræsentat.

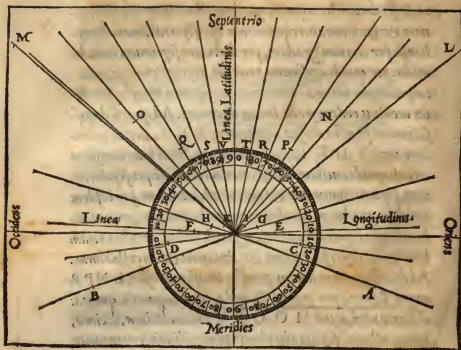
Regula continens Gnomonis umbram maximam.

Iam iterum nobis ad quadrangulum redeundum est. Proposita itaque aestuali Solis uerticalium tabella, 20. primum gradus, quos prima, undecimaque hora uidemus respondere, in circuli quadrante inter occasum, meridiemque comprehenso, ab occasus parte primū numerabimus, per quos perque circuli centrum regulam (non quam Lesbiam uocant) dirigemus, perque quadranguli aream, lineam ducemus occultam. Tuncque eadem tabella de umbra huic Solis uerticali respondente, consulta, circinoque supra umbrarum lineam, pro tabellæ graduum ratione huic uerticali respondente diducto, altero eius pede in circuli centro constituto, quam fecimus occultā lineam decussabimus, punctoque decussationem ipsam notabimus, ad quod etiam litera reponetur A. Hoc autem idem per uigesimum quadrantis gradum inter meridiem ortumque comprehensum faciendum erit: præter quod in hac parte ad decussationis punctum, B reponi debeat. Mox per utriusque quadrantis iam dicti nonum gradum cum dimidio, qui uidelicet secundæ, decimæque hora respondent, occulta linea prioribus non absimiles perducuntur, quas ad magnitudinem respondentis umbræ supra umbrarum lineam deducto circino similiter decussabimus. Ad punctum autem occidentis, C litera, ad orientis uero, D

rò, D scribatur. Itemque in quadrantibus inter Septentrionem & occasum, interque ortum & septentrionem comprehensis per tertium gradum, per decimum septimum cum dimidio, per quadragesimum primum, tertia & nona, quartaque atque octaua, quinta atque septima horis respondentes occultas eodem modo lineas ducemus. Ad quarum decussationum puncta uersus occidentem E G I, uersus orientem uerò F H K litterae reponentur. Post hac in eisdem circuli quadrantibus, hoc est inter occasum atque septentrionem, septentrionemque & ortum adiacentibus, per eosdem uidelicet gradus uerticalem in tabella inuentos, atque umbrarum ipsis brumalibus horis respondentibus, occultas etiam lineas non diuersa ratione & ducemus & decussabimus. Ad decussationum autem puncta occasum uersus, L N P R atque T litterae pro prima, secunda, tertia, quarta, quinta: à parte uerò ortus M O Q S V pro undecima, decima, nona, octaua, septimaque horis pomeridianis reponentur. Hac autem omnia in praesenti figura continentur.

P ij.

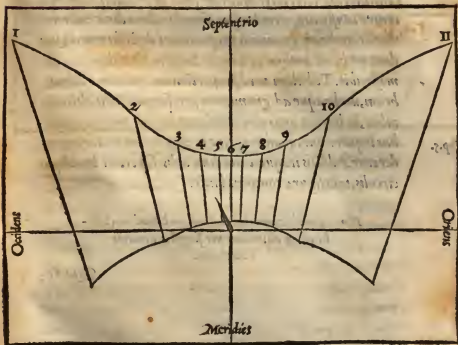

Puncta uerò pro Solis uerticalium, gnomonisque umbræ ratione, ut demonstratum à nobis iam est, in quadrangulo constituta, eadem ipsa per curuas lineas commitemus, atq; primum A & C, puncta: exhincque C E, E G, G Y, Y K, K H, H F, F D, D B, horas scilicet æstiuales continentia. Tunc pñcta etiam, qua horis brumalibus apposita sunt, per lineas similiter curuas connectemus, uidelicet L punctum cum puncto N, N rursus cum P, P cum R, R cum T, T cum V, V cum S, S cum Q, Q cum O, O cum M. Eodem itidem modo horarum etiam æstiuarum puncta, cum brumalibus antemeridiana antemeridianis, pomeridianaque pomeridianis

pomeridianis sibi inuicē respondentibus committemus. Cōnectemus igitur per lineas rectas puncta L A, NC, P E, R G, T Y, V K, S H, Q F, O G, M B. Ex quo tale horologiū deformabitur, cui si gnomonem, qualem superius esse debere docuimus, ad angulos rectos affigas, quadrangulumque ad mundi plagas constituas, horas nobis inaequales ostendet.

*Horologium horas inaequales demonstrans in
elevatione poli 42.*

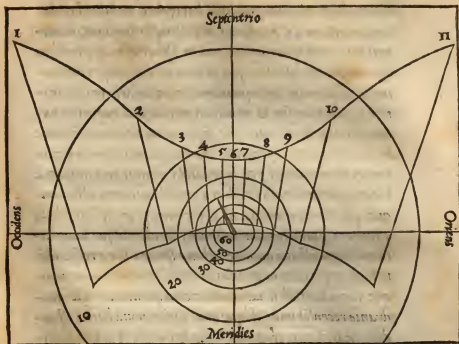

Quòd si prædicto horologio, Solis altitudines per singulos eius gradus adiecerimus, uel per decimum quenque altitudinis eius gradum, (quod cōmodius fiet) umbilici umbra nō modo tēporales horas, sed & Solis nobis altitudines demonstrabit. Id autē per tabulā, in qua umbra ad gnomonē, gnomonisque econtrario ad umbram pro singulis Solis altitudinum gradibus proportio continetur, cōmodissime faciemus. Accepta enim graduum altitudinis Solis ad gnomonis umbram proportionē, prōque graduum numero circino supra lineam superius traditā, qua gnomonis umbram maximā continet, diducto, alterōque eius pede in prædicti horologiū centro constituto, circulos per singulos altitudinis Solis denarios, umbraq; gnomonis proportionē describemus. Quos dum umbilici umbra continget, Solis nobis altitudines demonstrabit. Tabulam uerò proportionum gnomonis ad umbram, umbraque ad gnomonem pro singulis Solis altitudinibus, in librum quartum reiecimus cum de mensurationibus loqueremur, quod proprius in eum locum quadrare uideretur. Additis itaque altitudinis Solis superiori horologio circulis, talis figura concinnabitur.

Cap. 5.

Horologium horarum inaequalium pro latitudine 42. Solis etiam altitudines per singulos denarios continens.

Qua ra-

*Qua ratione equalium horarum horizontale horologium pro
quacunque elevatione, designabimus. Cap. 59.*

PRIMO circulus in plano describatur, qui à duobus
diametris ad angulos rectos in circuli centro se interfecan-
tibus inuicem in quatuor quadrantes diuidetur. Sitque al-
tera diameter, A B: altera, C D, ea ratione, uti C
D diameter in meridianam semper lineam exacte cadat,
D scilicet meridiem nobis, C septentrionem semper osten-
dens. Ad A D autem utrobique senarius numerus repo-
netur, ad C duodenarius. Dein circuli quadrans, nempe
A C, in 90. gradus diuidetur. Post hac iam ad Spharâ re-

currendum erit, adaptatōque horizonte mobili ad eleuationem, quam 42. graduum pro exemplo fingimus, numeratisque (in ipso horizonte, non in sphaera area) gradibus à principio horæ sextæ (quæ in area medio semper cōstituitur) ad septimam consequentem horam, eosdem in quadrante AC, ab A uersus C numerationis initium capientes numerabimus, in quorum fine septenarius numerus septimæ horæ respondens reponetur. Gradus autem inter 6. & 7. in horizonte numerati pro supradicta eleuatione erunt 20 $\frac{1}{2}$. Denuōque numeratis in sphaera gradibus inter 6. octauamque, qui ferme erunt 41. ab 6. incipientes eos ipsos in dicto quadrato similiter numerabimus, notabimūque numerationis finem octauo numero octaua sphaera horæ respondēti. Eademque ratione gradus in horizonte mobili inter 6. atque 9. inuentos, ab senario numero incipientes in eodē quadrante recensēbimus, ibique nouenarius nona horæ respondens exarabitur: erūntque ij gradus quasi 56 $\frac{1}{2}$. Nec diuersa ratione gradus horisontis inter 6. atque 10. horam interceptos, qui 69. fere sunt, a senario quadratis numerabimus: ibique denarius constituetur. Undenariūque eadē interiacentibus gradibus inter 6. & undecimam horam in eodem quadrante numeratis, qui erunt circiter 82: rursumque à gradibus quadrantis, septenario, octonario, 9. 10. 11 q; numeris respondentibus, linea per quadrantis centrum ducatur, quæ in opposito quadrante BD, easdem nobis uespertinas horas ostendēt. Sed quod præter 7. atque 8. reliquæ in hac eleuatione, uti ex ipsamet sphaera apparebit, nobis in usu non erunt, earum linea ad centrum solum perducuntur. Circino deinde utēres, quod spatium inter 11. duodecimamque quadrantis

quadrantis A C, inuenerimus, tantundem ex quadrante C B, altero eius pede in C constituto, secabimus, reponemusque in sectione unitatem, qua primam nobis horam pomeridianam significabit. Ab hac autem tantundem similiter deinde accipientes, quantum inter 10. atque undecimam erit, binarium pro secunda hora depingemus. Acceptaque distantia inter 9. & 8. pro tertia hora ternarium, quaternariumque pro quarta, erit distantia inter 8. atque septenarium numerum. Pro 5. uero hora distantia, senary septenarijque per quadrantis centrum diametrales perducentur, quippe quæ easdem nobis in quadrante A D, matutinas horas commonstrabunt. Itaque ex utraque illarum parte eandem numerorum notam reponemus. A reliquis, prima uidelicet, 2. atque 3. ad centrum lineæ solum ducentur, quod (uti superius diximus) ad usum nobis necessariæ futura non sint. Restat adhuc gnomō seu stylus, uel, ut à Plinio appellatur, umbilicus, quæ hac ratione describemus. A circuli prædicti centro subtilis stylus erigatur, ea ratione in diametrum (ubi horam duodecimam meridianam constituimus) inclinatus, ut eius pars supra C ad perpendiculum cadens, tantum supra circuli limbum attollatur, quanta fuerit graduum regionis eius eleuatio. Tuncque exacte stylus nobis nostrum polum demonstrabit, nihilque amplius in horisotali horologio considerabitur. In quo non solum si recte ad mundi plagas in plano constituatur, horas de die nobis, sed & Lunæ etiam de nocte à nostro meridiano distantia, umbilici umbra demonstrabit. Sed quæ à nobis dicta sunt, omnia ex subiecta figura clarius ostendentur.

Lib. 6. cap.
penul.

Q

Figura horologij horizontalis pro eleuatione 42.

Qua ratione murale quoque horologium describimus.

Cap. 60.

HOROLOGII muralis conformatio à superiori horizontali in hoc solum uariat, quòd gradus (distantia scilicet horarum) qui in horizonte sphaera mobili numerantur in illo, in hoc in Quarta altitudinum numerare conueniet. Præterea uti CD circuli diameter meridiem nobis, polumque monstrabat, C uidelicet polum, D uerò meridiem: nunc contrà

contra C ad meridiem, hoc est deorsum: D in polum, hoc est, in superiorem muri partem dirigentur. Stylus autem supra diametrum D C, uersus C inclinandus, non quantum regionis erit latitudo, poliue altitudo (uti in horizontali horologio) sed quantum residuum est à 90. si poli altitudinem, latitudinemue regionis (quod idem est) detraxeris. Sed ut clarius cõstet, describatur circulus, qui à duabus lineis diametraliter ad angulos rectos in quatuor (uti diximus) quadrantes diuidatur. Sint autem hæ, A B, & C D. Ad A B (quod superius etiam fecimus) senarius utrobique reponatur, atq; ad C duodenarius. Rursum A C, circuli quadrās, in 90. gradus diuidatur. Tūc horizontem sphaera mobilem ad eleuationem 42. graduum (uti in superiori exemplo consistamus) constituemus, quartamque altitudinum mobilem in ipso horizonte, ea ratione, ut altera eius pars dimetiens in sphaera centrum exactissime cadat. Hocque modo tum horizonte, tum etiam firmata fixaque quarta, quot graduum erit ab sphaera centro ad primariam septima hora lineam in ipsa quarta mobili numerando, tantundem à quadrante circuli A C accipientes, 7. ibi designabimus. Erit autē distantia $19\frac{1}{4}$ ferè graduum. A centro deinde ad 8. eādem distantia numerantes (hæc autem erit circiter $37\frac{1}{2}$ graduum) in quadrante A C, 8. signabimus. A centro deinde ad 9. erunt ferè $53\frac{1}{2}$: pro hora 9. eandem intercapedinem in quadrante 9. notabimus. A centro deinde ad 10. pro hora 10. quot gradus erunt in quarta mobili (erunt autem circiter 67.) totidem numerabimus in quadrante A C. Atque tandem à centro similiter ad 11. gradus cõprehensi, qui sunt ferè 80. supputabuntur in quadrante A C. Similiter & ab

centro ad 12. contentos in quarta altitudinum sumemus in quadrante A C, numerosque horarum suis locis debitos reponemus. Ceterum ut in superiori horisontalis horologij schemate docuimus perficientur: id quod ex subiecta figura manifestius liquebit.

Diagramma horologij muralis pro elevatione 42.

Ceterum hac de horologiorum fabrica scripsisse sit satis. Consentaneum enim nobis visum fuit, ne quid nostra sphaera deesse uideretur, hac horologiorum exempla proponere, à quorum ratione reliquorum etiam horologiorum genera,
quorum

quorum passim diuersa conspiciuntur, non difficile describemus. Nā singula genera in praesentia prosequi, minime fuit nostri instituti, praesertim cum à Munstero atque Orontio, ab alijsque ante nos copiosissime describantur.

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM, QVOD PLA-
NISPHAERIVM VOCANT, LI-
BER TERTIVS.

Praefatio.

CVM constituendorum caelestium locorum rationem exponere, inuictissime Caesar, aggredieremur (qui à recentioribus Mathematicis domus seu domicilia caelestia appellantur) consentaneum esse nobis uisum fuit (ut quem potissimum uellet imitari, lectores liberam haberent eligendi copiam) huius rei diuersas opiniones (cum ex antesignanis etiam autoribus sint multi, qui in hac re minime consentiant) non silere. Quod me hercule sum ob id libentius factururus, quod eorum qui de hac re scripsere, uiderim neminem, qui rem summis tantum (quod aiunt) labris non tetigerit: cum tamen à nulla re hac futurarum rerum ab astris scientia, quae diuina proculdubio existimatur, quam ab istorum caelestium locorum iusta examinatione magis pendeat. Ex horum enim constitutione uitas hominum, opes, fratres, parentes, liberos, ualitudines, nuptias, mortes, religiones, actiones, amicos, inimicos, denique

In proæm. lib. 7. (ut unico uerbo finiam) quicquid à natura nobis, parentis
 usa uicibus largiri, aut tristis nouerca (ut Plinius ait) excu-
 ta partes, eripi potest, suspendunt. Vnde Manilius de ca-
Lib. 3. ca. 1. lestibus his locis differens, inquit:

- ” H is regnum natura dedit, propriasque sacrauit
 ” V nicuique uices, sanxitque: quòd omnia summa
 ” V ndique, quà sati ratio traheretur in unum.
 ” N am quodcunque genus rerum, quodcunque laborum,
 ” Q uaque opera atque artes, quicunque per omnia casus
 ” H umana in uita poterant contingere sortem,
 ” C omplexa est in tot partes, quot & astra uocant.

Quantũ uerò fidei huic mathematices parti tribuendum sit, nõ erit huius loci examinare. Illud tamẽ sub silentio non transeam, præstantissimos atque summẽ philosophos iam olim fuisse uiros, Hebræos, Aegyptios, Græcos, atque Arabes, ex nostrisque etiam nonnullos, in quibus Manilius est, atq; Maternus, qui in hac re primas obtinet, & qui nostrorum parentum ætate de celestibus rebus diligentissime scripsit Iouianus Pontanus: quippe qui physicis, apparentibusq; rationibus hanc matheſeos partem ita defendunt, tutanturq; ut ab illis me hercule omnio dissentire nefas proculdubio nobis esse uideatur. Sed ut ad rem ueniamus, hæc ad præsens missa faciemus.

De duodecim locorum nominibus & ordine, deque quatuor
 cardinibus primum, in quo omnes conueniunt, con-
 stituendis. Cap. I.

IN HOC omnes consentiunt, ut uniuersum hoc, quod
 mundum dicimus, in duodecim loca, seu domicilia, sex scilicet
 supra horiZontem, totidemque infra, diuidant. Horum
 autem

autem primus ab horiZonte ortiuo secūdum signorum suc-
cessionem initium sempiternò capit, quem ceteri eodem or-
dine subsequuntur, ea ratione, ut quartus à primo locus à
meridiani parte ima, septimus ab horiZontis occasus pūcto,
decimus ab ipso superiore meridiano initium habeant. Iis o-
mnibus à peculiari cuiusq; loci natura propria nomina in-
didere, per quæ à peritioribus mathematicis facile digno-
scuntur. Primus itaque locus, quem Hebrai Bethchai dicūt,
Vita à nostris, uel Cardo, seu Cuspis, aut Orientis angulus,
Ascendensque etiam nominatur, à Græcis ἀποκός, & ἀνα-
βλῆ. Secundus Spes, aut Pecunia, inferna etiā porta, à Gra-
cis αἰαφορῆ. Tertius Dea, uel Fratres, à Græcis θεά. Quartus
Parentes, imumque calum, Angulusue terra, uel Cardo, seu
Cuspis mediæ noctis, à Græcis μεσύνκτος. Quintus Filij, aut Bo-
na fortuna, Venerisque gaudium, à Græcis ἀγαθὴ τύχη. Sex-
tus Valetudo, Mala fortuna, Martisue gaudium, à Græcis
κακὴ τύχη. Septimus Coniunx, uel Occasus, Cuspis etiam ter-
ra, uel Cardo Angulusque occidentis, à Græcis δύσις, uel ἀφ-
εῖς, uel ἀφ᾽ ὀπίσθεν. Octauus Mors, uel Superna porta, à Græcis
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Nonus Religio, uel Deus, Solis etiā gaudium,
à Græcis θεός. Decimus Cardo, uel Cuspis Angulusue meri-
diei, & Mediū calum, à Græcis μεσύνκτος. Undecimus Bo-
nus demon, seu Bonus genius, & Iouis gaudium, à Græcis
ἀγαθὸς δαίμων. Duodecimus Malus demon, Saturnique gau-
diū, à Græcis κακὸς δαίμων. Rursus hæc duodecim loca in tres
distribuant partes. Primum enim, quartum, septimum atq;
decimū Cardines peculiari nomine uocitant, quòd reliquo-
rū sint quasi cardines, & in sua significatione fortiora. Se-
cundus, quintus, & octauus, undecimūque, Succedētes uel

secundarij dicuntur, quòd secundum locum in suis obtineant significationibus. Tertius, sextus, nonus, atque duodecimus, Cadentes nominantur, quòd in se nullam ferè significationis uim habeant, sed ab alijs potius eorū significationes pendere credantur: unde etiam, quòd nulla cum Horoscopo societate iungantur, Pigri, deiectique à mathematicis dicuntur. Caterum quatuor illa loca, quæ Cardines appellari diximus, hoc est, Ascendens seu Horoscopus, atque qui huic ex diametro opponitur, Occidētis angulus, Mediumque calum atque imum, in quorum constitutione autores non uariant, per nostram sphaeram hac ratione colliguntur. Verus Solis locus certo aliquo die in signorum circulo, qui in posteriori

Per i. secundam sphaera parte deformatur, quærat in primis. Addiscatur di. deinde hora, siue de die sit, siue de nocte. Tūc ad exploratam iam horam Dioptra trahatur, illa que ad horā immota constituta, tympanum ea ratione componemus, uti Solis locum iam inuentum ad ipsius Dioptræ lineam dimetientem, diei horam demonstrantem, constituamus. Iam gradus eclipticæ, in quem linea cadit meridiana, ille decimæ domus initium erit, atq; ei qui ex diametro opponitur quarta, hoc est, summi inique cali. Linea autem meridiana est, quæ horarū circulum ab ipsa armilla suspensoria initium sumēs, integram sphaeram per medium secat. Vt autem Horoscopū, Occidentisque angulum inueniamus, sic nobis erit faciendū. Medij, inique inuentis iam, ut dictū est à nobis, locis, illud animaduvertere opera pretium erit, an in cali illa mediatione Cæcri forsan initium, aut Capricorni ceciderit: nam tunc statim sine maiori negotio horoscopum, occidentisque angulū inueniemus. Si enim Cancrī initium medium occupauerit cæli, horosco-

li, horoscopus principium erit *Libra* principiumque *Arietis*, quod huic opponitur occidentis angulus, hoc est, *Septima*, domus initium. Sed si *Capricorno* celi medium obtigisset, in *Arietis* principium *Ascendens* caderet, inq; *Libra* occideris, angulus. Sed si sic se res nō haberet, per alias ambages propter ipsius *Zodiaci* obliquitatem, ac t̃āquam per regulam, quam *Arithmetici* uocant falsi, uerum horoscopus, occidentisque angulum colligemus. Ut si medium calum iam non *Cancro*, aut *Capricorno* (quod diximus) sed octauo *Aquarij* gradui obtigisset: tunc illud in primis animaduertendum nobis erit, an talis celi constitutio antemeridiano tēpore, an post meridiem fuerit obseruata: tum utrum signum sextæ orientali hora adiacens boreale, an australe fuerit. Quod si boreale, unum aliquem gradum ex signis, quæ à prædicta 6. hora ad ipsum celi inum adiacent: si uero australe, ex signis quæ ab eadem hora ad celi medium comprehenduntur, accipiemus. Ac ut in exemplo persistamus, demus octauum *Aquarij* gradum celi medium occupare, statimq; uideo prædicta 6. hora *Tauri* opponi, qui quod boreale signum est, à signis inter ipsam sextam horam, calique inum aliquem pro libito gradum accipio, puta 28 *Tauri*, quem ipsemet mecum horoscopus esse fingo. Tunc an iusta usus sim coniectura, nec ne, sic examino. Primum uideo 28. gradui *Tauri* in tali celi constitutione quænam horarum in ipso limbo respondeat. Hæc autem erit quinta, quam antemeridianā esse fingimus in exemplo. Tūc relicta posteriore sphaeræ parte, ad anteriorem me conuerto: applicatōque horiZonte ad eleuationem, puta 42. graduū, in *Solis* parallelis uigesimū octauū *Tauri* quæram, exploratāque quā diligentissimè potero horarū

linea, qua à prædicti paralleli, horizontisq; contactu assurgit, statim uideo an quinta illi hora, quippe qua prius 28. gradui respondebat, etiam nunc correspondeat. Sed cum nō hora illi quinta, ut prius, sed hora gradus aliqui ante quintā respondeāt, statim iudico falsò me pro horoscopo uigesimū octauū gradū Tauri accepisse. Erit igitur iteranda ratio, ac iā non 28. Tauri, sed alium, prout uidebitur, gradū eius, uel alterius signi (eorū inquā qua in quadrāte nobis iam dicto comprehenduntur) accipiemus. sitq; is secundus Geminorū, cui, ut uidebimus, quinq; ferè gradus ante horam quintā in horarum circulo correspondent. Denuòque horizonte, ut prius, ad eleuationem inclinato, in parallelis Solis (ut fecimus) secundum Geminorum gradum, horarūque etiam lineam, quippe qua ab eius exit, horizontisq; cōfinio, inquiramus. Demum cum uideam hanc ipsam quinque ferè gradus ante quintā in antemeridianis horis demonstrare, cūque hora in sphaera posteriore parte secundo Geminorū gradui respondenti aduissim quadrare, secundum Geminorum gradum, octauo Aquarij gradu cali medium tenente, uerum esse horoscopus statim pronuncio. Quo iam cognito, ex huic opposito ex diametro gradu in signorū orbe (est autem secundus Sagittarij gradus) occidentis angulus, septimusue cali locus. (quod idem est) inuētus erit. Illud dūtaxat restat admonendum, quòd si fortasse tempus, in quo prædicti cardines constituuntur, postmeridianū esset, tunc ex horarum linea, quam diximus per Solis parallelum, horizontisq; contactum duci, pomeridianis horis respondente, debere nos rem, uti exactissimam habeamus rationem, examinare.

Cetera caelestia loca inquirendi ratio pro Ptolemaei, atque Bateni sententia: obiterq; Manilij locus explicatus. Cap. 2.

VT IN in his, quæ huc usque à nobis dicta sunt, sentiunt omnes, ita in cæterorum caelestium locorum constitutione tam nullus ferè conuenit, ut illud Comici uerè dici possit, *Quot homines tot sententiæ.* Sûnt enim quibus per uerticalem, positionisq; quem uocant, circulum, prædicta loca diuidi placet. Rursus alij, qui per æquatoris gradus: sed hoc nimirum tam uaria ratione, ut quæ potissimum sequaris, nescias. Illud nunquam desinam mirari, cur, cum Ptolemæus calculum suum etiam in hac re, uti in cæteris, quæ ad mathematicen pertinent, adiecerit, eumque cæteri post eum et admirarentur et suspiciant, inque eius tanquam magistri uerba imitare audeant, neotericorum ne ullus quidem eius sit in hac re secutus hæresim. Sed nec sequuntur modo, sed illius etiam iudicij ne per somnium quidem (quod magis etiam admiror) meminisse, præter Alfonso Regem, uideo neminem, cum tamen hanc, quam Ptolemæus in constituendis caelestibus locis sententiam secutus est, iam etiam ante Ptolemaum uulgatam esse nobis uel ex Manilio constet. Cuius uerba de hac re, quod Cymerijs tenebris (quod aiunt) essent ad præsens, ut multa etiã alia huius auctoris, inuoluta, suo loco subnectemus. Alfonso itaque Rex in libris instrumentorum mathematicorum, quibus familiariter nunc utor, ex Ptolemaei Batenique sententia prædicta caelestia loca, quamquam inquireri debeat ratione, nõ semel docet, eam quam nos ad nostram spheram in præsens transferemus, quæ talis est: Quatuor Cardinibus quæ docuimus ratione constitutis, Solis parallelus, in quo horoscopus ceciderit, animaduertatur, eiusque

Per 24. se- primum arcus diurnus, nocturnusque separatim colligatur.
 cundi. Inquiratur deinde horoscopi recta ascensio. Huic autem si
 Per 37. se- sextam partem prædicti nocturni arcus in æquatore nu-
 cundi. merando adieceris, quæque à nobis dictum iam est ratione,
 Cap. 43. se- ecliptica gradum cū hoc simul æquatoris arcu coascendentem
 cundi. inuestigaueris, initium secundæ domus (is enim est) octauæque
 huic ex diametro eclipticæ gradui opposita, inuentum erit.
 Tūc si horoscopi recta ascensioni prædicti illius nocturni ar-
 cus tertiā addideris partem, hoc est, duplā ad priorem, coa-
 scendentemque; eclipticæ gradum cum tātō æquatoris arcu in
 sphaera recta quæsiueris, tertia domus, non æque principia,
 quæ ex aduerso se inuicem respiciunt, similiter inuenisti. Iam
 quod quarta domus, hoc est, unum calam nobis ex præcedē-
 tibus notum est, si ad eius rectam ascensionem sextam denuo,
 non ut prius nocturni, sed diurni arcus addamus partem,
 gradumque; similiter eclipticæ cū hoc æquatoris arcu coascen-
 dentem obseruabimus, quinta domus atque undecima ini-
 tium habebimus: sextaque demum, ac quæ huius è regione
 adiacet, duodecima, si ad initii calis ascensionem rectam ter-
 tiam arcus diurni partē addiderimus; gradumque eclipti-
 cæ huic æquatoris arcui respondentem, ad amussim collige-
 mus. Sed quod uideam hanc ipsam constituendorum cele-
 stium locorum rationem ab Alfonso in AZafea capite deci-
 mo, atque libro secundo Armillarū Ptolemæi capite 43. aliter
 etiā edoceri, licet ad idem tandē recidat, quod facilius tamē
 inuestigandi celestes domus modus, magisque expositus no-
 bis esse uideatur, nō grauabor hac in parte cum subnectere.
 Is talis est: Quatuor uti diximus mūdi cardinibus cōstitutis,
 à cali medio, decimæ scilicet domus initio, principium capitis
 ad cuius

ad cuius ascensionem rectam, sextā addit diurni arcus partem, uti prius. Tūcque eclipticæ gradū huic æquatoris arcui in sphaera recta respondētem inquiri iubet, cūmq; ipsum demum undecima domus principium facit. Mox uerò istius undecimæ domus ascensioni recta eandem sextam diurni arcus portionem iubet addi, gradūque eclipticæ in sphaera recta cum isto æquatoris arcu coascendētem, duodecimæ domus dicit esse initium. Quod si tantundē eiusdem diurni arcus duodecimæ domui addatur, gradūque eclipticæ cū hoc ipso æquatoris arcu in sphaera recta coascendētem extraxerimus, horoscopus notū iam nobis denuo prodire autumat. Quod ad hoc saltem proderit, ut an recte ceteræ domus constituta sint, ex huius iterata inuentione, necne, dijudicari possit. Si enim cum priori inuento horoscopi concordauerit, bene: sin minus, male collocatas esse domus intelligemus. Caterum horoscopi ascensioni recte, uti secunda domus principium habeamus, sextam nocturni arcus portionem iubet addere, eclipticæque gradum cum hoc æquatoris arcu coascendentem inquirere, eundemque secunda domus principium esse dicit. Eodem itidem modo, si secunda domus ascensioni recta sexta nocturni arcus pars addatur, gradusque eclipticæ in sphaera recta simul cum hoc arcu ascendens inquiratur, tertia domus principium inueniri docet. Ex harum uerò sex celestium domorum constitutione per opposita simul loca reliquarum principia sic colligit: Quarta scilicet, ab initio decimæ: quinta, ab undecimæ: sexta, à duodecimæ: septima, à primæ: octaua, à secundæ: denique nona, à tertia principijs in orbe signorum sibi inuicem respondentibus. Ex his autem quæ à me ex-

Alfonsi mente dicta sunt, Manilij uerba de hac re, quorum superius mentionem fecimus, nō difficile intelligentur, dummodo non ignoretur nihil aliud esse hanc Ptolemai celestium domorum per aequales diurni nocturnique arcus portiones diuisionem, quam qua à Manilio (cui tamen minime assentit) per inaequales horas describitur. eius autē uerba sunt:

- Li. 3. ca. 1. » Nec me uulgata rationis praeerit ordo,
 » Quae binas tribuit signis surgentibus horas,
 » Et paribus spatijs aequalia digerit astra,
 » Vt parte ex illa, qua Phœbi cæperit orbis,
 » Discedat numerus, summamque accomodet astris,
 » Donec perueniat nascentis tempus ad ipsum,
 » Atque ubi substiterit, signum dicatur oriri.
 » Sed iacet obliquo signorum circulus orbe,
 » Atque alia inflexis orientur sidera membris:
 » At illis magis est rectus surgentibus ordo,
 » Vt propius nobis aliquod, uel longius astrum est.
 » Vix finit lucēs Cancer, uix Bruma reducit:
 » Quam breuis illa iacet, tam longus circulus hic est.
 » Libra Ariesque parem reddunt noctemque diemque.
 » Sic media extremis pugnant, extremamque summis.
 » Nec nocturna minus uariant, quam tempora lucis,
 » Sed tamen aduersis idem stat mensibus ordo.
 » In tam dissimili spatio, uarijsque dierum,
 » Vmbrarumque modis quis possit credere in auras
 » Omnia signa pari mundi sub lege manere?
 » Adde quod incerta est hora mensura, neque ullam
 » Altera pars sequitur, sed sicut summa dierum
 » Vertitur, et partes surgunt, rursusque recedunt:

Cum

- " Cum tamen in quocunque dies deducitur astro
 " S ex habeat supra terras, sex signa sub illis:
 " Quo fit, ut in binas non possint omnia nasci,
 " Cum spatium non sit tantum pugnantibus horis,
 " Si modo bis sena seruantur luce sub omni,
 " Quem numerum debet ratio, sed non capit usus.

Eorundem celestium locorum designatio pro Abrahâ Auen
 Esra, uel Auen Mohab opinione. Cap. 3.

SVMMI uir iudicij Ioannes à Môteregio, Abrahâ Auen
 Esra sententiam secutus (hanc quam Alfonso regem ante
 illum Aben Mohab, non autem Aben Esra tribuisse uideo) Libr. Ar-
mil. 2. c. 42.
 prædicta celestia loca sicesse à nobis inquirenda testatur.
 Primis quatuor cardinibus uti diximus inuentis, atque in
 sphaera pro cuiusque calî situ constitutis, arcum æquatoris
 inter horoscopum calique medium cõprehensum in tres pri-
 mum æquales partes diuidit: primæque ab horoscopo, cate-
 risque deinde prædictis partibus circulum positionis appli-
 cat: (est autem positionis circulus, quem nõnulli etiam stellæ
 horiZontem uocant, circulus à meridiani, horiZontisq; se-
 ctionibus p̄erque dati cuiuscunque sideris centrum trãsiens,
 eductus) gradum ecliptica singulis sectionibus positionis ar-
 cui respondentibus domorum facit initia, à prima scilicet se-
 ctione ad horoscopum, duodecima: ab hac ad secundam, un-
 decima: decimæque, quod ab hac ad meridianum circulum
 adiacet, tribuēs. Rursus æquatoris arcum inter meridianũ,
 horiZontisq; occasus punctum interceptum in totidem se-
 ctat partes. Quibus singulis positionis circulum eodem mo-
 do applicans, ex gradibus ecliptica ijs sectionibus respon-
 dentibus reliquas tres superiores domus meritur, ita ut à me-

dio calo ad primam sectionem, nona tribuat domui: ab hac ad sequentem, octaua: quod autem superest ad horizontem usque, septima. Reliquas uero sex inferiores domus ex harum oppositis zodiaci locis non diuersa ratione, quam a nobis superius traditum est, inueniri docet. Hanc autem celestium locorum eliciendorum rationem, quod per nostram sphaeram difficillime extricari possit, contenti illius solum admonuisse, relinquimus.

Qua ratione eadem cali loca pro Campani opinione inquirantur.

Cap. 4.

CAMPANVS minime aspernandus autor (quem et multi ut uideo, emuncta etiam naris sequuntur) longe diuersa ratione praedicta cali loca partitur. Is enim quatuor cardinibus suis locis primum, ut dictum saepius est, dispositis circulum nostrum uerticalem, quem proprie sic diximus appellari, in sex aequales partes, a triginta scilicet in triginta gradibus diuidit. Singulisque deinde praedictis sectionibus ab ortu horizontis sumens initium, circulum, quem positionis appellauimus, non diuerso modo, ac Ioannes de Regiomonte, applicat. Tunc demum quem ecliptica gradum positionis circulus secuerit, illum ipsum alicuius celestium domorum initium esse tradit. Hac igitur ratione duodecimam, qua ab horoscopo prima domus uersus medium cali, numerat: deinde undecimam, decimamque ordine, nonam, octauam, atque septimam, reliquasque sex inferiores per opposita his ex diametro in signorum orbe loca constituit. Hac autem per nostram sphaeram sic inueniemus. Tympanum, uti cardines prius inuenti ad mundi plagas pro suo cuiusque situ dirigantur, constituemus. Cōsistant autem, ut in superiore exemplo persistamus,

Lib. I. ca. 12

Cap. praecedenti.

sistamus, octauus scilicet Aquarii gradus in meridiei angulo, octauusque Leonis in huic puncto opposito: sitque horoscopus secundus Geminorum: cui quinque ferè gradus ante quintam in horarum circulo correspondent: at qui huic opponitur, secundus Sagittarii gradus, occidentis sit angulus. Iam ut duodecimam domum primū inueniamus, sic erit nobis faciendum. Ex gradibus signorum inter horoscopum, cælique medium comprehensis unum aliquem pro libito accipimus, quippe quem inquirenda duodecima domus initium esse fingimus. Tum quota illi etiam hora correspondeat animaduertemus. Sit autem, quem accipimus, decimus sextus gradus Arietis, cui quatuor gradus cū dimidio ferè ante octauum correspondent. Eundem igitur Arietis gradum in anteriori sphaera parte in Solis parallelis inquiremus, eumque ipsum signo aliquo ad eiusdem hora intersectionem notabimus. Horizontēque ad eleuationem, puta 42. constituto, quartam altitudinum mobilē (hæc enim in præsens circuli uerticæ utitur officio) ad sphaera centrum transferemus: notantēque locum arcæ, in quo trigesimus quarta altitudinum gradus ceciderit (cadet autem in octauum ferè gradum post septimam) quartam rursus ad punctū prius in Solis parallelo, decimosexto uidelicet Arietis deferemus. Tūcque gradum quarta, prius in parallelo decimosexto Arietis notato, respondentem (is autem erit uigesimus secundus ferè) similiter notabimus: Demum quarta altitudinum supra paralleli punctum fixa, horizontem ad mundi axem, quem et æquinoctiorum colurū superius esse diximus, perferemus. Postremo si gradus uigesimus secundus ferè in quarta notatus supra horarum lineam, in quam trigesimum al-

ritudinis gradum prius cecidisse comperimus, ad amuſſim quadrauerit, hoc est, cū linea tertio gradui cū dimidio ante septimam horam respondentem, decimum sextū Arietis gradum duodecimæ domus initium esse affirmabimus. Quod si sic se res minimè haberet (quod tamē habet) errasse nos manifestò comperiemus. Toties igitur erit iter adā fictio, donec, ut in proposito in præsencia exemplo, scopū attingamus. Ex huius autem duodecimæ domus cognitione, secūda, sexta, octaua que non difficili ratione inueniūtur. Quantum enim inter duodecimam domum, horoscopusque distātie deprehendetur, tantundem etiam secundam ab horoscopo distare necesse est. Ab his autem opposita loca, hoc est, à duodecima, secundaque, sextam, octauamque domum ē regione respondētes statim inueniemus. Ceterū uti à duodecima domus cognitione, secūda, octaua, sexta que pendet inuentio, sic ab undecima, tertia, quarta que, atque quinta reliqua facillimè inuestigantur: Quantum enim domus undecima à medio distabit calo, tantundem et nonam distare necesse est. Iamque et opposita signiferi ijs loca, quintam statim, tertiamque inueniemus: Undecima uerò nō diuersa ratione ac duodecima, de qua modo diximus, inuestigabitur. Illud dūtaxat uariat, quòd nuper in quarta altitudinum triginta tantum gradus pro duodecima domus inuentione, nunc autem non triginta pro undecima, sed sexaginta potius accipiantur.

Diuerſam aliam equandarum celeſtium domorum rationem ab eodem Campano assignari, eamque ab illa, quam Maternus, Maniliusque sequuntur, non differ-

re.

Cap. 5.

CAMPANVS, cuius modò opinionẽ exposuimus, prædicta caelestia loca inquirendi diuersam esse aliorum sententiam his uerbis monet. Sunt autem nōnulli qui duodecim domos prædictas, penes æquatoris diuisionem dicunt esse distinguendas. Constat enim quòd horizon & orbis meridiæ diuidunt in omni situ æquatorem in quatuor partes æquales. Quarum qualibet si in tres alias intelligatur esse diuisa, penes ipsas duodecim partes dicunt duodecim domos esse distinguendas, & eas inueniunt in hūc modum. Gradum orbis signorum, qui est in oriẽte, ponunt super orbem meridiæ, uolentes ipsum ad occidentem, quousque cum eo ultra orbem prædictarum uoluatur duodecima pars æquatoris, quod est, triginta gradus ipsius: & gradum orbis signorum, qui tunc cadit in orbe meridiæ, dicunt esse principium secundæ domus, quem similiter uolunt ad occidentem, quousque alia duodecima æquatoris pertransseat orbem meridiæ: gradumque orbis signorum, qui tunc erit in orbe meridiæ, dicunt esse principium terciæ domus. Et eodem modo inueniunt principium quartæ, quintæ, & sextæ domus. Aliarum uero sex domorū principia inueniunt per oppositionem istarum. Nam principium septimæ diametraliter est oppositum principio primæ, quod est gradus oriens: & principium octauæ, principio secundæ: & principium nonæ, principio terciæ: & principium decimæ, principio quartæ: & principium undecimæ, principio quintæ: & principium duodecimæ, principio sextæ. Hæc tenet Campanus.

Qua uerò ratione secundum hanc opinionem, domorum principia per nostram spheram inueniẽtur, non erit obscurum exponere, quòd sic fiet. Inuento primum horoscopo eius,

Per ca. 37. *quæraturs ascensio recta, hæc autem augeatur triginta gradibus, mox uero pars ecliptica ascendens in sphaera recta cum*

Per ca. 43. *hoc æquatoris arcu inquiratur, ea enim erit secunda domus*

secundi. principium. Quod si rursus idem arcus alijs triginta gradibus augeatur, itemque ecliptica gradus cum his simul ascendens in sphaera recta inuestigabitur, tertia domus initium habebimus: ex huius uero opposito, nona. Eodem itidem modo cæterorum locorum initia, hoc est, quarti, atque decimi, quinti & undecimi, sexti atque duodecimi, per facile inuenietur. Septimum nanque locum, hoc est, occasus angulum, horoscopo semper ex diametro respondere non semel à nobis dictum iam est. Cæterum hanc constituendorum celestium locorum secutum esse rationem Maternum facile affirmauerim, nec Manilium minus, cum ait:

Lib. 3. ca. 2.

- „ Nec tibi constabunt aliter uestigia ueri,
- „ Ni lucem noctemque pares dimensus in horas.
- „ In quantum uario pateant sub tempore noris,
- „ Regulaque exactas primum formetur in horas,
- „ Quæ segnemque diem, sedes perpendat, & umbras:
- „ Hac erit in Libra cum lucem uincere noctes
- „ Incipiunt, uel cum medio concedere uere.
- „ Tunc etenim solum bis senas tempora in horas
- „ Aequa patent, medio cum currit Phæbus olympo.
- „ Hic cum per gelidas hyemes summotus in astro
- „ Fulget in octaua Capricorni parte biformis,
- „ Tunc angusta dies uernalis uertit in horas
- „ Dimidiam atque nouem, sed nox oblita diei
- „ Bis septem, apposita, numerus ne claudicet, hora
- „ Dimidia, sic in duodenas exit utrunque, &c.

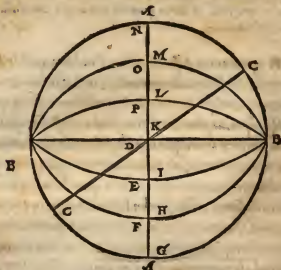
Quod

Quòd Hermetis in prædictis celestibus locis aquandis opinio ab his, qua hucusque dicta sunt, differat, in qua nec sibi ipsi semper satis constat: Quodque non parum intersit in hac re hæc uel illam ratione sequi. Ac cur in genituris domus ipsæ figura quadrata deformentur.

Cap. 6.

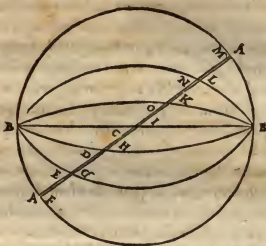
NON ignoramus Alfonso Regē in libro, quē de Azaphæa scripsit, constituendorum celestium locorum rationem pro Hermetis antiquissimi Astrologi opinione ab his qua à nobis dicta superius sunt, satis diuersam exposuisse: quam tamen quòd simplex unicæque non sit, sed modo hanc, modo illam rationem sequatur, ita ut in hac re non satis sibi ipsi cōstituisse uideatur, contenti duntaxat à quo illam possint habere, qui curiosiores erunt, hoc in loco monuisse, in præsentia relinquemus. Caterum in tanta opinionum uarietate quem potissimum intrepidè, confidenterque ducem sequamur, uix ausim (quod alij tamen faciunt) affirmare. Illud duntaxat moneo, hanc, uel illam rationem sequare, plurimū interesse. Si enim cum Campano prædicta celi loca diuides, licet mūdus ipse æqualibus secetur portionibus, æquinoctiale tamen signiferumque ipsum (ad quod potissimum hac celi domorum uidetur spectare cōstitutio) in æquabilius partiri uidebimus. Si uerò cum reliquis, licet alia uidentur inconuenientia, nec mūdus, nec signifer semper æqualiter diuidetur: quod ut ad oculus etiam ostendamus, pro Abraham Auenēzra, uel Abenmohab, quem Regio montanus sequitur, proque Campani opinione celi loca depingemus, ex quo & reliquorum etiam uariationem prout eorum diuersa fuerit sententia, faciliè deprehendemus.

Figura, calis domorum continens partitionem pro Campani opinione.

In hac igitur figura, a a circulus erit uerticalis: b b, horizon obliquus: c c, æquator: d, horoscopus: e, secunda domus: f, tertia: g, quarta: h, quinta: y, sexta: k, septima: l, octaua: m, nona: n, decima: p, undecima: q, duodecima.

*Diagramma domorum pro Auen Ezra uel Auen
Mohab opinione.*

Iam hic, *a a* aquatorem denotabit, *b b* horizontem, *c* horoscopum, *d* secundam domum, *e* tertiam, *f* quartam, *g* quintam, *h* sextam, *y* septimam, *k* octauam, *l* nonam, *m* decimam, *n* undecimam, *o* duodecimam. Ex subiectis autem figuris quantum inter se magnitudine domus ipsae differant, manifestissimum relinquitur: Quod nimirum haec mathematica pars in tantum reuult, ut si alterum comprobet, alterius statim mendum agnoscas necesse sit. Cum enim à superiorum corporum diuersa irradiatione quicquid commodi nobis euenit, aut incommodi, patimur, caelestesque haec domus ab Astrologis non ad aliud imaginatae sint, quam ut ab his apparentium siderum supra horizontem, uel sub ipso oc-

cultatium radiorum proiectio, à qua futurarum rerū scientiam pendere iudicarunt, determinaretur, necessario cōuinceretur in diuersa domorum magnitudine diuersos etiā siderum aspectus concurrere oportere. Sed dicit fortasse aliquis non tantam esse hāc magnitudinis domorum differentiam, ut astrorum possit aspectus omnino subuertere: quapropter Materni uerba subiiciemus, ut eius autoritate quātum uariationis uel ab unico celestis magni circuli gradu in terrestri nostro globulo accidere possit, comprobemus. Nunc tibi

Li. 8. ca. 4. (inquit) singularum partium mensuras breuiter explicabo, ut ex hac interpretatione omnem zodiaci circuli mensuram possis inuenire: Mensuram quoque tibi, & magnitudinem explicabo signorum, ut scias quomodo ad omnia secreta diuinitatis intentio diuina mentis accesserit, quod etiā immortalis animus maiestatis suae principia recordatus non didicit, sed agnouit: hoc enim per signa duodecim computatur, quod cum feceris omnis tibi zodiaci circuli mensura mōstratur. Pars igitur una signi uiginti unum milia, & quadringēta stadia habet, quem numerum si per triginta partes simul computaueris, sexcēta & quadraginta duo milia stadiorum habere unius signi spatium ex ista supputatione cognosces. Hac Maternus. Restat (ut neque hoc quidē transueamus) causam reddere, cur cū re uera praefata cali domus prout depicta à nobis superius sunt, diuidantur, non eadem hac figura, sed quadrata potius, omninoq; diuersa ab ijs, qui iudicia tractāt, deformedur. Cuius rei rationem ex ijs quae à Pontano in hunc modum scribuntur de quatuor cali quadraturis differente, facile colligemus. Fit autem (inquit)

Libr. 2. de reb. celest. ut, cū signa duodecim signiferum constituāt, duodecim quoq;

cali

cali loca, siue duodecim (ut hodie à nostris uocantur) domus constituenda sint. Omnem igitur cali orbiculationem ab horoscopo progressi, eodemque regredientes in loca duodecim partiemur. Quod autem intermedij cali apicem, gradumque horoscopantem spatij interiacet, tum quadrā, tum quadraturam, quadrantēue uocabimus. Quo sit ut signifer ipse quatuor etiā in partes ratione hac distribuatur, unde quadræ sunt dictæ. Eæque aliam quàm quæ de cardinibus tradita est, rationem sequuntur: siquidem singula quadræ ab altero in alterum protenduntur angulum. Nec uerò propter signiferi obliquitatem inæqualemque signorum ortum quadræ ipsa ex æquo ubique diuiduntur, quanquam quadræ sibi opposita, quæ paribus semper gradibus siue pluribus siue paucioribus constant, simul utique congruunt. Quadræ etenim quæ inter ascendētem cardinem atque imū calum interiacet, ubique numero partium aduersa quadræ, quæ inter occasum & culmen locum obtinet, respondebit, ut si ea nonaginta sex gradibus cōstituerit, totidē aduersa illa ē gradibus cōster: sin ē gradibus octoginta quatuor, totidem & illa cōtenta sit. Eadem ratio est, idēque responsus quadræ illius, quæ est ab imo calo ad occasum, & eius, quæ à medio calo pertinet ad orientem cardinem, quæ sibi ē regione aduersantur. Cōtingit autem inæqualitas hæc propter signiferi obliquitatem, ac terrarum, ut diximus, situm septentrionē uersus propius assurgentium, aut in meridiem declinantium, non tamen ut computato omni quadrarū ac signorum numero (quod enim quadris duabus demitur, alteris adiicitur) aut supersit aliquid aut desit gradibus ipsis qui signa duodecim, calumque uniuersum complectuntur. Ac tametsi ab

ortu ad occasum centum atque octoginta partes semper interi-
eriacent, non tamen nonaginta semper partes, hoc est, nu-
meri totius media summa inter occasum & culmen, ac rur-
sus inter culmen & ascendentem cardinem aquis portioni-
bus interlabuntur. Quod item in hemisphario inferiori ab
occasu ad imum, ab imo ad horoscopum usu venit. Hacten-
us Pötanus. Cuius uerba ut facilius intelligantur, diagrā-
ma mathematicum hoc in loco à me subiectum est, diuinam
tuā, Maxime Caesar, cōtinens geniturā: in quo, A litera ascē-
dens, cardo est, B imum calum, C occasus angulus, D culmē.

Ex prima-

Ex primarijs autem his iam dictis quadraturis qua ratione & caterorum locorum quadraturas contemplantur, studiosis non erit difficile animadvertere. Atque hac de celestibus locis dixisse sit satis.

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM, QVOD PLANISPHAERIVM VOCANT, LIBER QVARTVS.

Præfatio.

Mbrarum rationem, quam gnomonicen vocāt, inuictissime Imperator, de qua uel in primis noster sermo in præsens futurus est, Anaximenes Anaximandri, Thaletisque discipulus primus inuenit: inuētum proculdubio eousque mirabile, ut nullum in rerum natura aut conducibilius, aut admirabilius inueniri posse aliud crediderim. Huius enim ope nobis primum orbis innotuit: huius ad uarias globi inclinationes cognoscendas, solisque motus regulandos: huius ad accessibilia & inaccessibilia quaque dimetienda: huius denique ad ipsam rerum naturam contemplandam, familiariterque ac quasi manibus tractandam accessimus. Quod me hercule sæpenumero in mentem reuocans, minimè miror, non defuisse quosdā, qui elaboratas etiam orationes in umbra laudem composuerint, quantumuis futilis aliàs, nulliusque momenti prorsus esse uideatur. Illud tamē solū in istis damno quòd non satis illam, pro meritisque laudarunt. Nam ut cæ-

tera omittam, quantum uel ab hac sola commodi Imperatoribus exercituumque rectoribus prouenire possit, ex ijs quæ sequuntur, faciliè deprehendetur. Quare ad hæc ipsa exponenda statim accedamus.

De dimetiendis per umbram, perque Solis aut Lune altitudinem rebus ad perpendicularum erectis: primoque de illis quarum umbra à 45. Luminarium altitudinis gradu diffunditur.

Cap. I.

IN OMNI mensurationis genere, in quo rei metienda umbra desideratur, illud nobis in primis quasi postulatum detur, ut non modo ad perpendicularum gnomones ipsi erecti sint, sed ut amplam quoque, commodamque planiciem circa se habeant. Hoc igitur iam concesso, Solis per instrumentum, Lunæue altitudinem accipiemus. Quod si eorum altitudinem quadraginta quinque graduum forte fortuna esse inuenerimus, curriū, murorumue (exempli causa) umbram ipsi altitudini æqualem esse statim pronuntiabimus: eam quam pedibus passibusue metientes, aut quouis alio mensuræ genere, in turris muriue statim altitudinis cognitionem sine maiori negotio perueniemus. Sed ut huius rei causa lateat neminem, sitque ad ea, quæ sequuntur, quasi communis quedam post hac animi sententia, sic se rem habere, ut dixi, mathematica ratione in præsentia probabimus. Describatur itaque quadratum, A B C D. circa hoc uerò circulus, quem duæ diametri ita diuidat, ut eius latera æqualiter ab eis in punctis E F G H secentur. Diuidatur deinde quarta circuli, in qua B litera subiacer, in 90. æquales partes, incipiatque numerorum ratio à diametro E F. Solis autem locus sit in B, hoc est, in 45. altitudinis suæ gradu, cuius radius sit,

ter N M, atque N D eadem proportio, quæ est ipsius H O ad H D. At inter has proportio est æqualitatis, igitur & inter N M, & N D. Sole itaque Lunæ 45. gradibus præcise supra horizontem eleuatis, rerum perpetuò altitudines æquales sibi umbras spargent: quod erat demonstrandum. Metienda ergo erit umbra: nam quanta umbra erit longitudo, tanta & rei, à qua talis umbra spargitur, altitudo futura est.

De rerum dimensione per umbram, Sole aut Luna supra 45.
gradus eleuatis. Cap. 2.

DIVERSA erit iam à superiore, rerum fastigia per umbras dimetiendi ratio, si Solis aut Lunæ super horizontem altitudinem maiorem quadraginta quinque gradibus esseprehenderimus. Nihilominus tamen in eius indubitata cognitionem hac ratione perueniemus. Primum, quòd negocium nobis cum scala altimetra (quam rectangulum appellauimus, cuius quodlibet latus in 12. secatur partes, quas digitos nominari diximus) futurum sit, eo modo sphaera tympanum collocabimus ut primum Capricorni gradum, in Solis aut Lunæ altitudine accipienda, horæ duodecima sub armilla semper subiiciamus. Tunc à laeva suspendentes ab armilla sphaeram, fingamus Solem pro exemplo, aut Lunam gradus supra horizontem 56. eleuari. Dioptra igitur ad prædictam Solis Lunæ altitudinem manente, partes scalæ ab eadem abscissas diligentissime animaduertemus: demumque umbram pedibus aut passibus metiemur. Inuentum deinde passuum numerum per 12. multiplicabimus, hoc est per integrum scalæ latus: collectum per abscissas prius à Dioptra scalæ partes diuidemus: quotiensque (ut uulgato more loquamur) rei fastigium

stigium nobis ostendet. Sicut enim abscissa à Dioptra scalæ altimetrae partes se habent ad totam scalam, ita & rei umbram ad totam rei altitudinem habere se necessario continget. Quod sic probamus. Describatur quadratū A B C D.

Circa quadratum circulus, quem duæ diametri ita secent, ut quadrati latera diuidant per equalia: sintque ea E F, & G H. Scala uero sit E D H, in 12. partes diuisa. Centrumque circuli, O. Iā D H, erit planities: K uero & I, Solis aut Lunæ radius, qui à quinquagesimo sexto gradu suæ altitudinis emissus per centrum sphaeræ, p̄erq; scalæ latus, ubi est

P, necessario trāsibit. Tunc super D H planiciē, ad quā uelimus distātiā parallela ipsi H O linea erigatur, cuius fastigiū in K I incidat: sitq; N M, quippe qua rē nobis dimetiēdam referet: N P uero, umbram eius, unde quemadmodum P H scala partes ad H O totam scalam, sic N P umbra ad N M altitudinem dimetiendam se habet per 4. sexti Euclidis. Ex ijs igitur tribus iam notis, scilicet P H scala partibus, H O tota scala, atque N P umbra, quam pedibus aut passibus pro libito metiri possumus, quartum quod superest, uidelicet N M, rei altitudo statim per regulam, quam dicunt trium, innotescet. Vti si pro exemplo fingamus K I Solis aut Luna radium a 56. altitudinis gradu emissum, octauā scalae partem secare in eius latere D H: umbra uero iam nota, uidelicet N P, sit 24. Sed scalam iam 12. partium fecimus, dico 8. scala partes dant 12:24, hoc est umbra, quot dabunt? Multiplica umbram per integram scalā, hoc est, per 12. exurgit 288. Hūc numerum si per scala partes abscissas, hoc est per 8. diuidemus, 36. emergēt, altitudo scilicet rei, qua querebatur. Sed quod pro Luminariū altitudine scala abscisse partes ad unguem propter instrumentorum paruitatem parum commodè sumi possunt, ne quid hoc in loco desiderari queat, subiectam tabellam ex Alfonsi Regis AZasea describendam curauimus, à qua ad minutum etiam qua cuilibet Solis Lunaue altitudini scala partes respōdeant, facile deprehendemus, qua etiam & ad sequentia non mediocriter conducet.

Tabula

Tabula utriusque umbra, recta scilicet & uersa digitos, Solis & Luna altitudinibus per singulos eorum gradus in scala altimetra respondententes continens.

Altitudo		Abscissa scala partes		Altitudo		Abscissa scala partes	
Grad.	Minut.	Digit.	Minut.	Grad.	Minut.	Digit.	Minut.
1	12	0	15	27	35	6	15
2	25	0	30	28	29	6	30
3	38	0	45	29	24	6	45
4	50	1	0	30	18	7	0
6	0	1	15	31	9	7	15
7	12	1	30	32	0	7	30
8	21	1	45	32	51	7	45
9	31	2	0	33	43	8	0
10	42	2	15	34	30	8	15
11	53	2	30	35	18	8	30
13	0	2	45	36	6	8	45
14	8	3	0	36	54	9	0
15	14	3	15	37	37	9	15
16	19	3	30	38	56	9	30
17	23	3	45	39	5	9	45
18	26	4	0	39	49	10	0
19	28	4	15	40	30	10	15
20	30	4	30	41	10	10	30
21	32	4	45	41	51	10	45
22	34	5	0	42	31	11	0
23	33	5	15	43	8	11	15
24	33	5	30	43	47	11	30
25	33	5	45	44	24	11	45
26	33	6	0	45	0	12	0

De rerum ad perpendicularum erectarum dimensione per umbras,
 Sole Lunæ citra 45. gradum supra nostrum horizon-
 tem eleuatis.

Cap. 3.

ALTITVDINVM dimēſiones per umbras cum Sol
 aut Luna supra nostrum horizontem minus quadraginta
 quinq; gradibus attollitur, à superiore ratione illud uariāt,
 quòd umbra ad rem in superioribus eandem habebat pro-
 portionem, quam ſcale partes à Dioptræ abſciſſæ ad inte-
 gram ſcalam: nunc uerò cōuerſo modo ſe res habet. Nam ut
 tota ſcala ad abſciſſas ſuas partes, ſic rei umbra ad ipſam
 ſe habet rem. Igitur ſuſpenſa ab armilla ſphæra, Solis (uti
 diximus) uel Lune altitudinem accipiemus, tympanoque,
 quo docuimus modo, collocato, ad quem ſcale digitum eius
 latus à Dioptra ſecetur, diligenter animaduertemus. Tunc
 umbram ſimiliter metientes, inuentum paſſuum numerum
 per abſciſſas ſcale partes multiplicabimus: productum di-
 uidemus per integram ſcalam, hoc eſt, per 12. quotiensque
 rei altitudinem continebit. Caterum ne ſub ſilentio, quid ſit
 ſcale umbra uerſa, quid recta, tranſeamus, illud opus erit
 admonere, Sole aut Luna supra quadrageſimum quintum
 gradum eleuatis, eorum radiū accepta altitudine per ſphæ-
 ram ſemper in ſcale partes umbra recta incidere. Dicitur
 autē hęc umbra recta, quòd in eo ſcale latere incidat, quip-
 pe qua à linea recta per planiciem extenſa (hanc enim no-
 bis illud ſcale latus repræſentat) comprehenditur. Sed ſi Lu-
 minarium altitudo quadrageſimum quintum gradum non
 attigerit, eorum radius non iam in ſcale latere umbra re-
 cta, ſed in umbrā uerſam incidere neceſſariò continget. Hęc
 autem ob id umbram uerſam appellamus, quòd cum in im-
 menſum

ad S. Solis uerò aut Luna radius à quadragesimo sue altitudinis gradu in decimū, uti prius, scala digitū umbra uersæ incidēs in lineam usque planiciei H D S perducatur: ab R uerò ad H O usque parallela delineetur D H. ubi erit littera Q. Erunt itaque iam nobis tria triangula rectangula, O Q R uidelicet, O H S, atque P M S. Nunc igitur sicut se habet E R partes abscissa, & per cōsequens O Q (nam hæc illi æqualis est) ad E O, siue, quod eodē recidit, ad R Q totam scalam (nam utraq; alteri æqualis est per diffinitionem 30. primi Euclidis) sic H O tota item scala ad H S lineam planiciei, per 4. sexti Euclidis. Ergo per auream quam dicunt, regulam cum sint tria iam nobis nota, erit etiam & quartum, puta H S. Rursus quemadmodum H S linea planiciei nota ad H O, integrum scilicet scala latus notum, ita M S umbra (quam per dimensionem notam nobis reddere possumus) ad M P dimetiendam se habebit rem. At tribus & hic præcedentibus notis, quartum, quod est res dimetienda, per eandem regulam, quam auream diximus, statim innotescet. Itaque constat quemadmodum rerum altitudines deprehendere licet luminaribus minorē quā quadraginta quinque graduum altitudinem habētibus, quod erat demonstrandum.

Qua ratione Vegetius murorum, turriumue altitudines per umbras aliter metiri doceat, cum uerborum quoque eius expositione, rei q; etiam addita demonstratione. Cap. 4.

LICET paululum à nostra sphaera digrediamur, non (credo) erit lectoribus iniucundum aliam etiam non minus subtilem altitudinis murorum per umbras exploranda rationē exponere, quā qua à me tradita est in superioribus, illam

etiam nomen accepit, D E. radiusque Solis, D F. Erit itaque decempeda umbra F E. quam dimetiens pedum inueni 18. Quoniam igitur Solis radij ab eadē in planiciem projiciuntur altitudine, angulum a c b, angulo D F E aequalem esse necessario continger. Angulus autem A B C, angulo D E F erit similiter aequalis. utrique enim recti supponuntur. Quare & anguli B A C, & E D F reliqui per 32. primi Euclidis aequales erunt. Cum igitur duorum triangulorum anguli sint inuicem aequales, eorum latera necessario eadem habere proportionem per 4. sexti Euclidis probatur. Vnde sicut F E decempeda umbra, se habet ad D E decempeda, sic C B turris quoque umbra se ad B A habebit turris altitudinem. Multiplicabimus itaque 86. turris umbrā per decempeda partes, prouenient 860. Productum rursum partiemur per 18. decempeda umbram, excutienturque pedes 47. 7. ignota scilicet turris altitudo. quod desiderabatur.

Quod à cognita Solis Luna'ue eleuatione, rei que etiam altitudine, in umbra longitudinis cognitionem peruenimus.

Cap. 5.

IN VMBRAE quantumuis longissima cognitionem, rei à qua causatur, Solisque aut Luna altitudinibus prius notis per superiorū cōuersionem quodāmodo peruenimus. Aut enim Luminaria 45. gradus supra horizontem precise, uel plus minusue attolluntur. Si 45. precise gradus, umbram rei aequalem necessario futuram esse probatum à nobis iam est. Quod si ultra 45. sitque pro exemplo ut 56. gradibus eleuetur, tympano (uti docuimus) in sphaera constituto, statim à Solis, aut Luna radio cuius Dioptra uicē prestat, octo partes scala in latere umbra recta secari conspiciemus.

Cap. 1. huius.

ciemus. Erunt itaq; iā nobis tria nota, Solis uidelicet aut Luna altitudo, abscissa scalæ à Dioptra partes, reiūque altitudo, quippe qua pro exemplo 36. pedum constituitur. Erit igitur & quartum, umbra scilicet longitudo. Nam quemadmodū integrum scalæ latus ad abscissas eius partes, ita rei altitudo se habebit ad suam umbram. Multiplica igitur 36. rei uidelicet altitudinem per 8. scalæ abscissas partes umbra re-
 cta, exurgent 288. productum hūc numerum diuide per 12. integrum scalæ latus, prodibit umbræ rei statim longitudo, 24. scilicet pedum. Caterū si damus Solis aut Luna altitudinem 39. esse graduum, ad hanc altitudinem Dioptra constituta, 10. umbræ uersa partes secabit. Sit autem rei altitudo, 20. Iam quæ proportio abscissarum scalæ partium ad totam scalam, eadem & rei altitudinis erit ad suam umbram. Multiplicabimus itaque 20. rei altitudinem per totam scalam, hoc est, per 12: prouenient 240. Hoc diuide per 10. abscissas scalæ partes, excutientur 24. umbra similiter longitudo. Quæ omnia sic se habere à nobis iam demonstratum est. Caterū qui exactiorem huius rei rationem, quàm quæ ab hac sphaera propter scalæ paruitatē sumi potest, fortasse desiderant, Vitruuij analemma, uel Ptolemæi potius Almagestum, uel saltē Alfonsi Regis subiectam tabellam consulant, à qua quod in scalā defectus erit, non difficile supplere poterunt.

Cap. 1. 2. et

3. huius.

Lib. 9. ca. 8

Lib. 2. ca. 5.

Tabula in qua umbræ ad gnomonem, gnomonisque e contrario ad umbram pro singulis Solis altitudinum gradibus proportio continetur. Fingitur autem esse gnomon duodecim partium.

31						12	0
0	0		07	0		05	0

Altitude °	Vmbra.		Altitude °	Vmbra.		Altitude °	Vmbra.	
	Digit.	Min.		Digit.	Min.		Digit.	Min.
1	687	26	31	19	58	61	6	39
2	683	39	32	19	12	62	6	23
3	228	58	33	18	29	63	6	7
4	171	36	34	17	47	64	5	51
5	157	10	35	17	8	65	5	36
6	115	10	36	16	28	66	5	21
7	97	45	37	15	55	67	5	6
8	85	23	38	15	21	68	4	51
9	75	46	39	14	49	69	4	36
10	68	3	40	13	58	70	4	22
11	61	45	41	13	48	71	4	8
12	56	7	42	12	20	72	3	54
13	51	59	43	12	52	73	3	40
14	48	8	44	12	26	74	3	26
15	45	46	45	12	0	75	3	13
16	41	51	46	11	34	76	3	0
17	39	55	47	11	11	77	2	46
18	36	55	48	10	48	78	2	33
19	35	51	49	10	26	79	2	20
20	32	58	50	10	4	80	2	7
21	31	56	51	9	43	81	1	54
22	29	42	52	9	22	82	1	41
23	28	16	53	9	3	83	1	28
24	26	57	54	8	43	84	1	16
25	25	45	55	8	29	85	1	3
26	24	36	56	8	6	86	0	55
27	23	33	57	7	48	87	0	38
28	22	34	58	7	30	88	0	25
29	21	40	59	7	13	89	0	12
30	20	47	60	6	56	90	0	0

Quara

Qua ratione à rei altitudine atque eius umbra æquinoctiali cognitis, regionis latitudinem inueniemus. Obiterque pro Plinio, Strabone, Ptolemæo, atque Vitruuio multa. Cap. 6.

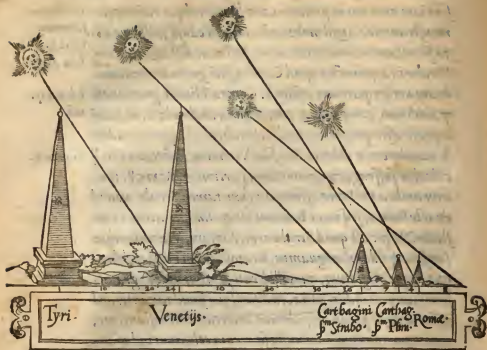
SI ALICVIVS urbis, aut prouincia gnomonis ad umbram proportio proponeretur cognita, non difficile prædicta urbis, aut prouincia latitudinem hac ratione eliciemus. Primumque illud erit animaduertendū, maior ne umbra gnomone sit, an gnomon umbrâ. Nam si pares inter se sint, 45. graduum futuram esse Solis altitudinem, regionisque latitudinē, mathematica ratione probauimus. Si uero gnomon umbram superauerit, scalæ partes umbra recta quæremus, quippe quæ ita se habeant ad integrum scalæ latus, uti umbra nota partes se habent ad integrum gnomonem notum, idque hoc modo fiet: Ad regulam proportionum (quam auream uocāt) gnomonem primo loco ponemus, secundo eius æquinoctialem in meridiēbus umbram: tertioque hoc est, integrum scalæ latus. Iam si ultimum multiplicemus per medium, productumque diuidamus per primum, scalæ partes umbra recta prodibūt: quæ eandem ad integrum scalæ latus proportionem habebūt, quam umbra gnomonis partes ad suum gnomonē. Et ut authorū exemplis agamus, umbilicum æquinoctio 35. pedū, umbram 24. pedes longam Tyri facere Plinius author est. Huius igitur urbis, reliquarumque quæ à Plinio sub eodē constituuntur parallelo, latitudinē à prædicti gnomonis & umbra proportionē sic eliciemus. Gnomon 35. dat nobis umbrâ 24. quantum dabunt 12. integrū scalæ latus? Multiplico ultimum per mediū, exurgūt 288. Quod diuidens per 35. colligā 8½ ferè umbra recta partes. Ad quas cōstituo Dioptrā, quæ in superiore limbi cir-

Lib. 6. cap. ult.

Lib. 6. cap.
ulti.

culo 36. gradus nobis ostendet, Solis uidelicet in aequinoctio maximam Tyri altitudinem. Hos itaque in altera Sphaera parte in meridiano ab aequinoctiali uersus Antarcticum polum numero, atque ad praedicti numeri sine horiZontis mobilis lineam dimetientem exacte pono, contrariaq; eius pars Tyri statim latitudinem ostendet, 33. graduum scilicet cum dimidio fere, parū à Ptolemæi sententia discrepantē. Quod si gnomon minor umbra fuerit, uti Venetijs in aliqua earū parte septentrionali, ut uideo, in qua gnomon triginta quinque pedum, umbram facit 36. eodem Plinio autore, sic progrediemur. Umbra partes iam notæ primo loco ad regulam ponemus, secundo gnomonem, tertioque integrū scale latus. Ducemus igitur 12. in 35. gnomonis pedes: exurgent 420. Hunc numerum partiemur per 36. umbra magnitudinem, proueniēt 11. partes umbrae uersæ cum $\frac{1}{2}$. Ad has igitur constituemus Dioptram in umbra uersæ scale latere, hacq; ipsa in superiore parte altitudinē Solis hoc in loco meridianam ostēdet in aequinoctio 44. graduum scilicet cum dimidio fere. Qui si numerentur in meridiano circulo ea quæ docuimus ratione, atque ad hunc numerum horizontem mobilem constituerimus, opposita eius pars 45. gradus cum dimidio fere nobis ostendet illius loci latitudinem secundum Plinium. Vel si compendio malis uti, Solis altitudinem prius inuētā à 90. auferes: residuum quæsi loci sine maiori negotio latitudinem in nullo non proposito exemplo demonstrabit. Caterū ne quis ab hac umbrarū proportionē exactissimam putet eliciendi regionum latitudines nactum se esse rationem, umbra nihil incertius esse moneo, cum per unā quartam gradus à uera semper ratione uariare Gēma Frisius iam

sius iam ante nos experientia, mathematicaque ratione de- In radio 4-
 monstrauerit. Quod mehercule credo in causa fuisse, ut tā- stronomi.
 ta fuerit autorum in umbrarum positione dissensio. Namq; cap. 24.
 Strabo in equinoctio apud Carthaginē gnomonem 11. um- Li. 2. geog.
 bram uerò 7. partium cōstituit. Contra Plinius gnomonem Lib. 6. cap.
 7. umbram 4. Superatur autem Plinij umbra in $\frac{1}{2}$. ut tamē ulti.
 æqualis esset proportio, umbra Strabonis sex partes additis
 $\frac{2}{3}$. excedere non deberet. Rursum Vitruuius, cui etiam Plinij Li. 9. ca. 8.
 calculus suffragatur, gnomonem partium 9. Romæ 8. tan-
 tum umbræ proijcere affirmat: cum tamen Strabo non id
 exacte Romæ, sed inter Romam Neapolimque accidere te-
 stetur. Neque est quòd Strabonem, Plinium, Vitruuiumque
 (ut fecit quidam) arguamus, Eratosthenem Hipparchum-
 que, atque Nigidium, quos illi secuti sunt (ut uideo) grauif-
 simos autores indiligentia, ruditatisque simul taxantes, sed
 ipsius umbræ potius culpabimus incertam, inconstantemq;
 rationem: maxime cū nulla sit rerum celestium indagan-
 darum ratio tam omni ex parte quadrata, ac iusta, in qua
 alter in aliquo saltem ab alterius sententia nō dissideat, at-
 que dissentiat. Falluntur enim quamuis perspicacissimi sint
 nostri sensus, neque ulla efficietur arte, quo minus in sup-
 putandis superiorum corporum motibus tam longe à nobis
 disitis saepe sapius non decipiamur. Id quod Ptolemæo, Ioā-
 nique de Monteregio in urbis Romæ latitudine accidisse ui-
 deo. Nam cū à Ptolemæo 41. grad. 40q; minut. constitua-
 tur, hanc ipsam à Ioanne Regiomontano obseruatam 42.
 grad. cum 4. min. inuentam esse uideo. Sed hac hac in parte
 monuisse sit satis.

Quòd à cognita regionis latitudine, umbraque æquinoctiali in gnomonis altitudinis cognitionem perueniemus. Cap. 7.

CVM superiorũ hoc sit conuersum, succincte à me quod promittitur, absoluetur. Constituta enim Dioptra ad Solis altitudinem meridianam proposita nobis regionis in æquinoctio (qua enim id ratione fiat ostēdimus) uide an hæc ipsa in umbra recta latere cadat, an in uersa. Quòd si in rectam umbram ceciderit, quæ erit abscissarum partium proportio ad integrum scæle latus, eadem erit et nota iam æquinoctialis umbra ad suum gnomonem. Ducemus igitur umbræ partes per 12. scæle latus: productum partiemur per abscissas partes, statimque gnomonis altitudo prodibit. Si uero nō in scæle

Capite præcedent.

in scalæ latere umbræ rectæ Dioptra, sed in uersa latere ceciderit, sicut scalæ latus ad partes abscissas, sic se umbra habebit ad gnomonem. Multiplicabimus igitur umbram gnomonis per abscissas partes: productū diuidemus per 12. scalæ latus: similiterq; ignota nobis gnomonis altitudo relinquetur. Id quod in exēplis superius à me positis experiri studiosis facile licebit.

Vt alicuius rei summitatem quantumuis altam data solū planicie commoda metiamur.

Cap. 8.

DEMONSTRATVM iā à nobis est à quadragesimo quinto altitudinis Solis aut Lunæ gradu res æquales sibi umbras spargere. Igitur in commoda planicie Dioptram in

superiore circulo ad eandem 45. graduū altitudinem collocantes ad rem metiendā aut accedemus aut recedemus, donec per Dioptra pinnularū foramina, uel eius latera (idē enim erit) ipsius rei cacumen exactissime uideamus. Tūc numerato inter te atque rem metiendam à medio pedis, passuum pedūmue numero: additāque à pedibus ad oculos etiam distantia, sine maiore negocio rei iam habebimus altitudinē.

Quòd à quocunque planiciei loco eandem rei metiemur altitudinem.

Cap. 9.

A QVOCVNQVE planiciei loco rei altitudinem hac nobis ratione licebit metiri. Suspensa ab armilla Sphæra, Dioptram huc atque illuc tam diu mouebimus, quousq; per pinnularum eius foramina summitatem rei conspiciamus. Tunc distantiam inter nos, remque metiendam à nostrorum (ut docuimus) pedum medio metientes, utrum scala latus à Dioptra interfecetur, animaduertemus. Quòd si in umbra recta latus Dioptra inciderit, eiusdē umbra partes sectas, quas esse octo pro exemplo sinximus, per inuētā passuum distantiam multiplicabimus (sit autē hac 24. passuum) productum per integrum scala latus diuidentes colligemus 16. Cui si addiderimus metientis à terra ad oculos mensuram, metiēda rei integram habebimus altitudinem. Sed ut huius rei ratio manifestissima etiam reddatur, sit rei altitudo dimetienda, A B, distantia uero planiciei, B F. sitq; altimetra scala, C D E. Dioptra octauam umbra recte partem interfecans, A C G. Oculus autem metientis, G, fini uidelicet Dioptra adiacens, à quo recta linea extensa usque ad A B. sitque ea G H, parallela ipsi F B. Iam sicut se habet

habet GE , hoc est, *scala recta umbra* partes ad CE , integrum *scala latus*: sic & GH , planicie distàtia se habet ad AH , altitudinem, quam res metienda habet supra oculum metientis, per 4. sexti Euclidis. At tria præcedentia sunt nota, quare per regulam proportionum, quam trium vulgo no-

minant, etiam quartū cognoscetur. Nota ergo & pars altitudinis metienda, puta AH , cui si adiungatur HB , tota altitudo nota erit. At HB , æqualis est ipsi FG , mensura uidelicet à terra ad oculos metientis. Itaque si ad AH , altitudinem nostram addemus, tota nēpe AB , cognita nobis iam erit. Quod erat demonstrandum. Cæterum si Dioptra non

iam in scala umbra recta, sed uersa latus inciderit ut si decimam umbra eius partem intersecuerit, esset autem planicie distantia 24. passuum. Tunc inuentam planicie distantiam per abscissas umbrae uersa partes multiplicabimus, productumque diuidemus per integrum scala latus: prodibunt autem hac ratione 20. passus, rei uidelicet metiendae supra oculus nostrum altitudo. Cui si adieceris nostram à terra ad oculos mensuram, integram rei metiendae altitudinem habebimus. Quod sic etiam demonstrabitur. Sit rei altitudo, G H. Planicie distantia, H M. Scala uero, Y K N. Dioptra autem in decimam eius umbrae uersa partem incidens, G Y O. unde perpendicularis demittatur, M O, altitudinem dimen-

foris referens

foris referens usque ad oculum. Ex O, porro usque in G H, parallela ipsi M H, ducatur, quæ sit O N P. Itaq; O N P, æqualis erit ipsi M H, & P H, æqualis ipsi O M. Iam ergo quemadmodum Y K, tota scala (nam hæc æqualis est ipsi Y N,) se habet ad O K, partes abscissas: sic & O N P, planicie distantia (est enim hæc æqualis ipsi M H,) ad P G, partem altitudinis metienda. per 4. sexti Euclidis. Tria prima nota sunt, quare & quartum notum erit per regulam arithmeticam eam quam sæpe sæpius triū appellatam diximus. Addentes ergo ad P G, mensuram ipsius P H, quæ æqualis est ipsi O M, nostra uidelicet ab oculo ad terram altitudini, totam G H, rem erectam & metiendam, quanta sit, cognoscemus. Quod erat demonstrandum.

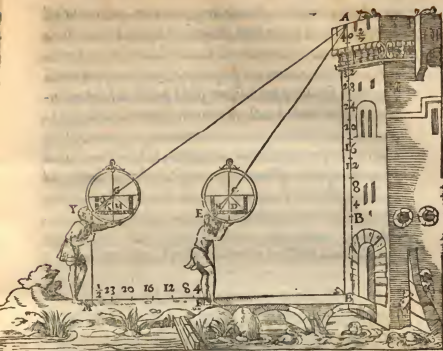
Dimensio altitudinis cuius distantia pedibus passibusue metiri non possit.

Cap. 10.

ALICVIVS rei ueluti arcis manūmue altitudinem, cuius tamen distantia nobis metiri non liceat, hac illam eliciemus ratione. Planiciem primū commodam in qua saltem per aliquod spatium aut accedere aut recedere ad rem metiendam nobis liceat, eligemus. Accedentēsq; uel recedentes (pro ut libitum nobis fuerit) rei summitatē per Dioptram accipiemus. Locum deinde ubi consistimus linea in planicie ipsa notantes, quam primam stationem appellabimus, scala etiam à Dioptra intercisas partes animaduertemus. Fingamusque esse 9. umbra recta. Iam à loco recedentes, eandemque rei altitudinē captantes 9. rursus scala umbra uersa per Dioptram interfecimus: secundumque illum planicie locum (qui secunda dicetur statio) linea similiter

Y

notabimus. Tunc umbra uersæ partes ad umbram rectam reducemus, quod sic fiet. Duc integrum scalæ latus in se quadrato, hoc est, multiplica 12. in se, exurgent 144. productum diuide per scalæ umbræ rectæ partes à Dioptra interscissas, puta 9. eruntque nobis reliquæ 16. iã ad umbræ rectæ partes reductæ. Horum igitur duorum numerorum minorem semper à maiori subtrahemus, hoc est 9. à 16. residuaque erunt 7. Tunc spatium inter duas illas stationes pedibus aut passibus certone alio mensura genere metiemur: sitque pro exemplo pedum $23\frac{1}{2}$. Erunt igitur nobis iam tria nota, scalæ scilicet altitudo, quæ 12. constat partibus: 7. deinde partes reliquæ umbræ rectæ: atque $23\frac{1}{2}$. pedum numerus inter utranque stationem interiaccens: quartum iam per regulam proportionum sic ratiocinantes non difficile inueniemus. 7. dant $23\frac{1}{2}$. quantum dabunt 12. integrum scalæ latus? Quod tantundem est ac si dicas, 7. dant 12. quantum dabunt $23\frac{1}{2}$? Multiplica igitur ultimum per medium, sitque diuisor 7. exurgatque à quotiente rei altitudo quesita, hoc est, $40\frac{2}{7}$. Id quod ratione etiam mathematica sic probatur. Sit altitudo rei quesita A B. Statio uero prima F. Scala altimetra C D E. Radius autem oculi per Dioptra transiens pinnulas A N. Sitque secunda statio M. Atque oculi radius A G O. Ac scala rursus sit G H Y. Itaque sicut C D, integrum scalæ latus ad D E, partes umbræ rectæ abscissas à Dioptra: sic A B, rei altitudo, ad B F, distantiã, à prima statione ad rem dimetiendam, per 4. sexti Euclidis. Hinc per proportionem, quã conuersam uocant, sicut C D, ad A B, sic D E, ad B F. Eodemque modo sicut G H, ad H Y: sic A B, ad B M, per eandem 4. sexti Euclidis. Ergo per proportionem conuersam, si-

cut GH , (quod idem est cum CD , nam hac illi æqualem
damus) ad AB : sic HY , ad BM . Qualis igitur erit pro-
portio CD , ad BA , talis DE , ad BF , ac HY , ad BM ,
Abcindatur aut per 4. primi Euclidis DE , hoc est æqualis
illi pars ab HY , relinquetur KY . Itemque ad BM , simili-
ter BF , reliquumque erit FM . Igitur sicut residuum KY ,
ad residuum FM , (spatium scilicet inter duas stationes) se
habet, sic CD , integrum scala latns ad AB , rei altitudinē.
Si enim quantitatis unius pars puta HK , quæ sunt partes
scala in priore statione abscissæ, ad partem quætitatis alte-
rius scilicet BF , quæ est prioris stationis à re dimetiēda in-

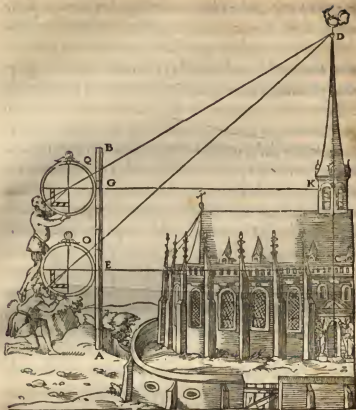

tercapedo, eandem habuerit proportionem, quæ totius est nempe HY , ad totam BM , secundæ stationis à dimetienda re distantiam residui etiam KY , ad residuum FM , per 19. quinti Euclidis, eadem erit proportio. Quod erat probandū. Caterum si in utraque statione scala partes à Dioptra intercisæ essent umbra recta, minorem semper à maiore subtrahentes in reliquis, quo docuimus modo, pergentes, quasi tam rei semper inueniemus altitudinē. Si uero in ambabus stationibus partes essent umbra uersa, easdem reducētes ad umbra recta (uti docuimus) partes, dein pauciores à pluribus subtrahentes eodem modo ratiocinium procedere uidebimus.

Eiusdem inaccessæ rei altitudinem aliter, hoc est, per unicam duntaxat stationem dimetiri. Cap. II.

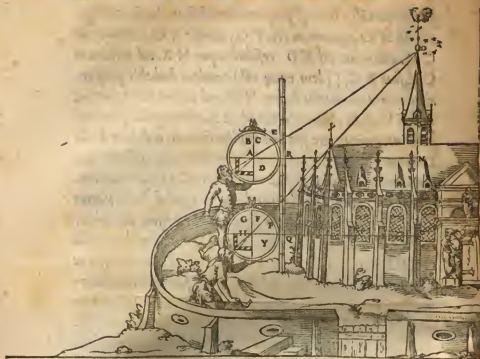
SI IN dimetienda rei inaccessæ fortassis altitudine commoda nobis non detur (quod fieri potest) planicies ad accedendum recedendumue, quam in superiore dimetiendi ratione (ut uidemus) expostulabamus, nihilominus eiusdem rei altitudinem ex unica duntaxat statione certissimis rationibus hoc modo colligemus. Aptabimus primū decempedam (hastam esse siue lanceā hanc diximus decempedalem) in quo constituti fuerimus loco orthogonaliter erectā. Huic primū ad aliquam eius inferiorum partium Sphæram applicabimus, per quæ Dioptræ pinnularum foramina turris manūumue altitudinem, Scala partibus quæ à Dioptra abscinduntur animaduersis, conspiciemus. Deinde ad aliquā superiorum decempeda partium Sphæram transferemus, uisumq; similiter per Dioptræ pinnularū foramina in turris dirigentes altitudinem: quas tunc etiam abscindet Scala
Dioptra

Dioptra partes, animaduertemus. Quæ si in utraque parte umbra uersæ fuerint, pauciores auferemus à pluribus, residuumque pro regula proportionum primo numero seruabimus. Erit autem secundus, hæstæ portio inter duas illas sphaera applicationes intercepta. Tertius uero erit partium abscissarum maior numerus. Si igitur numerum secundum multiplicabimus per tertium, productumque diuidemus per primum, rei sine dubio quæ sita emerget altitudo. Quod si in utraque parte scalæ partes abscissæ umbra rectæ fuerint, reducentur ad umbram uersam. Hoc autem fiet multiplicando totum scalæ latus in se: illudque productum per partes abscissas diuidendo. Fit enim hæc umbrarum permutatio propter scalæ mutationem, quam in superiore sphaera parte hoc in loco propter faciliorem rei demonstrationem collocamus. Cetera ab ea, quæ de umbra uersæ partibus docuimus, non uariant. Sit igitur pro exemplo turris à nobis dimetienda, C D, Decempeda uero ad rectos angulos constituta, A B. Sitque prima sphaera ad eam applicatio in E. Perque Dioptræ foramina uisus dirigatur in D, turris altitudinem. Secunda autem sphaera ad decempedam applicatio in superiore parte sit in G. Perque Dioptram uisum similiter dirigemus in D. Sint autem partes scalæ abscissæ utrobique umbra uersæ in altera parte 10. in altera uero 9. Portio uero decempedæ inter E, & G, comprehensa sit 4. eius pedum. Iam multiplicatis 4. per 10. fiunt 40. quæ si diuidantur per unum, differentiam partium abscissarum manent iidem 40. pedes quæ turris erit quæ sita à nobis altitudo. Hoc autem sic demonstrabitur. Sit sphaera unum latus in superiore parte H P. Abscindat uero alterum Dioptra in Q. In inferiore autem sit

H N, alterum scale latus: alterumq; quod Dioptra abscindit in R. Erunt igitur iam nobis quatuor triangula DHK, uidelicet, atque Q H P, in superiore parte. Totidemque in inferiore D H C, & O H N, cuius latera erunt proportionalia. Nam quemadmodū se habet H P, ad H K, ita & P Q, se habebit ad K D. Item quemadmodū H N (quod idem est cum H P,) se habet ad H C, (quod idem similiter est cum H K,) ita & N O, ad C D. Quae enim eidem sunt proportio

proportionalia, inter se proportionalia sunt. Auferatur igitur ab NO , quantum est, PQ . nempe RO . Itemque ab CD , quantum est KD . residuumque NR , ad residuum CK , siue EG , (idem enim est) eandem habebit proportionem, quam totum habet NO , ad totum CD . per 19. quinti Euclidis. Nota itaque est NR , decempeda similiter pars inter utranque sphaera applicationem, uidelicet EG . Denique & NO , etiam notum. Ex quibus non difficile (quam docuimus ratione) quartum scilicet CD , turris altitudinem eliciemus. Quod quarebatur. Quod si scala partes abscissa, uti sequenti uidetur figura umbra essent utrobique recta, eadem fere erit demonstratio. Quemadmodum enim CB , se habet ad BA , ita et AD , ad DE . Priora itaque tria cum sint nota, quartum uidelicet DE , facile etiam nobis innotescet. Itē in inferiore ad decempeda sphaera applicatione quemadmodum FG , ad GH , ita & HY , se habebit ad YK . Cumque tria priora sint nota, erit etiam & quartum scilicet, YK . Rursum quemadmodum AD , ad DN , ita & DE , ad NO , se habebit. Similiterque HY , ad YM , siue (quod idem est) AD , ad DN , uti YK , ad MO . Ergo quemadmodum DE , ad NO , ita & YK , ad MO . Quod si ab YK , quantum est, DE puta, PK . Item ab MO , quantum est, NO , auferamus: residui uidelicet, YP , ad residuum MN , siue, QR , (aequalis enim est) eadem erit proportio, quam totius est YK , ad totum MO . Cum tria igitur per praecedentia nota iam sint, in quarto non erit amplius quod dubitemus. Caterum si in una applicatione abscissa scala partes umbra uersa essent, in altera autem recta, reducantur uersa in rectas (uti docuimus) reliqua uero non diuersa ratione

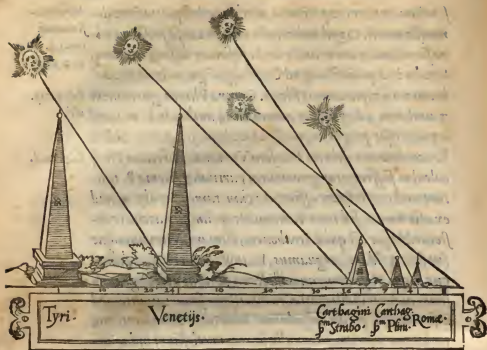

efficietur . Fiet autem sine reductione id quod Peurbachius in quadrante suo geometrico demonstraui, si partes uersas in rectas ducamus: productumque à 144. lateris scale quadrato auferamus: reliquumque in regula proportionum primum numerum constituamus . Secundo autem loco ipsius scale quadratum scilicet 144. Tertioque ipsa decempe-de portio inter utranque applicationem. Ducendo itaq; secundum in tertium, productumque per primum diuidendo, quaesita prodibit turris altitudo.

Dimensio

Dimensio intercapedinis rei inaccessæ, uti arcium, fossæ, fluminum, urbium mœnibus circumiacentiũ, ac similium quorum à contraria parte turres, murus eriguntur. Cap. 12.

N E C minus hæc ab ijs quæ in superioribus demonstrata sunt pendere latebit (credo) neminem. Ob idque propositũ in præsentia exponere minoris erit negocij. Sit igitur arx A B, cincta fossa B D. Sitque D, statio prima, à qua arcis altitudinem dimetimur. Iam C F G, erit scala altimetra. A C D, radius (uti in superiore exemplo persistamus) in notam partem umbræ rectæ cadens. Rursus B E, sit secunda statio. H Y K, scala. Radius uero A H E, nonã similiter umbræ uersæ partem interfecans. Reducẽtes itaque partes umbræ uersæ (quod docuimus) ad rectas minoremque à maiori subtrahentes, reliquas faciemus 7. Postremò integrũ scala-
Cap. 10. huius.
 la latus multiplicabimus per D E, spatiũ inter duas stationes, quod pedibus passibusue dimensi $23\frac{1}{2}$, esse supposuimus. Hanc uerò ipsam pedum summam per 7. umbræ rectæ partes diuidentes demum arcis altitudinem A B, $40\frac{1}{2}$ pedum $\frac{4}{7}$ inueniemus. Iam uerò ab huius cognitione, in cognitionem D E, hoc est, latitudinis fossæ sic perueniemus. Inuentas iam in scala altimetra umbræ uersæ partes (uti dictum est) ad umbræ rectæ partes reducemus, sientq; (ut uidimus) $16\frac{1}{2}$ umbræ rectæ partes, quas si in arcis altitudinẽ puta $40\frac{1}{2}$ multiplicabimus: proueniẽt $4\frac{2}{3}$. Productũ diuidã per 12. totius scala partes: emergẽtq; primò tota distãtia B E, quæ erit $53\frac{1}{2}$. à qua subtrahẽtib; distantiã D E, quæ $23\frac{1}{2}$ erat B D, fossæ latitudo remanebit, uidelicet 30. pedũ $\frac{1}{2}$. Quod quærebatur. Nã quemadmodũ (ut probatũ iam est) H Y, integrũ scala latus in secunda statione ad Y K, 16. scilicet scala

Quod à cognita regionis latitudine, umbraque æquinoctiali in gnomonis altitudinis cognitionem perueniemus. Cap. 7.

CVM superiorũ hoc sit conuersum, succincte à me quod promittitur, absoluetur. Constituta enim Dioptra ad Solis altitudinem meridianam proposita nobis regionis in æquinoctio (qua enim id ratione fiat ostēdimus) uide an hæc ipsa in umbræ rectæ latere cadat, an in uersæ. Quod si in rectam umbram ceciderit, quæ erit abscissarum partium proportio ad integrum scalæ latus, eadem erit et nota iam æquinoctialis umbræ ad suum gnomonem. Ducemus igitur umbræ partes per 12. scalæ latus: productum partiemur per abscissas partes, statimque gnomonis altitudo prodibit. Si uero nõ in scalæ

Capite præcedent.

in scala latere umbra recta Dioptra, sed in uersa latere ceciderit, sicut scala latus ad partes abscissas, sic se umbra habebit ad gnomonem. Multiplicabimus igitur umbram gnomonis per abscissas partes: productū diuidemus per 12. scalæ latus: similiterq; ignota nobis gnomonis altitudo relinquetur. Id quod in exēplis superius à me positis experiri studiosis facile licebit.

Vt alicuius rei summitatem quantumuis altam data solū planicie commoda metiamur. Cap. 8.

DEMONSTRATVM iā à nobis est à quadragesimo quinto altitudinis Solis aut Luna gradu res æquales sibi umbras spargere. Igitur in commoda planitie Dioptram in

superiore circulo ad eandem 45. graduū altitudinem collocantes ad rem metiendā aut accedemus aut recedemus, donec per Dioptræ pinnularū foramina, uel eius latera (idē enim erit) ipsius rei cacumen exactissime uideamus. Tūc numerato inter te atque rem metiendam à medio pedis, passuum pedūque numero: additāque à pedibus ad oculos etiam distantia, sine maiore negotio rei iam habebimus altitudinē.

Quòd à quocunque planicie loco eandem rei metiemur altitudinem.

Cap. 9.

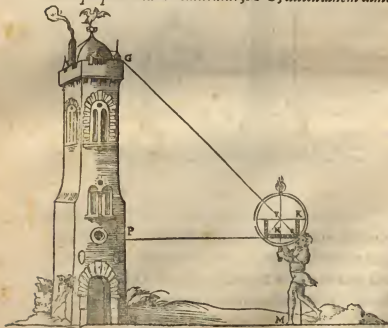
A QVOCVNQVE planicie loco rei altitudinem hac nobis ratione licebit metiri. Suspensa ab armilla Sphæra, Dioptram huc atque illuc tam diu mouebimus, quousq; per pinnularum eius foramina summitatem rei conspiciamus. Tunc distantiam inter nos, remque metiendam à nostrorum (ut docuimus) pedum medio metientes, utrum scala latus à Dioptra interfecetur, animaduertemus. Quòd si in umbræ recta latus Dioptra inciderit, eiusdē umbræ partes sectas, quas esse octo pro exemplo finximus, per inuētam passuum distantiam multiplicabimus (sit autē hæc 24. passuum) productum per integrum scala latus diuidentes colligemus 16. Cui si addiderimus metientis à terra ad oculos mensuram, metiēda rei integram habebimus altitudinem. Sed ut huius rei ratio manifestissima etiam reddatur, sit rei altitudo dimetienda, A B, distantia uero planicie, B F. sitq; altimetra scala, C D E. Dioptra octauam umbræ rectæ partem interfecans, A C G. Oculus autem metientis, G, fini uidelicet Dioptræ adiacens, à quo recta linea extensa usque ad A B. sitque ea G H, parallela ipsi F B. Iam sicut se habet

habet GE , hoc est, *scale recta umbrae partes ad* CE , integrum *scale latus: sic* $\angle G H$, *planicie distantia se habet ad* $A H$, *altitudinem, quam res metienda habet supra oculum metientis, per 4. sexti Euclidis. At tria praecedentia sunt nota, quare per regulam proportionum, quam trium vulgo no*

minant, etiam quartum cognoscetur. Nota ergo $\angle$ pars altitudinis metiendae, puta AH , cui si adiungatur HB , tota altitudo nota erit. At HB , aequalis est ipsi FG , mensura videlicet à terra ad oculos metientis. Itaque si ad AH , altitudinem nostram addemus, tota nempe AB , cognita nobis iam erit. Quod erat demonstrandum. Ceterum si Dioptra non

iam in scala umbra recta, sed uersa latus inciderit ut si decimam umbra eius partem interfecuerit, esset autem planicie distantia 24. passuum. Tunc inuentam planicie distantia per abscissas umbra uersa partes multiplicabimus, productumque diuidemus per integrum scala latus: prodibunt autem hac ratione 20. passus, rei uidelicet metienda supra oculus nostrum altitudo. Cui si adieceris nostra à terra ad oculos mensuram, integram rei metienda altitudinem habebimus. Quod sic etiam demonstrabitur. Sit rei altitudo, G H. Planicie distantia, H M. Scala uero, Y K N. Dioptra autem in decima eius umbra uersa parte incidens, G Y O. unde perpendicularis demittatur, M O, altitudinem dimen-

foris referens

foris referens usque ad oculum. Ex O, porro usque in G H, parallela ipsi M H, ducatur, quæ sit O N P. Itaq; O N P, æqualis erit ipsi M H, & P H, æqualis ipsi O M. Iam ergo quemadmodum Y K, tota scala (nam hæc æqualis est ipsi Y N,) se habet ad O K, partes abscissas: sic & O N P, planiciei distàtia (est enim hæc æqualis ipsi M H,) ad P G, partem altitudinis metiendæ. per 4. sexti Euclidis. Tria prima nota sunt, quare & quartum notum erit per regulam arithmeticæ eam quam sæpe sæpius triū appellatam diximus. Addentes ergo ad P G, mensuram ipsius P H, quæ æqualis est ipsi O M, nostra uidelicet ab oculo ad terram altitudini, totam G H, rem erectam & metiendam, quæta sit, cognoscemus. Quod erat demonstrandum.

Dimensio altitudinis cuius distantia pedibus passibusue metiri non possit.

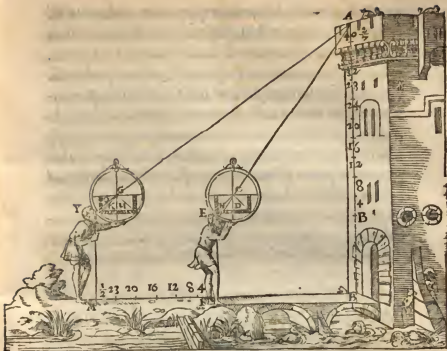
Cap. IO.

ALICVIVS rei ueluti arcis manūmque altitudinem, cuius tamen distantia nobis metiri non liceat, hæc illam eliciemus ratione. Planiciem primū commodam in qua saltem per aliquod spatium aut accedere aut recedere ad rem metiendam nobis liceat, eligemus. Accedentēque uel recedentes (pro ut libitum nobis fuerit) rei summitatē per Dioptram accipiemus. Locum deinde ubi consistimus linea in planicie ipsa notantes, quam primam stationem appellabimus, scalæ etiam à Dioptra intercisas partes animaduertemus. Fingamusque esse 9. umbræ rectæ. Iam à loco recedentes, eandemque rei altitudinē captantes 9. rursus scalæ umbræ uersæ per Dioptram interfecemus: secundumque illum planiciei locum (qui secunda dicitur statio) linea similiter

Y

notabimus. Tunc umbra uersa partes ad umbram rectam reducemus, quod sic fiet. Duc integrum scala latus in se quadrato, hoc est, multiplica 12. in se, exurgent 144. productum diuide per scala umbra recta partes à Dioptra interscissas, puta 9. eruntque nobis reliqua 16. id ad umbra recta partes reducta. Horum igitur duorum numerorum minorem semper à maiori subtrahemus, hoc est 9. à 16. residuaque erunt 7. Tunc spatium inter duas illas stationes pedibus aut passibus certoue alio mensura genere metiemur: sitque pro exemplo pedum $23\frac{1}{2}$. Erunt igitur nobis iam tria nota, scala scilicet altitudo, quae 12. constat partibus: 7. deinde partes reliqua umbra recta: atque $23\frac{1}{2}$. pedum numerus inter utranque stationem interiacens: quartum iam per regulam proportionum sic ratiocinantes non difficile inueniemus. 7. dant $23\frac{1}{2}$. quantum dabunt 12. integrum scala latus? Quod tantum est ac si dicas, 7. dant 12. quantum dabunt $23\frac{1}{2}$? Multiplica igitur ultimum per medium, sitque diuisor 7. exurgatque à quotiente rei altitudo quaesita, hoc est, $40\frac{2}{3}$. Id quod ratione etiam mathematica sic probatur. Sit altitudo rei quaesita A B. Statio uero prima F. Scala altimetra C D E. Radius autem oculi per Dioptra transiens pinnulas A N. Sitque secunda statio M. Atque oculi radius A G O. Ac scala rursus sit G H Y. Itaque sicut C D, integrum scale latus ad D E, partes umbra recte abscissas à Dioptra: sic A B, rei altitudo, ad B F, distantiam, à prima statione ad rem dimetiendam, per 4. sexti Euclidis. Hinc per proportionem, quam conuersam uocant, sicut C D, ad A B, sic D E, ad B F. Eodemque modo sicut G H, ad H Y: sic A B, ad B M, per eandem 4. sexti Euclidis. Ergo per proportionem conuersam, si-

cut

cut G H, (quod idem est cum C D, nam hac illi aequalem
damus) ad A B: sic H Y, ad B M. Qualis igitur erit pro-
portio C D, ad B A, talis erit D E, ad B F, ac H Y, ad B M,
Abscindatur aut per 4. primi Euclidis D E, hoc est aequalis
illi pars ab H Y, relinquetur K Y. Itemque ad B M, simili-
ter B F, reliquumque erit F M. Igitur sicut residuum K Y,
ad residuum F M, (spatium scilicet inter duas stationes) se
habet, sic C D, integrum scala latus ad A B, rei altitudinē.
Si enim quantitatis unius pars puta H K, quae sunt partes
scala in priore statione abscissa, ad partem quantitatis alte-
rius scilicet B F, quae est prioris stationis à re dimetiēda in-

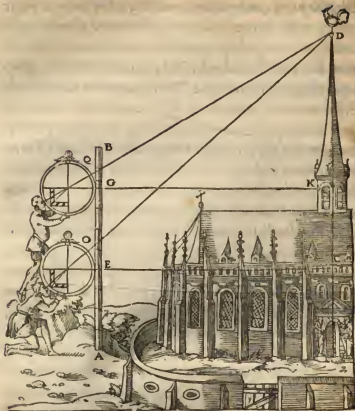

tercapedo, eandem habuerit proportionem, quæ totius est nempe HY , ad totam BM , secundæ stationis à dimetienda re distantiam residui etiam KY , ad residuum FM , per 19. quinti Euclidis, eadem erit proportio. Quod erat probandū. Caterum si in utraque statione scala partes à Dioptra intercisæ essent umbra recta, minorem semper à maiore subtrahentes in reliquis, quo docuimus modo, pergentes, quasi tam rei semper inueniemus altitudinē. Si uero in ambabus stationibus partes essent umbra uersa, easdem reducētes ad umbra recta (uti docuimus) partes, dein pauciores à pluribus subtrahentes eodem modo ratiocinium procedere uidebimus.

Eiusdem inaccessæ rei altitudinem aliter, hoc est, per unicam duntaxat stationem dimetiri. Cap. II.

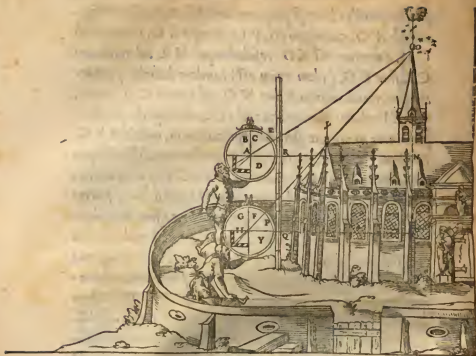
SI IN dimetienda rei inaccessæ fortassis altitudine commoda nobis non detur (quod fieri potest) planicies ad accedendum recedendū uel, quam in superiore dimetiendi ratione (ut uidemus) exposulabamus, nihilominus eiusdem rei altitudinem ex unica duntaxat statione certissimis rationibus hoc modo colligemus. Aprabimus primū decempedam (hastam esse siue lanceā hanc diximus decempedalem) in quo constituti fuerimus loco orthogonaliter erectā. Huic primū ad aliquam eius inferiorum partium Sphæram applicabimus, perque Dioptræ pinnularum foramina turris mœnium uel altitudinem, Scale partibus quæ à Dioptra abscinduntur animaduersis, conspiciemus. Deinde ad aliquā superiorum decempedæ partium Sphæram transferemus, uisumque similiter per Dioptræ pinnularū foramina in turris dirigentes altitudinem: quas tunc etiam abscondet Scale
Dioptra

Dioptra partes, animaduertemus. Quæ si in utraque parte umbra uersa fuerint, pauciores auferemus à pluribus, residuumque pro regula proportionum primo numero seruabimus. Erit autem secundus, hæstæ portio inter duas illas sphaerae applicationes intercepta. Tertius uero erit partium abscissarum maior numerus. Si igitur numerum secundum multiplicabimus per tertium, productumque diuidemus per primum, rei sine dubio quæ sita emerget altitudo. Quod si in utraque parte scalæ partes abscissæ umbra rectæ fuerint, reducentur ad umbram uersam. Hoc autem fiet multiplicando totum scalæ latus in se: illudque productum per partes abscissas diuidendo. Fit enim hæc umbrarum permutatio propter scalæ mutationem, quam in superiore sphaera parte hoc in loco propter faciliorem rei demonstrationem collocamus. Cetera ab ea, quæ de umbra uersæ partibus docuimus, non uariant. Sit igitur pro exemplo turris à nobis dimetienda, C D, Decempeda uero ad rectos angulos constituta, A B. Sitque prima sphaera ad eam applicatio in E. Perque Dioptræ foramina uisus dirigatur in D, turris altitudinem. Secunda autem sphaera ad decempedam applicatio in superiore parte sit in G. Perque Dioptram uisum similiter dirigemus in D. Sint autem partes scalæ abscissæ utrobique umbra uersæ in altera parte 10. in altera uero 9. Portio uero decempedæ inter E, et G, comprehensa sit 4. eius pedum. Iam multiplicatis 4. per 10. fiunt 40. quæ si diuidantur per unum, differentiam partium abscissarum manent iidem 40. pedes quæ turris erit quæ sita à nobis altitudo. Hoc autem sic demonstrabitur. Sit sphaera unum latus in superiore parte H P. Abscindat uero alterum Dioptra in Q. In inferiore autem sit

H N, alterum scale latus: alterumq; quod Dioptra abscindit in R. Erunt igitur iam nobis quatuor triangula DHK, uidelicet, atque Q H P, in superiore parte. Totidemque in inferiore D H C, & O H N, cuius latera erunt proportionalia. Nam quemadmodū se habet H P, ad H K, ita & P Q, se habebit ad K D. Item quemadmodū H N (quod idem est cum H P,) se habet ad H C, (quod idem similiter est cum H K,) ita & N O, ad C D. Quæ enim eidem sunt
 proportio

proportionalia, inter se proportionalia sunt. Auferatur igitur ab NO , quantum est, PQ . nempe RO . Itemque ab CD , quantum est KD . residuumque NR , ad residuum CK , siue EG , (idem enim est) eandem habebit proportionem, quam totum habet NO , ad totum CD . per 19. quinti Euclidis. Nota itaque est NR , decempeda similiter pars inter utranque sphaera applicationem, uidelicet EG . Denique & NO , etiam notum. Ex quibus non difficile (quam docuimus ratione) quartum scilicet CD , turris altitudinem eliciemus. Quod quarebatur. Quod si scala partes abscissa, uti sequenti uidetur figura umbra essent utrobique recta, eadem fere erit demonstratio. Quemadmodum enim CB , se habet ad BA , ita et AD , ad DE . Priora itaque tria cum sint nota, quartum uidelicet DE , facile etiam nobis innotescet. Itē in inferiore ad decempeda sphaera applicatione quemadmodum FG , ad GH , ita & HY , se habebit ad YK . Cumque tria priora sint nota, erit etiam & quartum scilicet, YK . Rursum quemadmodum AD , ad DN , ita & DE , ad NO , se habebit. Similiterque HY , ad YM , siue (quod idem est) AD , ad DN , uti YK , ad MO . Ergo quemadmodum DE , ad NO , ita & YK , ad MO . Quod si ab YK , quantum est, DE puta, PK . Item ab MO , quantum est, NO , auferamus: residui uidelicet, YP , ad residuum MN , siue, QR , (aqualis enim est) eadem erit proportio, quam totius est YK , ad totum MO . Cum tria igitur per praecedentia nota iam sint, in quarto non erit amplius quod dubitemus. Ceterum si in una applicatione abscissa scala partes umbra uersa essent, in altera autem recta, reducantur uersa in rectas (uti docuimus) reliqua uero non diuersa ratione

efficietur. Fiet autem sine reductione id quod Peurbachius in quadrante suo geometrico demonstraui, si partes uersas in rectas ducamus: productumque à 144. lateris scale quadrato auferamus: reliquumque in regula proportionum primum numerum constituamus. Secundo autem loco ipsius scale quadratum scilicet 144. Tercioque ipsa decempe-
da portio inter utranque applicationem. Ducendo itaq; secundum in tertium, productumque per primum diuidendo, quesita prodibit turris altitudo.

Dimensio

Dimensio intercapedinis rei inaccessæ, uti arcium, fossæ, fluminum, urbium mœnibus circumiacentiũ, ac similium quorum à contraria parte turres, murus eriguntur. Cap. 12.

NEC minus hæc ab ijs quæ in superioribus demonstrata sunt pendere latebit (credo) neminem. Ob idque propositũ in præsentia exponere minoris erit negocij. Sit igitur arx A B, cinctæ fossa B D. Sitque D, statio prima, à qua arcis altitudinem dimetimur. Iam C F G, erit scala altimetra. A C D, radius (uti in superiore exemplo persistamus) in nonam partem umbræ rectæ cadens. Rursus B E, sit secunda statio. H Y K, scala. Radius uero A H E, nonã similiter umbræ uersæ partem interfecans. Reducẽtes itaque partes umbræ uersæ (quod docuimus) ad rectas minoremque à maiori subtrahentes, reliquas faciemus 7. Postremò integrũ scale latus multiplicabimus per D E, spatiũ inter duas stationes, quod pedibus passibũsue dimensi $23\frac{1}{2}$. esse supposuimus. Hanc uerò ipsam pedum summam per 7. umbræ rectæ partes diuidentes demum arcis altitudinem A B, $40\frac{1}{7}$. pedum inueniemus. Iam uerò ab huius cognitione, in cognitionem D E, hoc est, latitudinis fossæ sic perueniemus. Inuentas iam in scala altimetra umbræ uersæ partes (uti dictum est) ad umbræ rectæ partes reducemus, fientq; (ut uidimus) 16. umbræ rectæ partes, quas si in arcis altitudinẽ puta $40\frac{1}{7}$. multiplicabimus: proueniẽt $4^{5}\frac{11}{7}$. Productũ diuidã per 12. totius scale partes: emergẽtq; primò tota distãtia B E, quæ erit $53\frac{11}{12}$. à qua subtrahẽtib; distantiã D E, quæ $23\frac{1}{2}$. erat B D, fossæ latitudo remanebit, uidelicet 30. pedũ $\frac{1}{2}$. Quod quærebatur. Nã quemadmodũ (ut probatũ iam est) H Y, integrũ scale latus in secunda statione ad Y K, 16. scilicet scale

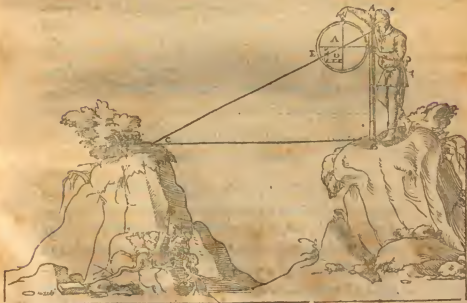
umbra iā recta partes, ita & A B, arcis altitudo se habebit ad B E, arcis distantia in ultima statione. Erit igitur eadem utrobique proportio. Quod erat probandum. Illud unum animaduertendum est, partes scalæ secunda stationis, siue umbra uersa, ut est in exemplo, siue recta sint, semper multiplicandas esse per arcis altitudinem, diuidendumque productum per scalæ integrum latus. Ponetur igitur (quod ad auream attinet regulam) primo loco totius scalæ partes nēpe 12. Secundo partes scalæ secundo loco abscisse. Tertiōque integrum scalæ latus: hacque ratione de quarto, ut demonstratum à nobis iam est, non amplius dubitabitur.

Fluminum

*Fluminum, fossarum, conuallium, ceterarumq; rerum inaccessibilium
interapedinum dimensio, siue ex contraria parte aliqua
erigantur altitudines, siue non. Cap. 13.*

BACVLVM primum ad nostri (oculis tenus) mensu-
ram fabricatam in sex aequales nota iam mensura partes
diuidemus: Ab hoc enim numero minus fractorum inter nu-
merandum quæ confusionem sæpe sæpius pariunt, occurret.
Has autem baculi partes pro exemplo fingamus esse pedes.
Sitque baculus A B. interuallum autem metiendum seu fossa
uel conuallis siue flumen sit B C. Tunc erecto ad perpendi-
culum baculo, ab eoque suspensa sphaera, admotoque oculo
ad A, eo modo ut uisus per utraque Dioptra foramina, uel

Suprà cap.
10.

per eius latera tràsiens directò ducatur in C, oppositam intercapedinis distantiam. Illo itaque cōspecto partes scala ab eadem Dioptra intercisas obseruabimus: sintque 6. umbra uersa. Has quo docuimus modo ad umbra recta partes reducentes faciemus 24. complectentes integrum umbra iam recta scala latus, distantiamque ad radium usque A C. Erunt ergo umbra recta partes D E. Iam sic ratiocinabimur. Cū duo nobis sint trianguli uidelicet A B C, atque A D E, quorum anguli D, & B, sunt æquales (recti enim sunt) atque angulus A, utrique sit communis. Angulus C, atque E, reliqui per 32. primi Euclidis æquales similiter erunt. Quare & latera triangulorum communia eandem necessario per 4. sexti Euclidis proportionem habebunt. Igitur sicut A D, integrum scala latus ad latus D E, umbra recta partes: ita B A, se habebit, hoc est, baculi longitudo ad B C, fluminis, aut fossa lōgitudinem. Multiplico igitur B E, 24. scilicet umbra recta partes per A B, 6. baculi lōgitudinem: producenturque 144. Quòd si hunc numerum per 12. integri scala lateris partes partiamur, 12. emergēt fluminis fossaue latitudo. Quod quærebatur.

Qua ratione putei fossaue alicuius profunditatem metiemur.

Cap. 14.

PVTEI dimensio eodem, quo superiora, modo se habet, nisi quòd ibi arcium altitudines per interualla pedibus dimensa, aut alia ratione quærebantur: hìc autem quod longe adhuc facillimum est per eiusdem oris putei latitudinē. Quæ cognita in eiusdem putei profunditatis cognitionem non diuersa à superioribus ratione perueniemus. Sit igitur os putei A B,

tei A B, 6. pedes patens in latitudinē ipsi D C, æquale. Eius autem profunditas sit, A D. Suspendentes ab armilla sphaeram, dirigentēque Dioptram in C, binos uti superius etiam triangulos contemplantur A C D, alterum, alterūque in ipsa sphaera, ut diximus. Cū denique eorum latera eiusdem sint inuicem proportionis, sicut se habēt abscissa à Dioptra scala partes ad integrum scalæ latus, sic A B, oris putei

diameter, CDq , æqualis se ad eius profunditatem AD , habebit. Quòd si $A B$, 6. pedes ducamus in integrum scale latus: productumque partiamur per 3. partes scale abscissas umbræ rectæ, proveniēt 24. pedes, putei scilicet quæ sita profunditas.

Duarum pluriūque rerum uti turrium, columnarum, arborum in plano consistentium intercapedinis in longitudinem latitudinemq; à distanti loco dimensio. Cap. 15.

SI DVARVM rerum inuicem à se distantium, quantum inter se in latitudinem, in longitudinemque simul à nobis distent à distanti aliquo loco metiri cupimus, non difficile hac illud ratione consequemur. Vt si darentur quinq; aut

sex, uel

sex, uel plures in aliqua planicie tales arbores A, B, C, D, E, F. Consistamus autem in G. Primum, uti superius docuimus, adiuti baculo singularū à nobis distantiam certa mensura accipiemus. Quippe quæ à nobis erit memoria cōmendanda. Sit autem G A, exempli gratia 60. passuum. G B. 50. G C. 40. G D. 50. G E. 40. G F. 50. Habita igitur singularum iam distantia sphaeram in plano collocabimus, ea ratione, ut eius centrum cadat in G. Tunc immota sphaera ad A, Dioptram transferemus: gradumque in limbo super quo Dioptra cadit, dum per illam arborem A, conspiciamus, notabimus. Cōuertentes eandē exin ad B, gradum etiā limbi à Dioptra intercisum similiter notabimus. Idēq; per Dioptram. C, D, E, F, aspicientes faciemus. Comprehendantur autem inter A, atque B, in sphaeræ limbo 20. gradus. Inter B, & C, 15. Inter C, D. 30. Inter D, E. 25. Denique inter

E & F, 30. Habita singularum tali distantia circuli in papyro pro libito diducto circino describemus: quē in 360. gradus secabimus. Cuius centrum G, uti praedictum, à qua arborum, aliarumue rerum distatias accepimus, stationem referat. A qua lineam quācumvis longam protrahemus, quae sit G A, eamque in tot aequales particulas diuidemus, quot prius inter G A, primam arborem passus inuenimus: erant autem 60. Tunc accepta graduum distantia, in sphaera limbo inter A & B, lineam rectam à centro G, ducemus: sitque G B, ad arboris B, distantiam protracta: quamobrem illam in 50. contentas inter G B, aequales particulas diuidemus. Acceptorque rursus graduum numero ex sphaera limbo inter B C, à centro G, lineam ducemus: eritque G C, quam in suā passuum distantiam diuidemus, uidelicet 40. Hoc idem tandem non diuersa ratione inter reliquas arbores accipiemus, lineasque à centro G, pro singularum intercapedine protrahemus, inque passuum distantia diuidemus. Demum istarū linearum capita, uidelicet A B, B C, C D, D E, E F, per rectas lineas connectemus: acceptoque circino, adque linearum particulas passuum interstitium representantes diducto, lineas A B, B C, C D, D E, E F, metiemur. Nam quot tales particulas inter A, per circinum comprehendi inuenimus, totidem passuum inter A, interesse & B, indubitata affirmabimus ratione. Id quod in reliquarum arborum interspatium nobis licebit mensurare. Quod quarebatur.

Multarum rerum intercapedinum in linea recta in longitudinem consistentium in planicie à distanti loco dimensio. Cap. 16.

SI DV AE pluresue res non ita inter se in latitudinem sed in longitudinem solum distarent, ut quae in eadem recta
linea

linea consistunt, ut B, C, D, ea ratione ut nos in A, consistamus, sic earum intercapedinem metiemur. Adiuti baculi ad-
 miniculo (quod docuimus) distantiam A D, primum accipie-
 mus. Nec diuersa ratione distantiam ab eodem A, C, & B. Cap. 13. hu-
ius.

Tum singulorum iam habita distantia, minorem, hoc est, A C, distantiam ab A D: A B autem ab A C subtrahentes, quantum à se singuli distant facillima ratione colligemus.

De rerum in plano consistentium à sublimi loco dimen-
 sione. Cap. 17.

RERVM è sublimi loco dimensio ab hac, quam nuper exposuimus dimensione, si recte animaduertatur, non uari-
 riatur. Nam quod dudum commodi baculus nobis inter me-

tiendum suppeditabat, id ipsum ab arcis, aut cuiuscunq; loci habebimus altitudine. Sit itaque turris BA, inque A, constituti metiamur quantum C, à B, Aque distet. Primū turris nobis altitudinem notam habeamus necesse est: idque uel
 Ca. 8. & 9. ab accepta eius in planicie dimensione (quod demonstrauimus prius) uel, quod facillimum est, ab eius altitudine demisso fune, quem in certā aliquam pedum puta uel passuum mensurā redigemus. Tunc suspendentes spheram ab armilla, dioptram dirigemus in C, partesque scale tunc tempo-

ris ab

ris ab eadem abscissas notabimus. Quæ si umbra uersa fuerint, ad umbrâ rectam (qua docuimus ratione) reducemus. Cap. 10. huius.
 Et quum duo iam nobis erunt per id temporis triangula rectangula, alterum scilicet ABC , alterum uerò in sphaera scala: quorum latus AB , iam notum, utrique commune est: est enim B , perpendicularis ad A , angulusque BAC , similiter communis. Eorum igitur reliqua latera reliquis erunt lateribus per 4. sexti Euclidis proportionalia. Vnde quemadmodum integrum scalæ latus se habet ad abscissas à dioptra partes, sic turris nota iâ altitudinis se habebit ad CB , trianguli ABC , basim. Quod si partes abscissas per turris altitudinem multiplicauerimus, productumque per integrum scalæ latus diuiserimus: exinde collecto numero, BC , distantia emerget. Hanc rursus quadrabimus, illam scilicet in se ducentes, turrisque similiter altitudinem, utrumque iam quadratum numerum in unam simul summâ redigemus: à qua radicem quadratam extrahemus, habebimusque demum exactissimam AC , distantiam. Vt tamen ab hoc numerandi fastidio lectores subleuarem, tabellam sequentem præfigi curauimus, à qua quadratorum numerorum radices facillima ratione colligerent.

Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.
2	4	35	1225	68	4624	101	10201	134	17956	167	27889
3	9	36	1296	69	4761	102	10404	135	18225	168	28224
4	16	37	1369	70	4900	103	10609	136	18496	169	28561
5	25	38	1444	71	5041	104	10816	137	18769	170	28900
6	36	39	1521	72	5184	105	11025	138	19044	171	29241
7	49	40	1600	73	5329	106	11236	139	19321	172	29584
8	64	41	1681	74	5476	107	11449	140	19600	173	29929
9	81	42	1764	75	5625	108	11664	141	19881	174	30276
10	100	43	1849	76	5776	109	11881	142	20164	175	30625
11	121	44	1936	77	5929	110	12100	143	20449	176	30976
12	144	45	2025	78	6084	111	12321	144	20736	177	31329
13	169	46	2116	79	6241	112	12544	145	21025	178	31684
14	196	47	2209	80	6400	113	12764	146	21316	179	32041
15	225	48	2304	81	6561	114	12996	147	21609	180	32400
16	256	49	2401	82	6714	115	13225	148	21904	181	32761
17	289	50	2500	83	6889	116	13456	149	22201	182	33124
18	324	51	2601	84	7056	117	13689	150	22500	183	33489
19	361	52	2704	85	7225	118	13924	151	22801	184	33856
20	400	53	2809	86	7396	119	14161	152	23104	185	34225
21	441	54	2916	87	7569	120	14400	153	23409	186	34596
22	484	55	3025	88	7744	121	14641	154	23716	187	34969
23	529	56	3136	89	7921	122	14884	155	24025	188	35344
24	576	57	3249	90	8100	123	15129	156	24336	189	35721
25	625	58	3364	91	8281	124	15376	157	24649	190	36100
26	676	59	3481	92	8464	125	15625	158	24964	191	36481
27	729	60	3600	93	8679	126	15876	159	25281	192	36864
28	784	61	3721	94	8836	127	16129	160	25600	193	37249
29	841	62	3844	95	9025	128	16384	161	25921	194	37636
30	900	63	3969	96	9216	129	16641	162	26244	195	38025
31	961	64	4096	97	9409	130	16900	163	26569	196	38416
32	1024	65	4225	98	9604	132	17161	164	26896	197	38809
33	1089	66	4356	99	9801	132	17424	165	27225	198	39204
34	1156	67	4489	100	10000	133	17689	166	27556	199	39601

Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.
200	40000	233	54289	266	70756	299	89401	332	110224
201	40401	234	54756	267	71289	300	90000	333	110889
202	40814	235	55225	268	71824	301	90601	334	111556
203	41209	236	55696	269	72361	302	91204	335	112225
204	41616	237	56196	270	72900	303	91809	336	112896
205	42025	238	56644	271	73441	304	92416	337	113569
206	42436	239	57121	272	73984	305	93025	338	114244
207	42849	240	57600	273	74529	306	93636	339	114921
208	43264	241	58081	274	75076	307	94249	340	115600
209	43681	242	58564	275	75625	308	94864	341	116281
210	44100	243	59049	276	76176	309	95481	342	116964
211	44521	244	59536	277	76729	310	96100	343	117649
212	44944	245	60025	278	77284	311	96721	344	118336
213	45369	246	60516	279	77841	312	97344	345	119025
214	45796	247	61009	280	78400	313	97969	346	119716
215	46225	248	61504	281	78961	314	98596	347	120409
216	46656	249	62001	282	79524	315	99225	348	121104
217	47089	250	62500	283	80089	316	99856	349	121801
218	47524	251	63001	284	80656	317	100489	350	122500
219	47961	252	63504	285	81225	318	101124	351	123201
220	48400	253	64009	286	81796	319	101761	352	123904
221	48841	254	64516	287	82369	320	102400	353	124609
222	49284	255	65025	288	82944	321	103041	354	125316
223	49729	256	65536	289	83521	322	103684	355	126025
224	50176	257	66049	290	84000	323	104329	356	126736
225	50625	258	66564	291	84681	324	104976	357	127449
226	51076	259	67081	292	85264	325	105625	358	128164
227	51529	260	67600	293	85849	326	106276	359	128881
228	51984	261	68121	294	86436	327	106929	360	129600
229	52441	262	68644	295	87025	328	107584	361	130321
230	52900	263	69169	296	87616	329	108241	362	131044
231	53361	264	69696	297	88209	330	108900	363	131769
232	53824	265	70225	298	88804	331	109561	364	132496

Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.
365	133225	398	158404	431	185761	464	215296	497	247009
366	133956	399	159201	432	186624	465	216225	498	248004
367	134689	400	160000	433	187489	466	217156	499	249001
368	135424	401	160801	434	188356	467	218089	500	250000
369	136161	402	161604	435	189225	468	219024	501	251001
370	136900	403	162409	436	190096	469	219961	502	252004
371	137641	404	163216	437	190969	470	220900	503	253009
372	138384	405	164025	438	191844	471	221841	504	254016
373	139129	406	164836	439	192721	472	222784	505	255025
374	139876	407	165649	440	193600	473	223729	506	256036
375	140625	408	166464	441	194481	474	224676	507	257049
376	141376	409	167281	442	195364	475	225625	508	258064
377	142129	410	168100	443	196249	476	226576	509	259081
378	142884	411	168921	444	197136	477	227529	510	260100
379	143641	412	169744	445	198025	478	228484	511	261121
380	144400	413	170569	446	198916	479	229441	512	262144
381	145161	414	171396	447	199809	480	230400	513	263169
382	145924	415	172225	448	200704	481	231361	514	264196
383	146689	416	173056	449	201601	482	232324	515	265225
384	147456	417	173839	450	202500	483	233289	516	266256
385	148225	418	174724	451	203401	484	234256	517	267289
386	148995	419	175551	452	204304	485	235225	518	268324
387	149769	420	176400	453	205209	486	236196	519	269361
388	150544	421	177241	454	206116	487	237169	520	270400
389	151321	422	178084	455	207025	488	238144	521	271441
390	152100	423	178929	456	207936	489	239121	522	272484
391	152881	424	179776	457	208849	490	240100	523	273529
392	153664	425	180625	458	209764	491	241081	524	274576
393	154449	426	181476	459	210681	492	242064	525	275625
394	155236	427	182329	460	211600	493	243049	526	276676
395	156025	428	183184	461	212521	494	244036	527	277729
396	156816	429	184041	462	213444	495	244925	528	278784
397	157609	430	184900	463	214369	496	245816	529	279841

Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.	Radices	Quadr.
530	281900	557	310249	584	310262	611	373321	638	407044
531	282961	558	311364	585	342225	612	374544	639	408321
532	283024	559	312481	586	343396	613	375769	640	409600
533	284089	560	313600	587	344569	614	376996	641	410881
534	285156	561	314721	588	345744	615	378225	642	412184
535	286225	562	315844	589	346911	616	379456	643	413449
536	287296	563	316969	590	348100	617	380689	644	414736
537	288369	564	318096	591	349281	618	381924	645	416025
538	289444	565	319225	592	350464	619	383161	646	417316
539	290521	566	320356	593	351649	620	384400	647	418609
540	291600	567	321489	594	352836	621	385641	648	419904
541	292681	568	322624	595	354025	622	386884	649	421201
542	293764	569	323761	596	355216	623	388129	650	422500
543	294849	570	324900	597	356409	624	389376	651	423801
544	295936	571	326041	598	357604	625	390525	652	425104
545	297025	572	327084	599	358801	626	391876	653	426049
546	298116	573	328329	600	360000	627	393129	654	427716
547	299209	574	329476	601	361201	628	394384	655	429025
548	300314	575	330525	602	362404	629	395641	656	430336
549	301401	576	331776	603	363609	630	396900	657	431649
550	302500	577	332929	604	364814	631	398161	658	432964
551	303601	578	334084	605	366025	632	399424	659	434281
552	304704	579	335241	606	367236	633	400689	660	435600
553	305809	580	336400	607	368449	634	401956	661	436921
554	306916	581	337561	608	369564	635	403225	662	438244
555	308025	582	338724	609	370831	636	404496		
556	309136	583	339889	610	372100	637	405769		

Quod si hac quadratarum radicū tabella adhuc fortasse ad dimensionem non suffecerit, si rei distantiam per pedes metiamur, licebit pedum ad passuum mensuram uel ad decempedes etiam reducere. Hac enim ratione in quantumuis longissimam commensurationem superscripta radices sufficiunt. Poterit tamen & hac ipsa tabella in quemuis numerum non difficile uel in infinitum etiam, si libuerit, extendi. Quod procul dubio hac fiet ratione. Ultimi quadrati iā noti radicem duplica: numero unitatem adde: integrū hunc numerum ultimo quadrato similiter adde, prouenietq; sequēs, quod queritur, quadratum: ut in hac tabella, in qua ultimū quadratum est 438244. cuius radix est 662. Hanc duplico: fient 1324. Si huic addamus unitatem, fient 1325. Iam si hunc numerū addamus ad quadratum 438244, proueniet quadratum 439569. cuius radix erit 663. Iam uerò si ad 1325. addemus duo, totidemq; perpetuò inde subnascenti numero, hancq; numerorum differentiam singulis superioribus quadratis addiderimus, sequēs quadratum sine maiori negotio proueniet: ut exēpli gratia ex additione 1325. ad quadratum 438244. excussumus sequens quadratum 439569. Iam si addas ad 1325. duo, efficietur differentia 1327: hanc adde ad ultimum quadratum 439569. proueniet sequens quadratum 440896. Quod & in ceteris quadratis eodem modo proueniet.

Ab humiliori aliqua turri altiorem, altissimūue montem metiri.

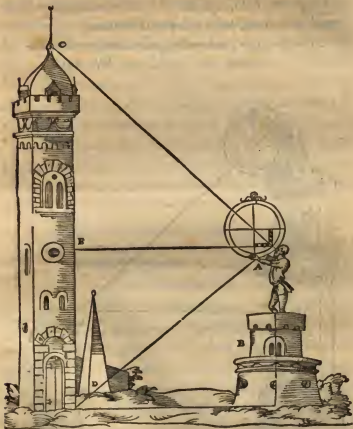
Cap. 18.

SIT turris A B. à cuius summitate C D, uelimus altitudinē metiri. Primò itaque (quod docuimus) B D, distantiam colligemus, quippe quæ ipsi A E, erit necessariò æqualis, atq; E D, ipsi

Cap. præcedente.

ED, ipsi AB. Dirigētes itaque Dioptram in C, duo nobis erunt trianguli A E C, scilicet, & qui à Dioptra, atque à sphaera scala latere perficitur: quorum latera erunt inuicem per 4. sexti Euclidis proportionalia, cū rectāguli sint, an-

gulusq; A, insuper sit utrique cōmunis. Quare quemadmodū integrum scala latus ad abscissas se habet eius par-

Bb

tes, sic $A E$, latus, $B D$, (ut diximus) æquale ad latus $E C$,
 necessariò se habebit. Ducemus igitur latus quod partes ab-
 scisse faciunt in $A E$, notum iam nobis latus: productumque
 per integrũ scala latus diuidemus, prodibitq; $C E$, altitudo.
 Quam si altitudini $A B$, nobis per funẽ (ut diximus) nota,
 quippe quæ cũ $E D$, æqualis est, addiderimus, integrã $C D$,
 (quod quærebatur) altitudinem habebimus.

Ab altiori aliqua arce humilioris arcis altitudinem dimetien-
 di ratio.

Cap. 19.

NIHIL est hoc aliud quàm quæ superiore capite docuimus, cōuersum. Quare paucis id uerbis absoluemus. Sit igitur arx A B, à qua humiliorem uidelicet C D, metiemur. Distātiā in primis B D, ipsi E C, æqualem (uti docuimus) Cap. 17. colligemus. Tūcque si Dioptram ad C, dirigemus, duo nobis huius. rursum erunt trianguli scilicet A E C, & quem superius etiam in ipsa sphaera diximus à Dioptra atque scale lateribus designari. Quare illa ipsa ratione (ne toties sapius iam dicta repetamus) eorum latera erunt inuicem proportionalia. Vnde quemadmodum abscissa scale partes ad integrum eius latus, sic E C, ipsi B D, æqualis, se habebit ad latus, E A. Multiplicabimus denique integrum scale latus in latus E C. Productum per abscissas scale partes partiemur: prodibitque E A, altitudo. Quam si à tota A B, dempseris per funem (uti diximus) nobis iam nota altitudine, E B, relinquetur ipsi C D (quod quærebat) æqualis.

De rerum dimensione in edito loco sitarum, uti sunt fenestra, columnarum capita, statuae, demum omnia quæ supra aliam altitudinem eriguntur. Cap. 20.

LICET similium rerum dimensio nihil aliud sit, quàm quod in superioribus docuimus, nihilominus hoc in loco lectores admonebo quānam ad id facillima ratione peruenimus. Dimetientes igitur primū ad rei propositæ apicem usque (uti demonstrauimus) altitudinem, eadem etiam rursum ad eiusdem rei partem duntaxat inferiorem remetiēmur. Subtrahentibusque alterius altitudinē ab altera, tum columna ipsius, tum etiam supra ipsam erecta rei altitudo commonstrabitur.

Alicuius rei in sublimi loco constituto puncto, punctum inferius superiori ad perpendicularum respondentem inuenire.

Cap. 21.

LICET primò forsan aspicientibus dato loco puncto punctum illi ad perpendicularum inferius respondentem inuenire nihil penè esse uideatur, tamen ex ijs quæ à me inferius edocebuntur, plurimum habere momenti facile colligemus. Id autem hac efficiemus ratione. Suspensa ab armilla sphaera, Dioptram ad quæ uelimus altitudinem dirigemus, punctumque propositum per eius pinnularum foramina conspiciemus.

spiciemus. Tuncque in neutram partem sphaeram mouētes, Dioptram uersus infimam eiusdem altitudinis partem depressimemus. Iterumque per pinnularum foramina uisum dirigentes, conspectum punctum superiori annotato ad perpendicularum respondere pronuntiabimus.

De rerum in edito loco sitarum inter sese in latitudinem altitudinemque intercapepinis dimensione. Cap. 22.

CVM hoc in nulla re ab his, quæ proximè exposuimus uariet, præter quod habito à quocunq; consistamus loco sin-

gularum rerum iam ut docuimus distantia, puta A B, & C, atque D, E, F, Gq; & H Y, aliarumue magnificarum ædium eas quas uelimus partes (utilissimum proculdubio ar-

chitectis, atque his, qui ad optica rationem aliquid in pictura conantur delineare) easdem ipsas inuentas rerum distantias, uti earum exactissimam habeamus rationem (id quod præfixa radicum quadratarum tabella adminiculo nõ difficile faciemus) in se quadratè multiplicabimus: quadratiq; numeri radicem extrahere conueniet, à qua rerum distantias (quod quærebatur) ad unguem (ut aiunt) colligemus.

Qua ratione earundem rerù in editiore loco sitarù latitudinis intercapedinem, hoc est, quantum inter sese distent inuicem faciliore alia ratione inueniemus, si sit locus accessibilis. Cap. 23.

SVSPENSA ab immobili aliqua re (uti firmitus hæreat) sphaera, Dioptram ab A (ut in eodẽ exemplo persistamus) di-

mus) dirigemus in B. Deinde in C, D, E, F, G, H, Y: deniq;
in quotquot fuerint signa si plura fuerint, hisq; omnibus ea
qua docuimus ratione, punctum in inferiore adificij parte
perpendiculararem ad amussimq; singulis superioribus signis
respondentem curabimus designare: ad qua tunc tēporis ac-
cedentes pedibus singulorum interspatia non obstante incō-
moda planicie, metiemur.

*Res aliqua quæ in motu est, accedatne an recedat à nobis, pro
ijs qui in militia imperatorum funguntur officio, uti-
lissimum indagare.*

Cap. 24.

QV AE in longitudinem mouentur res, maxime si à di-
stanti loco conspiciantur, sæpenumero accedantne an rece-
dant à nobis propter uisus imbecillitatem in dubium trahi-
mur. Id quod in felicissima tua Corole maxime in Tunetiũ
expeditione uidere licuit, cum Maurorum copiæ circūqua-
que suo more discurrentes, ob loci distantiam fugiebantne
an nostros insequerentur uix cerneret. Erit igitur operæ pre-
tium nosse, qua id indubitata ratione possit subinde cogno-
sci, ut uel de insequendo fugiente hoste, uel de instantium im-
petu repellendo consilium maturet. Suspensa igitur ab ha-
sta, ut firmior sit aut à re aliqua immobili sphaera, Dio-
ptram in hostem dirigemus. Post pauxillum uerò temporis,
sphaera, dioptræque immotis, eandem rem rursus per pin-
nularum foramina, aut earum saltem latera conspiciemus:
statimque accessisse aut retrocessisse hostes cognoscemus.
Si autem immota (ut diximus) dioptra semel atque iterum
hostes per eius pinnularum foramina conspexerimus, ne-

*que accedere eos neque recedere, sed potius se à loco nō mo-
uisse colligemus.*

ILLVSTRIS

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM QVOD PLA-
NISPHAERIVM VOCANT, LI-
BER QVINTVS.

Praefatio.

TERRAE situs, prouinciarumque dispositio-
nes, maxime Caesar, non erit minus cognitu
digna res, nec minus Imperatori necessaria,
quàm arcium, mœniumq; altitudines, fossa-
rumque latitudines, atque profunditates, quas superiore li-
bro metiri docuimus, cognouisse: cum maximorum nōnun-
quam exercituum ingētis cladis, atq; pernicipi ultima, hac
eorum duces ignorasse, in causa fuerit. Contra uerò harum
rerum cognitio inopinatas, ac quasi ~~peragendas~~ (ut ita dicā)
paruae manus duci aduersus maximā hostium multitudinē
nō semel comparauerit. Id quod tibi, maxime inuictissimēq;
Carole (cui nec solertia in rebus agendis, ut nec animus in
arduis maximisque aggrediēdis unquam defuit) in hac tua
ultima, laudatissima felicissimaq; aduersus Germanos ex-
peditio, nullas nō optimi ducis executo partes non latuit:
cū nunquā pedem a loco moueris, quin flumina, palustria
loca, syluas, itinerum compēdia, oppidorum situs atque di-
stantiam, deniq; uniuersa prouinciae particulare dispositio-
nem atque situm, non modo per exploratores, sed quasi ocu-
latus etiam testis ex ipsiusmet prouinciae descriptione, at-
que pictura, quam subinde quasi consilij tui consultricem

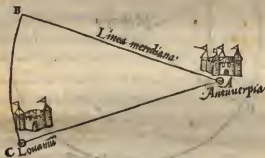
in medio afferebas, cognoueris. Quod mediussidius nō parui inter cetera momenti fuisse crediderim, ut tam feram indomitamque gentem primus tam paruo dierum curriculo debellaueris, domueris, subiugauerisq;. Duci itaq; uel tuo Maxime Carole exemplo. ante q̄ aggredienda, nihilq; tale adhuc suspicāti provincia bellū indicetur, eius uniuersam descriptionem per industrios uiros, geometriaq; minime ignaros curare describendam, non mediocriter conducet. Sed ut ad rem ueniamus. Cum hac describendarum prouinciarum ratio à Georgio Peurbachio ante nos, nuperrimēque à Gemma Frisio tradita iam sit, nec noua nunc dimetiendarū prouinciarum genera uelim inuenire, nec aliena pro meis prædicanda esse uiderētur, illud præsertim Quintiliani in mentem reuocans, inuento quod optimum est, qui aliud querit, peius inuenit, id ipsum ex Gemma libello de prouinciarum descriptione, ex quē ipsius uerbis interpretis tantum hac in parte usus officio docere decreui. Cū re uera nullus alius diligentiore cura rem executus sit. Quare eū ipsum nunc loquentem audiamus.

Gemma Frisius.

De descriptione regionis alicuius in plano, incognitis latitudine, longitudine, & distantia. Cap. 1.

NEGARE profecto non possum, quin omnium modorum certissimus in hac re sit is, qui per longitudes ac latitudes locorum incedit: postea autem is qui per latitudes, & angulos positionis regiones describit: ultimo uerò loco qui per solos positionis angulos agit. Quem tamen modum hic primum ponimus, eo quod alijs. facilius sit, & uulgarior. At non inepte mihi explicandum uidetur, quos
hoc in

hoc in loco angulos positionis appellemus. Angulus igitur hic positionis uocatur interstitium horiZōtis alicuius loci, inter meridianum eiusdem & circulum uerticalem ab hoc loco per alium procedentem. Aut ut facilius intelligas, distantia quæ est inter meridianum, uel lineam ductam ad meridiem alicuius loci, & lineam hinc per alium locū transeūtem: ut patet in sequēti figura, ubi A B, est linea meridiana, uel ducta ad meridiē: A C, linea positionis unius loci ab alio B C. Hic non adeò proprie (fateor) angulum positionis uocamus, sed quum hīc tantū requiratur, capiamus basim B C, pro toto angulo B A C.

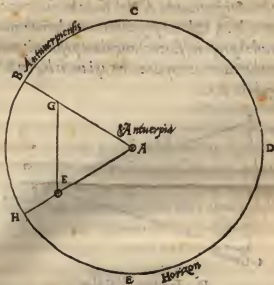

D. Ioannes de Roias.

ILLVM proprie angulum dicimus positionis, cui sui horiZontis arcus inter meridianum, lineamque eiusdem uerticalem, per obseruatum alterum locum transeūtem intersectus subtenditur. ut si Antuerpia sit A, eius autem horizon B C D E. Sitque B A, Antuerpia linea meridiana. Ab A, autem Louanium aspicientes, lineam ducemus quam uerticalem dicimus, usque ad H. Iam H B, horiZontis arcus angulo B A H, subtensus, eiusdem anguli erit magnitudo:

Cc ij

quē uisionis potius, quam positionis appellassem, q̄ ab eo lineas ad circumiacētiā cōspecta loca dirigamus. Gēma autē hoc in loco G A F, cui G F, latus subrenditur, à rei similitudine improprie, ut ille fatetur, angulū appellat positionis.

Gemma Frisius.

CONITA finitione nominis, si per hunc modum provinciam aliquam, uel etiam totum regnū cum omnibus oppidis, & uicis etiam describere uoluerimus, primū in asserte plano cōfice instrumētum tale. Fiat circulus, qui in quatuor quadrātes dissecetur: quadrante rursus quolibet diuiso (ut solet) in 90. gradus. Postea affigatur per centrum index cū per spi-

perſpicillis, aut pinnulis, quemadmodū in dorſo Aſtrolabij. Hoc inſtrumēto factō, opus erit etiam inſtrumento nautico, (quod compaſſum appellamus) nam ab illo ferè tota res pendet. Quibus habitis ita procedito. Pone inſtrumentum *ἀστρολάβου* primū in plano: & ſuper ipſo compaſſum, ita ut latus compaſſi quadrangularis adiaceat lineæ meridia- na inſtrumenti inferioris. Deinde uerte inſtrumentum cum compaſſo eo uſq; quo index compaſſi correſpōdeat ſibi ſub- ſcripto indici. Et poſt hæc inſtrumento ita manente, compaſ- ſum, tanquam functum ſuo officio, remoue. Si nunc angulū poſitionis alterius loci à tuo ſcire uelis, manente inſtrumen- to immoto uelut indice, donec per perſpicilla eius uideas lo- cum alium: uidebis mox angulum poſitionis à meridie, uel ſeptentrione ſecundum ipſius indicis remotionem ab eis. Sed quorſum hæc? roget aliquis, etiam ſi habeam ab uno loco po- ſitionis uel ſitus omnium locorum, ſi non adſit diſtancia no- ta, nihil profuerit. Verū dicis, ab uno loco. nam niſi à duobus locis habeas angulos poſitionū, non poteris deſcribere tertiu. Igitur ſi nunc prouinciam totam depingere placet, inueſtiga primū ab uno oppido à quo placet incipere, omniū circūia- centium locorum ſitus: eoſque trahe in plano deſcripto pri- mū circulo ex uno puncto poſito ad libitum: eoſque diuiſo in 360. grad. ut eſt ipſum inſtrumentū *ἀστρολάβου*, & cui- que lineæ poſitionis adſigna ſuum nomen. Ut autem eui- tes longam peregrinationem, aſcende turrin oppidi altiſſi- mam, atque inde quaſi è ſpecula circunſpice. Poſt hæc pro- fiſciscere ad aliud oppidum, atq; ibi ſimiliter agito cum an- gulis poſitionum omnium circūiacentium locorum: quos ubi habueris, pone punctum ipſius oppidi à priore puncto

in quacunque uelis distantia, super tamen sua linea positionis: atque ex hoc puncto trahe circulum obscurum, & meridianum distantem à priore meridiano undiq; æqualiter. Demum trahe ex hoc puncto lineas positionum locorum iam inuentas, & ubi tunc fit intersectio lineæ alicuius cum prioribus eiusdem loci, ibi notula ponenda est pro tali loco. Haud dissimili ratione ages cū omnibus locis alicuius regni, proficiscendo eo usq; donec omnia, quæ describere decreuisti, bis in tuum conspectum uenerint, atque omnium duas lineas habeas positionum. Exempli causa, Describamus aliquot loca Brabantiæ, atq; id quo facilius fiat ascendo turrim Antuerpiæ cum instrumentis. Pono instrumentum secundum plagas mundi, & uideo circūquaque quacūq; possum loca. Reperio autē Gādauū tendere ab Arctis 80. gradib. quasi in occidēs. Lyram ab ortu triginta gradibus in austrum declinare. Mechliniam 8. quasi gradibus ab austro in occasum. Louanium 4. ab austro in ortum. Bruxellas 25. ab austro in occasum. Mittelburgum 30. ab occasu in Arctos. Bergas 20. ab Arctis in occasum. Sintque hæc loca satis pro exēplo. His habitis, pono punctum in medio plani alicuius, quod locū Antuerpiæ significet. Hinc duco circulum, quem diuido in 4. adscriptis quatuor plagis mundi, Oriēs, Occidens, Meridies, Septentrio. Quadrantem deinde quemlibet diuido in 90. partes, aut saltem semicirculum in 180. gradus. Post hæc ex puncto duco cuique locorum prædictorum lineam per suos gradus, & relinquo ita chartam imperfectam cum lineis tantum: & me cum instrumentis conféro Bruxellas, ubi iterum omnium, quæ uisu assequi possum locorum lineas positionis quero, inuenioque Louanium ab ortu in meridiē uer-

gere

gere quasi 14. gradibus: Mechliniâ & Lyram in una linea, qua distat ab ortu uersus boream 47. gradibus: Gâdauum 29. gradibus ab Arctis ad occasum: Mittelburgum 33. gradibus: eodem ordine Bergas ab Arctis 9. gradibus in ortum declinare. quamuis ex Bruxellis hæc posteriora duo nõ possunt uisu conspici, tamen adiicimus pro exemplo. Neque uolo quòd quisquam putet me hic ueras lineas positionum assignare, sed tantum pro declaratione cõminisci. Inuentis igitur hoc modo lineis positionum, quæro in charta incepta lineam Bruxellæ, in qua pono punctum distans ab Antuuerpia quantum mihi placet. Ex hoc iterum puncto duco circum, quem secò primum per meridianum distantem à meridiano Antnuerpiensi, ut solent parallela linea. Simili modo diuido eum in 360. gradus, adscriptis quatuor plagis mundi, ut iam antè cum Antuuerpia egi. Demum ex centro, quod iam Bruxellam significat, duco lineas positionum locorum præscriptorum, adiiciendo regulam centro, & gradibus inuentis. Vbi igitur nunc fit interseccio lineæ Louanij cū priore, quæ ex Antuuerpia ducitur, ibi est locus Louanij. atque haud aliter inuenies omnium locorum puncta. Si uero contingat (ut nonnunquam usu uenit) quòd utraque uice locus quispiam uenerit in medio inter duo loca principalia, siue primum nota; tunc necesse est tertia uice hunc locum ex transuerso aspicere, atq; hoc modo nõ opus erit omnia prouincia describenda loca peragrarè, sed tantum uidere. Fluuiorum uerò & littorum facile descriptis oppidis & uicis, secundum suas hinc distantias, ortus & exitus habebuntur. Hæc igitur descriptio & facilis est, & altero modo, qui per distantias operatur, certior. Nam illæ distantie ferè incertæ sunt,

sunt, cum ob uiarum atque itinerum flexionem & ambitū, tum ob miliarium inæqualitatem : quem tamen modum paulò post describemus, & facilem etiam reddemus. Nunc autem si post descriptam hoc modo chartam placet in certas dimetiri distantias (quod tamen mirum uideri possit, cū hic nulla distantie habita sit ratio) inquire aliquorum duorum locorum distantiam, aut per profectionem, aut certius per modum, quem postea docebimus. ut uerbi gratia, uideo inter Antuuerpiam & Mechliniam quatuor esse miliaria parua, quare spatium inter Antuuerpiam & Mechliniam in charta diuido per 4. Et per has diuisiones potes dimetiri omnia loca in charta descripta.

D. Ioannes de Roias.

HAEC eadem omnia commodissime per Planispharij dorsum hac ratione metiemur. Collocabimus primū sphaeram ad mundi plagas in plano. Id quod facillimè ex linea meridiana cognitione, quam multis iam rationibus inuenire docuimus, sine magnetis ope faciemus. Tunc Dioptrā per singula conspecta loca circunducemus ; gradus inter ipsas stationes notantes : reliqua ex Gemma lectione manifesta relinquuntur.

Gemma Frisius.

De pingenda charta, cognita sola distantia locorum.

Cap. 2.

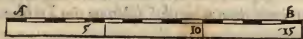
QVEMADMODVM in præcedēte capite oportuit uniuscuiusque loci duas habere lineas positionis, ita hic cuiusque loci à duobus alijs locis distantias rectas res ipsa requirit. Datis igitur his, faciliè ipsa loca in chartam redige-

Dd

mus. Primum enim faciemus scalam miliarium ad libitum, scilicet diuidendo unam lineam quæ habeat longitudinem chartæ describendæ in tot miliaria, quot regio describenda ferè habet. Deinde ponantur prima duo oppida, aut loca secundum suam distantiam ad libitum. Pro tertio uerò necesse erit cognoscere distantiam ab utroq; posito. Capta enim intra circinum ex scala distantia tertij ab uno positorum, mittatur pes circini in locum cognitum, & describatur circulus obscurus. Eadem ratione capiatur distantia per circinum ab altero loco, & simili modo describatur circulus delebilis ex reliquo loco. Hi igitur duo circuli aut se mutuò secant, atque idipsum in duobus punctis: aut attingunt, idque in puncto tantum. Si ergo tantum attingunt, in ipso contactu erit locus tertij oppidi: quem certius inuenies ducta linea recta ex centro unius, ad centrum alterius. At si secant circuli, tunc erit in altero duorum punctorum. Quod quidem cuilibet facile erit discernere, an scilicet declinet oppidum in dextram, an sinistram. Exemplū cape in tabella sequente. Construo primum scalam miliarium 15. quæ sit AB. Deinde pono primum Antuuerpiam: & cum comperium sit Mechliniam hinc distare 4. miliaribus, distendo circinum in scala secundum huiusmodi distantiam, & posito pede uno in puncto Antuuerpia, facio altero pede notulam, quæ sit Mechlinia. Postea ut ponas Bruxellam, accipe distantia eius ab Antuuerpia, quæ est 7. miliarium propter obliquitatem: & posito pede circini in uno loco Antuuerpia, altero describe circulum, uel arcum obscurum, qui sit C D E. Simili uia cape 4. miliaria, (nam tantum distat à Mechlinia) & ex puncto Mechlinia describe alium circulum, qui sit F G H.

fit ergo

fit ergo hic interseccio duplex Y K. Sed cū facile appareat Bruxellam magis tēdere in occasum, quam Mechliniam ab Antuuerpia, accipio pro Bruxella punctum Y. Non aliter facies de alijs locis. Vides igitur facilitatem huius artis, si semper & in mari, & in terris hac distantia nobis in promptu esset. Quod per percedentem modum primi capitis, & in oceano, & inter montes aque certum est: hic uero minime. Sed uide capitis sequentis praecepta.

D. Ioannes de Roias.

HAEC describendarum prouinciarum ratio licet ad nostram sphaeram non attineat, nihilominus quod facilis, cognitio locorum distantijs, sit, omittere non uoluimus. Illud tamen admonemus, illi nobis non admodum fidendum esse,

Dd ij

cum propter miliarium inæqualitatem, nonnihil à rei ueritate locorum situs in charta uariare necessariò conueniat.

Gemma Frisius.

De inueniendâ uera distantia loci uisi, quantuncumque etiam distet.

Cap. 3.

SVPERIORE capite diximus quomodo per distantias locorum describenda sit charta. Verùm cùm omnino recta distantia cognitione ad eam rem opus sit, uidetur mihi oportunum, siquid de hac arte habeam, nunc adducere. Visâ igitur turri alicuius oppidi, si distantiâ eius à te libet inuenire, potes primùm absq; aliquo fere instrumento mathematico hoc efficere. Elige igitur tibi cāpū aliquem latum, in quo possis huc & illuc ire & redire. Et quanuis non fuerit planus, non adeò refert. Accede primū ad turrim ex tuo loco ad spatium notum, scilicet ad pedes 100. uel 200. & posito ibi signo aliquo erecto, quod faciliè à longe uideri possit, recede ab eo in utrumuis latus etiam ad certam distantiam, scilicet 50. uel 100. pedum, atque hoc secundum rectum angulum à primo puncto: & iterum in tali loco pone signum aliquod erectum. Quo facto redi ad primum signum: atque ab eo retrogredere ad certam etiam distantiam, quantum scilicet placet, ea ratione ut ubi desistas, signum primum sit directè intra uisum tuum, & turrim uisam: ibique posito signo tertio, diuerte hinc secundum rectum angulum in latus (ut prius) eo usque, quo signum secundum sit intra uisum tuum, & turrim mensurandam. Iam inuestiga, aut per pedes, aut aliquod aliud genus mensuræ, distantiam primi signi à secundo: quæ uocetur distantia prima. Item distantiam tertij à primo, quæ sit secunda. Demum interstitium tertij à quarto

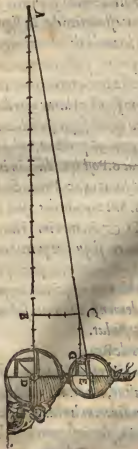
quarto, quod sit tertia distantia. Subduc-
 igitur primam à tertia; residuum sit di-
 uisor. Postea multiplica tertiam distan-
 tiam per secundam; productum diuide
 per diuisorem: quod ex partitione huius-
 modi prouenerit, ostendet distantiam à
 signo tertio usq; ad turrim rectissimam.
 Pro cuius declaratione uide sequentē fi-
 gurā. Ibi A, turris est metienda. B, signū
 primū. C, signū secundū distās orthogo-
 naliter à primo per 30. pedes. D, tertium
 signū distās à recta linea retrorsum 40.
 pedes. E, quartum signū in latius recedēs,
 & in recta linea ipsius signi secūdi cum
 turri distans à tertio 36. pedibus. Subdu-
 co 30. de 36. restāt 6. Post hac duco in in-
 uicem 40. & 36. fiunt 1440. Productum
 hoc diuido per 6. fiūt 240. pedes, quæ est
 distantia inter D, & A, turrim. Huius
 rei demonstrationem si quis requirat ma-
 thematicam, me adeat, nam in promptu
 habeo, quanuis hic non adijciam: neque
 enim locūs hūc demonstrationem, sed in-
 structionem expostulat.

D. Ioannes de Roias.

INGENIO S'A proculdubio rei fuit inuentio, sed
 quæ per nostram spheram uti facilius, ita etiam exactius
 absoluetur. Nec enim parum esse crediderim lineas B C, at-
 que D, E, angulos rectos cū linea B D, sine instrumento ali-

quo (quod Gemma docuit) constituere. Erit autem facillimū si super D, sphaera centrum cadat, ea ratione, ut altera diametrorum sphaera exactissime in A, dirigatur. Id quod per Dioptram efficiemus. Per quam etiam usum in B, immotāque sphaera super altera diametrorū in E, deinde ubi signa reponenda sunt dirigemus. Tunc à D, ad B, sphaeram transferentes, ab eoque eadem uti prius ratione sphaeram collo-

cantes, Dioptraq; ad rectos angulos super D A, cadente in C, signum. Postremōq; ab E, in A, per C, transeūtem usum dirigemus. Huius autem rei demonstratio licet quasi diuina quaedam res à Gēma videatur occultari, ab ijs qua superius à nobis demonstrata sunt nō variat: quod uel unico tantū linea ductu omnibus manifestum erit. Sit igitur A D, tota loci distantia dimetiēda: cateraque pro Gemma ratione maneāt. Caterū à C, linea dimitatur perpendicularis, qua latus D E, orthogonaliter secet in G. Erunt igitur iam nobis duo triāgula, A uidelicet D E, atq; C G E. Angulus autem E, utriq; communis: quare et angulus A, angulo C, equalis erit. Erunt denique horum duorum triāgulo-
lorum

gulorum latera sibi inuicem per 4. sexti Euclidis similiter proportionalia. Vnde sicut E G, ad G C: sic E D, se habebit ad A D. Ducam igitur C G, latus, quod idem est cum B D, in D E. Productum diuidam per G E, exhibetque necessariò distantia A D. Illud tamen unum hoc in loco restat admodum, ut stationum in dimetiendo distantia laxiores constituantur: quo enim earum ampliora erunt interspatia (maxime si dimetienda distantia longissime à nobis absit) eo exactius illam dimetiemur.

Gemma Frisius.

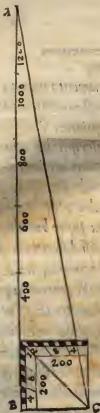
Idem per scalam hypsometram, aut geometricam inuenire.

Cap. 4.

AD HANC rem opus erit instrumento magna utcumque quantitatis. Nam inter omnia instrumenta mathematica maiora sunt certiora, et usui aptiora. Verum non erit necesse mihi hic scala geometrica descriptionem apponere, cum uulgaris sit, et cuius nota. Tantum hoc satis erit dixisse, quod instrumentum debeat esse, quale fere est dorsum astrolabij, cum indice uolubili, habens ab altero latere ex centro instrumenti pinnulam ferream, qua super baculo, aut fuste figi possit. Dimensurus igitur loci uisi distantiam quantumuis longam, fige in campo uel agro baculum 5. uel 6. pedum. Huic superimpone per pinnulam instrumentum prescriptum. Positoque indice super linea diametrali ipsius instrumenti, uerte ipsum instrumentum cum indice eo usque, quo per indicis perspicilla uideas locum dimetiendum. Fixo itaque instrumento, uerte indicem ad alterum diametrum transuersum, (ipsum enim instrumentum duobus diametris dissectum esse debet) et recede in latus ad eam partem quam

index indicat, ad certam aliquam distantiam: quæ quanto maior fuerit tanto certior erit operatio. Hic iterum sige fustem uel baculum, cui ipsum instrumentum per pinnulâ primum leuiter impone. Deinde indice posito super diametro transuerso ipsius instrumenti, uerte instrumentum cum indice super linea sua manente, quo usque per ipsius foramina priorem baculum aspicias quam rectissime: atque ita ipsum

instrumentum firmiter baculo affige. Dehinc uerte indicem, ut per ipsius per spicilla rem dimetiendam uideas: atq; hinc diligenter nota partes scale geometricæ per ipsum indicem abscissas, quas memoria uel tabella mada. Quibus actis, si distantiam inter duos baculos duxeris in omnes partes scale, quæ sunt ferè in omnibus 12. & productum hinc numerum per partes scale per indicem abscissas diuideris: prodibit loci uera distantia. Verbi gratia, sit in sequente figura locus dimetiendus A: B, uerò signū stationis prima. à quo in latus secundū angulum rectū diuerto ad C, ubi index abscindit duas partes scale. Distantia uerò inter B, & C, sit 200. pedum. Duco igitur 200. in 12. prodibunt 2400. Quæ diuido per 2. fiunt 1200. pedes inter A, & B: qui sunt

sunt 240. passus, uel stadium unum, & 115. passus.

D. Ioannes de Roijs.

H AE C dimetiendi ratio è Georgij Peurbachij libello de Quadrato geometrico, propositione secunda ad uerbum ferè desumpta est. Quae tamè ad scalam nostrae sphaerae geometricam facillè trāsferetur, modo singulas eius lateris partes (quas 12. esse diximus) non in

60. sed in 100. partes diuiserimus.

Sic enim quodlibet eius latus in

1200. partibus, ut Quadratus à

Gemma propositus, manifestè constabit. Vnum tamen illud admonendum nobis est (quod & Peurbachius admonuit) cùm distāciam

quā dimetiri uelimus, scala latus

in se saepius continebit; in multām

posse errare distāciam. Ut si fingamus BC, scale esse latus, cadens in

B P, dimetienda distantia. Sit autem BP, 600. maior BC: tunc dubium non est, quin error committi

possit in 100. aequae magnis quantitatibus quanta est BC. Nā si AN,

Dioptra scindat à latere CD, duas

partes, oportet distāciā BP, 600.

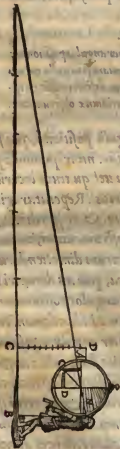
esse. Si autem abscondat tres, 400.

una uerò pars scale sit licet parua,

habet tamen suam inter distācias

quae illi respōdeat differētiā. haec

Ee

autem est scala lateris longitudo ducenties sumpta. Quanto igitur portio D N, minor est, tanto maiorem errorem contingere necesse est. Id quod non propter scala defectum accidit, sed propter scala tum paruitatem, tum etiam uisus renouatatem; utpote qui ad tantam distantiam uix præcise dirigatur. Quicquid autem infra 100. aut cubitus aut passus distabit, id præcise metiemur. Quod & pro superioribus etiã à nobis dictum sit.

Gemma Frisius.

De duobus uel tribus uisus locis, quomodo per angulos positionum recta eorum distantia sunt inuenienda, etiam si in nullo eorum præsens sis. Et qua ratione facillimè regio describi possit ex ipsis absque nautico compasso, aut linea meridiana obseruatione.

Cap. 1.

DIXIMVS in principio de angulis positionum, qua scilicet ratione per illos loca describantur: nunc quomodo per eosdem ex duabus stationibus, trium uel quatuor locorum distantia uera sit inuestiganda, docebimus. Reperatur igitur instrumentum in principio descriptum. Cum quo dimensurus accede campum, atque ibi loca instrumentum; ita ut dimetiens ipse, respiciat aliquem locorum dimetiendorum. Post hæc uerte indicem ad omnia loca, qua uis dimetri instrumento manente, & singulorum angulos positionum nota, hoc est, quotum gradum instrumenti index demonstrat, dum ad singula loca dirigatur. Similiter angulum positionis stationis secundæ, uel loci ubi altera uice stare uelis: atque eos in charta describe, uel in tabula plana, diuidendo scilicet circulum in plano per 360. partes siue gradus: & ex cetro ipso per gradus ducendo angulos positionum. Prioris stationis loco signato, recede in latus quantum placet, scilicet ad 300. pedes,

pedes, aut plus, in linea tamen anguli positionis nisi: atq; ibi
 rursus locato instrumento, ut dimetiens siue linea meridia-
 na instrumēti respiciat locum stationis prioris, uide reliquo-
 rum locorū angulos positionis. His habitis, quere angulum
 positionis ipsius stationis secunda à prima: & ex centro cir-
 culi duc lineam per gradus positionum extensam quantum
 placet, atque ex eo duc circulū. Deinde diuide similiter hunc
 circulū in 360. partes, sumpto exordio à linea positionis, qua
 hic est dimetiens. Postremo trahē lineas positionum locorum
 metiendorum, quemadmodum per instrumentum expertus
 es in plano, quæ facient intersecciones cum priorib. Vbi uerò
 similis similem secat, ibi locus erit eius loci, cuius est linea. Vo-
 co autem similes lineas, quæ sunt eiusdem loci, sed in diuersas
 partes ductæ. Iam uerò uide quot sint pedes uel passus inter
 stationem primam & secundam. Ex qua intercapedine re-
 liquorum locorum distantiis sic inuenies. Diuide lineam quæ
 est à centro circuli primo ad reliquū, in tot partes quot uis:
 & per huiusmodi partes dimetire lineas inter quæuis loca
 designata. Postea duc partes tales quæ sunt inter duas se-
 ctiones, uel loca, in distantiam duarum stationum: produ-
 ctam diuide per partes, quæ sunt inter duo centra: prodibit
 talium duorum locorum uera distantia. Simili ratione ages
 cū alijs. Sed cū obscurius paulo dixerim, declarabo idem
 per figuram. Sint tria loca A, B, & C. uolo eorum adinui-
 cem distantiam metiri, ita ut nō opus sit mihi accedere ali-
 quem eorum. Pono igitur instrumētum meum in loco D, ubi
 ego sum, ita ut dimetiens siue linea meridiana instrumēti
 uergat ad C, nulla scilicet habita celi aut plagarum ratio-
 ne. Deinde uideo uoluendo indicem angulos positionum ip-

pro secunda statione: per quos describo lineam D H. In hac linea pono aliud centrum distans à priore quantum libet, quod sit E: Hinc describo circulū ex E, quem diuido in 360. grad. incipiens à linea D E H. Dimissa nunc statione priore signata, pergo in latus secundum lineā uisā prius ad 300. pedes: atque hīc iterum figo instrumentum, ita ut dimetiens ipsius respiciat signum stationis prioris. Deinde respicio ipsum C, quod declinat à linea mediā 40. grad. Ipsum A, 60: demum B, 75. Numero igitur hos gradus in circulo secundo in plano descripto ex E, centro: & per eos duco ex E, lineas quæ secabunt priores. Notandum igitur est quæ lineæ sint eiusdem loci. Nam ubi se mutuò secant, ibi est punctus eius loci. Diuido nūc per circinum lineam D E, in 10. partes; per quas dimetior distantias inter duās quāsq̃ sectiones, siue puncta locorum: & quot de eiusmodi partibus continent, multiplico per 300: productum rursus diuido per 10. & apparet mihi italium duorum locorum uera distantia. Ut quoniam inter ipsum A, & C, sunt 6. partes huiusmodi, dico per regulam proportionum, 10. dant 300. quantum dant 6: facit 180. quæ est distantia recta inter A, C. Eadem ratione liceat scire distantias D C, D A, D B, A B, C B, E C, E A, & E G. Atq; hic est tertius modus describendi regiones longè omnium facillimus, quia tantum opus est circulo diuiso in 360. partes cum indice: neque alicuius alterius rei, nempe compassus, meridiei, latitudinis longitudinis, aut distantie regionum usus, aut opera requiritur. Præterea adeò certus est, ut in regione 50. aut 60. aut 100. etiam miliarium germanicorum, nullam quispiā percepturus sit erroris notam. Obseruandum autem ut singula regionis loca bis in conspe-

Etum ueniant, semperque dum aliò te confers, instrumenti
 diameter ad locum dirigatur, quem antea perlustrasti, aut
 quem uelis mox accedere. Sicque singulas urbes, uicos, pa-
 gos, turres, domos, aliàque inscribere (si libet) poteris. Quæ
 admodum nos in præcedenti figura depinximus ob oculos.

D. Ioannes de Roias.

HÆC dimetiendarum prouinciarum ratio ab ea, quam
 nos superius capite 15. libri quarti docuimus, nihil uariat,
 nisi quod hac in parte per duas nobis stationes dimetiendum
 sit. Et ut exactam huius rei rationem habeas, lineam, quæ est
 à centro circuli prioris stationis ad circuli centrum secundæ
 uidelicet D E, non in quot uis partes (quod Gemma dicit) di-
 uides, sed in tot, quot prius aut passus aut pedes inter utrâ-
 que stationem metitus fueris. Si igitur earum intercapedo
 300. pedum fuerit, quod superius dixerat, in 300. tales par-
 tes, si uerò plus, in plures eam lineam diuides. Quod si ob ip-
 sius D E, breuitatem in pedum passuumue inuentorum nu-
 mero uti compendio uelis, perque denarium numerum totam
 D E, diuiseris, (quod facit Gemma) illud animaduertere ne-
 cesse est, quamlibet talium partium ualere 30. Commodius
 tamẽ esset si tota linea D E, in 30. diuideretur partes, ea ra-
 tione, uti earum quælibet 10. ualeat pedes. Reliqua manife-
 stiora sunt, quam ut plura dici conueniat.

Gemma Frisius.

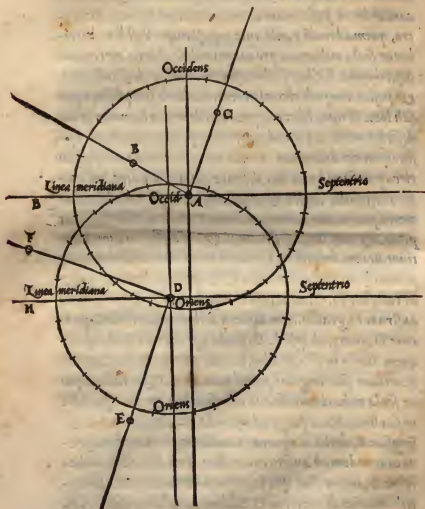
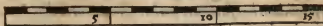
Quartus modus per distantiam & angulum positionis.

Cap. 6.

HIC modus omnino etiam facilis est, nisi quod duarum
 rerum cognitione sit opus. Quibus per præcedentia cognitis,
 ponatur

ponatur primus locus in charta secundum rei exigentiam, hoc est, si sit medius regionis, ponatur in medio chartae, sin aliter, secundum hoc situetur. Ex hoc igitur centro describatur circulus diuisus in 360. grad. positionum. Quo facto du cantur linea positionum circumiacentium locorum ex centro, quemadmodum paulò antè exposuimus. Post hac describatur scala miliarium pro magnitudine chartae, & regionis describendae. Ex hac scala capiatur cuiusque loci distantia, & posito uno pede circini in centro, altero fiat punctum pro tali loco. Si nunc libet pergere, accede unum locorum prius descriptorum: atque inde rursus accipe aliorum angulos positionum & distantias. Et alio circulo in charta descripto circa punctum huius loci, describe diametrum eius, qui quidem respondet austro & aquiloni, ita ut sit parallela diametro prioris, aut eadem continua. Deinde circulo diuiso ut prius, age cum lineis positionum, & distantijs circumiacentium, ut iam docuimus. Exemplo breui rem facilem dabo. Sit primus locus A. circumiacentia B, C, D. Declinat B, ab austro in occasum 30. C, ab occasu in aquilonem 20. D, ab ortu in austrum 10. gradib. Item distat B, tribus miliaribus. C, quatuor. D, quinque ab ipso A. Describo igitur circa A, circulum, quem diuido in 360. gradus. Deinde duco lineas B C, & D, secundum suos angulos positionum ab A. Quo facto capio ex scala miliarium miliaria cuiusque loci, & facio punctum in sua linea. Nunc pergo ad ipsum D, cui circumiacet E, & F: ipsum E, declinat ab ortu in Austrum 20. partibus: F, uerò tantundem ab austro in occasum. Item distat E, 6. miliaribus: F, autem 7. ab ipso D. Describo ergo circa D, aliū circulum: cuius diametrum G H, duco parallelam primi A H.

Scala miliarum.

Diuiso dehinc circulo in 360. duco lineas positionum E, & F. Postremò capio distantias ex scala miliarium, atque eas in suis lineis designo. Quod uerò de meridiani obseruatione dixi, potest ex capite precedente facilius fieri abq; compasso, aut meridiei obseruatione.

D. Ioannes de Roias.

HAEC à superioribus non uariant, ideoque nihil amplius hoc in loco lectores admonebimus, præterquam quod & superius etiam admonuimus, nō admodum hanc dimetiendarum prouinciarum rationem iustam esse, ob ipsorum miliarium inæqualitatē. Caterum hæc à Gemma, quòd ad describendarum prouinciarum rationem attinet, mutuo accepisse sit satis. Quæ si alicui omni ex parte non arriserint, is intelligat nec Ptolemeum ipsum, exactissimam huius rei rationem, si reuixisset, nobis posse suppeditare. Id quod etiam Gemma in suo baculo astronomico affirmauit.

Cap. 14.

ILLVSTRIS VIRI D. IOANNIS
DE ROIAS COMMENTARIORVM
IN ASTROLABIVM QVOD PLA-
NISPHAERIVM VOCANT, LI-
BER SEXTVS.

Præfatio.

CIO minime defuturos maxime Carole, quibus in huius libri de Planisphærij structura ordine, non satis recto cōsilio usus fuisset uidear, quòd ueteres omnes, ut recentiores.

Ff

etiam taceam, quos nimirum tanquam exemplar proponere imitarique debuissim, praesertim cum ipsa ratio hoc idem exposulare uideatur, instrumentorum structuram eorum usui semper praeponerint. Ego uero cum hanc nostri operis partem neque omnibus aut profuturam, aut necessariam (cum neque omnibus artifices esse aut liceat aut deceat) prorsusque ad mechanicam spectare conspicerem, scripturus praesertim ad te inuictissime Caesar, ut nec tibi inutiliter primo aspectu proponeretur, neque ijs quibus commoda futura est defuisset, si in hunc locum reijceretur bene consultum esse iudicauim. Caterum cum hanc ipsam quam dico structuram, ab Huone Held nostro (qui ut in hac parte, ita etiam in ceteris, quae ad nostra studia pertinuerunt plurimum fuit mihi semper adiumento, cuius me hercule uirtus cum eruditione in omni disciplinarum genere par est) ea ratione ut neque addi illi, aut demi quicquam defuissim, scriptam inuenirem, eam ipsam ne uerbo quidem immutato in nostrum librum transtulimus. Nollem autem me aliquis uel inertiae, uel arrogantiae potius taxaret, quod eam scilicet in praesens partem omiserim, in qua parum laudis, atque ingenij (cum omnino ad mechanicen spectare dixerim) plurimum uero laboris atque operis continetur. Nec enim is sum, qui in ijs quae ad perfectam studiorum rationem pertinent oneri unquam succumbam; nec qui nesciam singulas artes ex duabus rebus esse compositas, ex opere scilicet et eius ratiocinatione. Quaeque solam ratiocinationem sequuntur, umbram potius, quam rem persequi: at qui utrumque (ut Vitruuij utar uerbis) perdidicerunt, uti omnibus armis ornati, citius cum auctoritate quod fuit propositum sunt affecti. Quare ille a me non solum non contemne-

tur, sed plurimum potius meritoque laudabitur, qui ratiocinationem hæcenus à me scriptam, cum ijs quæ sequuntur modò cum huius sphaera fabrica coniunxerit perdidiceritque. Vt enim ille qui plena cum uoce atque canora, summaque cum suauitate atque dexteritate quicquid ab alijs proponitur cantat, bonus musicus extremusque cantor habetur, summus uerò ille qui non solum hæc eadè omnia præstat, uerum alijs etià canenda non minori admiratione componit: ita & qui uti mathematicis instrumentis, eaq; simul cõponere sciuerit, utranque optimi mathematici partè expleisse iudicabitur. Sed Huonè loquẽtem iã nunc audiamus.

De materia ad Planisphaerium conficiendum accommoda.

Cap. I.

FACTVRVS Planisphaerium quanquam uariã ubique materiam inueniat, non tamẽ perinde omnis ei uel utilis est ad fabricam instrumenti eius, uel si fortuna tenuioris fuerit, paratu facilis. Nam tabula quidem papyracea, atque lignea, addo etiam plumbeas itemque stagnæas (nã ferreas præmittimus, quòd propter suam duritiem non satis sint tractabiles) ut nusquam nõ sunt obuiæ, ita hæc si tenuiores fuerint, uel leuissimæ iniuriæ maxime impatientes erũt: si uerò crassiores, præterquam quòd ne sic quidem aduersus leuissimam quam dixi iniuriam fuerint munitæ satis, etiam tractantium manus quodam quasi contagio suo non defædauerint solum, uerum etiam pondere nõ mediocriter fatigauerint. Illæ autem alteræ pro alteratione aëris facillè mutantur, ut quæ in illis forma requiritur, eam uix diutile seruent: ut interim de utrisque taceam, quòd propter mollitiem usu ipso certissime atterantur. In argenteis autem atq; au-

Ff ij

reis plus quidem ad diuturnitatem firmitudinis inest, atque ad subigendū lentitiæ satis: sed propter preciorū magnitudinem, non nisi à locupletissimis haberi poterunt. Restat aliud metalli genus, quod æs siue cuprū dicitur, quod ratione firmitudinis ad durationē auro, argētōq; nihil est deterius, & uilitate precij uix à reliquis superatur. Sed cū metalli huius nō simplex omnino genus sit, referre sane crediderim quale tandem eligatur. Nam nisi boni coloris sit, hoc est, instar auri flaucat egregiè, & lentū sit malleiq; patiens, na ego mihi ex illo facta instrumenta nō magnopere cupiuerim. Nam quod rubicundum colorem habet, usu ipso squalefcit statim, ac quandā deformitatē trahit: & quod nō est ductile in laminas, sed aduersus malleos cōtumax, in eo sape opera luditur. In illo ergo superiore, ut in materia præ ceteris magis idonea, atq; etiā ex facili omnib. parabili, formā planisphærij includēdam cōseo. Nihilominus tamē interim cōpositionē eius ita explicabimus, ut quacūq; tādē lecta fuerit propositaq; materia, ad eā quæ dicemus facillimè transferatur oīa.

De corpore Planisphærij.

Cap. 2.

CORPVS planisphærij uoco diligenter cōplanatas, ac commoditate circini in orbē redactas laminas duas, quarū una per extremū suæ planiciei marginem armillā cum annulo uersatili, unde totum instrumentū ad perpēdiculū suspēdatur, affixā gerit: intra quā altera tāquam in aluolo, seu loculamēto quodam ita inclusa cōtinetur, ut eādē cum armilla superficiē faciēs liberam habeat circuitiōnem. Nam primū omniū materiæ eius qua libuerit nti præ ceteris potissimū cōparādæ sunt duæ tabulæ: eaq; quantū fieri poterit exactissime cōplanādæ; atque si è metallo erunt diligēter poliendæ etiā, ut omnibus suis partibus niteāt. In earū unius

medio, nēpe ubi est litera A, circinum collocabimus, ac rotundationis lineā, quæ sit B C D E, tantā describemus, quantā futuro instrumēto amplitudinem conciliatam uolumus. Ac mox contracto tantum circino, quantum fore satis iudicabitur tribus numerorū characteribus subalternatim exarandis, ex puncto alterius lamina medio, ad quod similiter intelligatur litera A, circulum ducemus F G H Y. Tum uerò partes, quæ in utraque tabula extra lineas rotundationis iacent, scite amputandæ. Deinde autem ē simili materia armillam cōparabimus, cuius crassitudo minoris orbis crassitudini uel æqualis sit, uel potius aliquantulum superet: latitudo autem tanta sit, ut connexa eius superficies cum maioris orbis ambitu exacte quadret: concava uerò minorem orbem recipiat. Huic annulus ita astruendus, ut absolutum instrumentum ab eo ad perpendiculum liberè dependeat, ac circum circa uersari possit. Nam hoc in primis curandum est, ut propositum instrumentum æquilibratum habeat pondus, ne dum ipsum circunvolueris, pars eius una tantū propendeat, ut uel minimū attollatur altera. Armilla cū annulo statim circa maioris orbis extremum marginem affabre affigendus, atque intra eam condendus orbis minor: cuius altitudo si cum armilla fortè nō congruerit, subiecto orbe papyraceo utriusque superficies erit exæquanda. Atque hac cū facta fuerint, corpus planisphærij concinnatū habebitur, eritq; formæ eiusmodi, qualem sequēti diagrammate utcūque delineauimus. Sed huic loco insuper hoc adiiciendū, superficiem eam instrumēti, quam armilla cū inclusa lamina constituit, posteriorem planisphærij partem; & quæ huic ex aduerso iacet, eam anteriore deinceps nos appellaturos.

Diagramma corporis Planispharij posteriorem partem referens.

De descriptione anterioris partis Planisphærij, ac primum quemadmodum ei circuli, quibus Zonas caliquinq; terminabat antiquitas, nec non Coluri etiam, Meridianusque, & Ecliptica inscribantur. Cap. 3.

QVO minus intricato confusoque huiusce instrumenti fabrica constitutio nobis procedat ordine; literas eas omnes, quas hactenus usurpauimus ad designandam structuram corporis Planisphærij, missas facendas, ac uelut abrogandas omnino esse ducemus, atq; ad aliarum partium notationes deinceps transferendas. Primum ergo omnium cetera laminarum media minutissimo terebello directe perforabimus. Oportet enim ut si structura actio nusquam uel tantillum erret, foramen illud medium multo sit angustius, quam centrum erit circini, quo ad descriptionem utriusque partis deinceps utemur: Ac sit quidem in parte ea, qua nos anteriorem diximus, qua foramen exit littera A. Ab hac atque ex puncto aliquo, quod pro arbitrio, quam minimo tamen interuallo citra extremum marginem sumendum erit, circūagenda rotundationis linea prima. Contra cto deinde circino, ducenda erit altera tanta intercapedine distans à prima, ut denariorum graduum numeri inter utranque commodè reponi queant. Nam mox sub hac, sed minore multo intercapedine interposita describenda erit tertia, quæ cum secunda partes 360. sigillatim, si tamen id circumferentia patietur laxitas, exaratas comprehendet. Hanc peculiari quodam nomine Colurum solstitiorum, uel potius circulum meridianum appellauerimus. Porro autem medio inter hunc meridianum circulum, secundamque rotundationem spatium circumscribendus erit ex eodem centro A, circulus, sed qui sit deletilis

nam usus eius nullus omnino alius est, quàm ut meridianus congruenter in suas partes concidatur: idque fiet hac potissimum ratione. In circuli deletilis ambitu parte ea, qua annulo suspensorio directe subiacer, (signetur autem ea litera B) circini centrum collocandum, ac tota rotundationis linea diuidenda inde in partes quatuor æquales: easque nobis literæ B C D E, comprehendant atque indicent. Deinde uerò per centrum ubi est A, ab B, ad D, perducatur ad primam usque circinationem linea recta. Itemque ab C, ad E, usque in eadem circinationem primam protrahatur alia recta. Has intersecare sese in centro A, ad angulos rectos necesse est, dummodo ne in circuli deletilis quadripartita diuisione illa, ac in linearum per diuisionis notas continuo ductu à nobis erratum fuerit. Porro autem earum linearum una, nempe quæ sub annulo suspensorio exarata literis B D, ad capita sua insignitur Colurus æquinoctiorum: altera, quæ literas C, et E, quasi indices gerit, AEquator nobis recte appelletur. Restât duo Tropici, totidemque alij, quos Arcticos nominamus, una cum linea Ecliptica, ut eo quod proposuimus, hac in parte defuncti uideamur. Sed ad illos delineandos opus erit gradibus, graduumue secundum naturalem ordinem sese superantibus unitate numeris. Ergo quemadmodum eos inscribi oporteat ratione commodissima portinus referemus. Singulas quasque quartas circuli deletilis, circino per eundem circulum percurrente in ternas porro quartas æqualiter discindemus. Atque has rursus in ternas alias, ad singulasque partes puncta apponemus. Mox uerò applicata regula centro A, itemque punctis assignatis à meridiano circulo, ad primam usque circinationem lineola proferatur. Quibus uni-

uersis

versis totus ille ambitus, qui circinatione prima, meridianoque intercipitur, in partes 36. exactissime dissectus relinquitur: quarum singula, ut totius eius spatij plena habeatur divisio, in denas alias conscinduntur: idque hoc modo. Primum omnes illas trigestas sextas super circulo, quem iam saepius deletilem nominavimus, bipartito dividemus. Rursusque quae inde partes orientur, illae in segmenta quina secernenda. Per quae tandem omnia sigillatim ordine, regula, quemadmodum de superioribus fecimus, à centro A, diligenter applicata, à meridiano circulo item lineolae protrahantur, sed non nisi usque ad secundam circinationem: praeter eas tamen lineolas, quae trigestas illas sextas, quas diximus, aequaliter dividunt, nam illae etiam paululum ultra secundam rotationis lineam, quo videlicet graduum expeditior sit numeratio, sunt exarandae. Quibus ita explicatis gradibus tandem per decades adscribendi numeri hoc ordine. Ad primam illam lineolam, quae ab B, in parte dextra ad primam circinationem extenditur, denarii nota exaretur: ad secundam, haec 20. ad tertiam, haec 30. atque ita deinceps usque ad 90. quae in aequinoctialem, nempe ubi is meridianum contingit, cadet. Similiter faciendum ad eas lineas, quae ab B, sinistrorsum abeunt: Nec non ad illas etiam similiter, quae dextra sinistraque circa D, consistunt, quemadmodum in subiecta figura luculenter cernas. Iam vero, ut ad reliquorum circulorum delineationem veniamus, per meridiani circuli gradus utrinque ab B, & D, numeranda Solis maxima declinatio. Ea autem hoc nostro tempore viginti trium graduum esse creditur ab astronomis, & minorum 30. ferè. Atque haec punctis annotanda, quae mox perductis lineis & parallelis

ad aequatorem, commitemus. Harum quidem altera, nempe quæ supra aequatorem annulo subtensa est; circulum arcticum refert: altera uerò, quæ infra aequatorem depressa iacet, circulum antarcticum. Quare non incommode etiam statim supra utrumque nominis sui polum per scripturam reponas, quemadmodum in sequenti figura factum uides. Similiter deinde dextra sinistrâque ab C; atque E, numerata per meridianum circulum Solis declinatione maxima; à finientibus eâ notulis lineas ultra citràque aequatorem parallelas protrahemus: quas à notis solstitialibus, conuersionibusque Solis inuicem distinguemus. Nam qui arctico polo propior est, Cancrî: qui autem ad antarcticum recessit, Capricorni tropicus dicetur. Postremò autem à dextra superioris siue Cæcri tropici parte, qua in meridianum incidit, ad sinistram tropici Capricorni caput, quod & ipsum meridiano insidet, per medium totius areæ centrum A, transversam, directamque lineam extendemus: eaque instar lineæ eclipticæ, siue signiferi nobis fuerit. Nec iâ restat amplius, quod in titulo huius capituli explanandum recepimus. Itaque omnium quæ dicta sunt, schema accipe eiusmodi.

De parallelis

De parallelis Solis reliquis in anteriore parte Planispha-
rij inscribendis. Cap. 4.

RATIONE omnino duplici Solis parallela huic parti planisphaerij inscribuntur, quarum una tabulis singularum partium ecliptica declinationem continentibus, altera sine tabulis constat: nos uerò utranque proponemus, ut utracūque uidebitur prae altera cōmodior, ea uti integrum sit architecto huius instrumenti. Itaque ut prius doceatur de illa, quae tabulas desiderat, tenendum est, quae hic descripta uidetur tabula, quaeque eius uidentur columna quatuor, earum primam sequentibus tribus ex aquo esse communem. Nam sequentes tres trium signorum, quorum pro se quaeque titulos suos superne gerunt, declinationes habent. Ac quotæ ipsorum parti declinationes singula debeantur, ex prima est petendum, nempe quae ordine per numeros cuiusque eorum signorum triginta gradus referentes continet.

Tabula declinationis Solis, quando eius maxima declinatio est
graduum 23. 6. minutorum 30.

grad.	Aries			Taurus			Gemini			
	grad.	min.	2	grad.	min.	2	grad.	min.	2	
0	0	0	0	11	30	1	20	12	1	
1		23	22	11	51	3	20	42	16	30
2		47	1	11	11	10	20	36	30	29
3	1	11	8	12	32	19	20	48	30	28
4	1	35	24	12	53	19	21	0	0	27
5	1	58	31	13	13	1	21	11	1	26
6	2	24	7	13	33	10	21	21	16	25
7	2	47	7	13	53	5	21	32	1	24
8	3	10	9	14	12	8	21	41	32	23
9	3	34	21	14	32	0	21	51	16	22

virgo
leo
cancri
pisces
aquarius
capricornus

Residuum tabule.

grad.	Aries			Taurus			Gemini			
	grad.	min.	2	grad.	min.	2	grad.	min.	2	
10	3	58	13	14	51	4	22	0	0	21
11	4	21	18	15	9	8	22	8	7	20
12	4	45	15	15	28	14	22	17	3	19
13	5	8	6	15	46	37	22	24	22	18
14	5	32	6	16	5	1	22	32	9	17
15	5	55	24	16	22	14	22	39	9	16
16	6	18	14	16	40	5	22	45	31	15
17	6	41	29	16	57	27	22	51	38	14
18	7	4	3	17	14	3	22	57	29	13
19	7	27	15	17	30	24	22	2	1	12
20	7	50	16	17	47	7	23	7	2	11
21	8	12	15	18	3	0	23	11	6	10
22	8	35	16	18	18	13	23	15	7	9
23	8	57	46	18	34	6	23	18	15	8
24	9	20	1	18	49	9	23	21	16	7
25	9	42	4	19	3	2	23	24	7	6
26	10	4	0	19	18	4	23	26	9	5
27	10	25	10	19	32	7	23	27	25	4
28	10	47	17	19	45	39	23	29	2	3
29	11	8	5	19	59	10	23	29	20	2
30	11	30	1	20	12	1	23	30	0	1

Ceteru efformaturus Solis parallelas, eas primu omnium ducat, quas Sol cuiusque signorum principium tenes, ac per motum diurnum circumactus describere intelligitur. Itaque à Tauro primùm auspicandum. Nam eius quæ per caput Arietis à Sole trahitur deformatione, hic minime fuerit opus, propterea quòd Sol caput illud obtinens, neutra in partem ab æquatore abripitur per motu primi (ut uocant) mobilis. Quare ipso æquatore, qui iam exaratus est, pro paral-

diuifum cernas. Vnde earum fingula binis fignis afignāda: fignorumque charaēteribus hoc ordine infcribēda. Primū omnium fupra aquatorem in dextra ab æquinoētiōrū Coluri parte fcribenda nota Arietis hāc Deinde fecunda linea, nempe quæ à prima, hoc eſt, ab aquatore uerfus polum arcticum proxime diſiungitur, ab eadē Coluri æquinoētiōrum parte, Tauri nota puta ſuperponēda. Tum autē fupra tertiam, Gemīnoram notulam: fupra parallelā Cancri, quam quartam ordine ponimus, eius figni indicē picturam reponemus. Deinde uerò per eaſdē parallelas retro decurrendum, ac primū infra tertiam Leonis fignum ſubijciendum, ſed ad partem Coluri ſiniſtram: ad quam infra ſecundam parallelam, Virginis: infra primam, Libra. atque ita deinceps deſcēdendo, infra quintam (nam quintam parallelam eam interpretamur, quæ ad partem antarcticam proximē ab aquatore diſtat) Scorpionis notula: infra ſextā, Sagittarij: atq; infra ſeptimam, Capricorni charaēter collocandus. idque ad partem, uti monuimus, Coluri æquinoētiōrum ſiniſtram. Atque hinc iam iterum protinus aſcendendum, ita quidem, ut à dextro eiufdem Coluri latere fupra ſextam parallelā, Aquarij: fupra quintam, Piſcium nota ſtatuatur. Sed hæc per diagrāma ſequens didiceris fortè melius. Porro autem quas iam partes ſex intra utrunque tropicum parallelis exaratis fecimus, ea omnes in ſuper per ſingulos omnium ſignorum gradus parallelis tranſeuntibus eſſent diſtinguenda. Sed etiam atque etiam uidendum ſane, ne dum omnes exarare nitimur, ob intercapedinū anguſtias quedam inextricabilis naſcatur nobis conſuſio. Nā niſi ingentis magnitudinis inſtrumentum fuerit propoſitum, illa

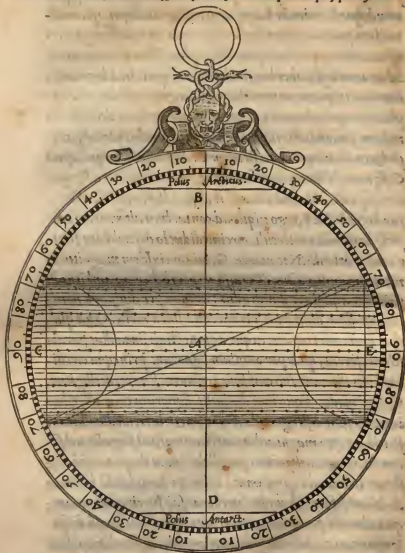
per singulos gradus diuisio non solum non affectanda, sed tanquam inutilis, ac quodammodo ut impossibilis constanter est negligenda, praesertim in illis spatijs, quae tropicis proxime adiacent: pro modo ergo instrumenti sui quisque secum statuet, secundas ne, an tertias, uel quintas (quartas enim ob minus idoneam ipsarum distributionem uix unquam faciedas suaferim) quasque parallelas sit electurus potius, quibus sex illas intercapedines porro compleat. Tum uero quotascunque eadem admissurae sint intercapedines illae, earum omnium declinationes ex superiori tabula ordine sunt depromendae; illisque circa E, & C, in meridiano numeratis, quae admodum iam diximus, de notis in notas oppositas lineae erunt perducendae. Ut si uerbi gratia discreta illa spatia siue intercapedines pro modo instrumenti propositi tantum quintas quasque parallelas capere posse iudicabitur, uidebimus in primis quantum declinationem quintus gradus Arietis habeat, eaque ab utraque parte circa E, atque C, protinus annotanda, tum nota opposita, quibus ab eodem latere aequinoctialis lineae declinatio illa ostenditur recta linea committenda. Mox de decimi, decimi quinti, ceterorumque eiusdem signi quintorum graduum declinationibus faciendum similiter, ac de signis ad signa opposita lineae protrahenda. Deinde animaduertendum quantum ob aequatore deuiet quintus gradus Tauri: itemque decimus, decimus quintus, ceterique similes, eorumque parallela eodem modo insculpenda. Transcundum deinde ad Geminorum gradus quinariorum: reliquorumque deinceps signorum omnium. In quibus tamen ob spatiorum eorum angustiam quae tropicis proxima tenent loca, non semper contingit, ut omnes quinariorum ordine describere possis,

possis, sed omittendi plerunque de Cancrī Capricorniq; primis: deq; Gemini ac Sagittarij postremis aliqui, quemadmodum pro se quisque facillè dispexerit. Atque hac quidem est una ratio, qua Solis parallelas planisphærio innexueris. Altera uerò se habet hoc modo. Primū quā circa literam E, uterque tropicorum meridianum tangit circulum, illic applicata regula ducenda est per æquatorem linea deletilis. Similiter faciendum etiam ad contactus ambos utriusq; tropici, meridianique circa literam C. Ac sic quidem quā apud C, sit intersectio æquinoctialis, lineæq; deletilis litera G: quā uerò apud E, duæ ista lineæ se transcendunt mutuò, collocetur litera F. Ex F, ergo usque ad contactum alterutrius tropici, ac meridiani circuli, circino diducto describendus semicirculus deletilis. Nec non ex G, etiam eiusdem magnitudinis delineandus alius. Vtriusque porrò horum ambitus in partes 6. æqualiter diuidendus: ac mox per diuisionū notulas oppositas duntaxat perducenda lineæ rectæ. Quæ quidem unā cum tropicis, atque æquinoctiali lineā illas parallelas referent, quas per omnium signorum principia circuitus Solis diurnus suo cuiusque tempore efficere intelligitur. Quare modo eo quo iam diximus signorum characteribus inuicem sunt distinguenda. Nec non & intermedia illarum spatia sex, pro magnitudine instrumenti, uel singulis, uel secundis, tertijs, uel quintis parallelis (nam de quartis iā nostrum iudicium expressimus) deinceps complenda hoc modo. Nam si fortè secundis (uerbi causa) fuerit opus, unamquaque sex partium, in quas utrunque semicirculū dispescuimus, in quindecim portiones aequales diffecabimus: si uerò tantum tertijs, diuisio illarum partium sex, quæ sunt in

Hh

utroq;

Schema anterioris partis Planisphaerij, Solis parallelas quintas quasque referens.

utroque semicirculo facienda erit in decem. Sin autem tantum quintas recipi posse statuerimus, secundum numerum senarium partitionem illam peragemus. Ac tandem signa segmentorum bina duntaxat, quæ sibi mutuo aduersantur ductis lineis apte coniungemus: easque utrinque usque ad meridianum extendemus. Atque hæc quidem hæctenus de parallelis Solis in anteriore parte Planisphærii inscribendis. Sed quo reddatur illustriora omnia, etiam schema aliquod apponendum hic putauimus, in quo quintas quasque parallelas utcunque efformatas contempleris.

De lineis horarijs in anteriore parte Planisphærii inscribendis. Cap. 5.

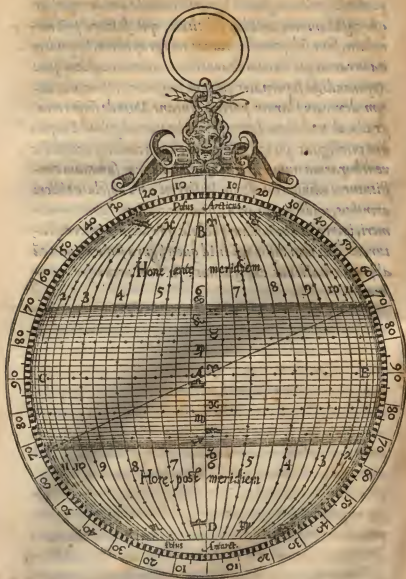
PROXIMVS his labor restat, lineas, quas uocant horarias, huic parti inscribendi. Neque enim sine parallelis horaria duci commodè poterunt. Et horarijs efformandis hæc pars anterior uel perfectæ uideri poterit, uel quicquid in ea inducendum restiterit, id sine horarijs absolui nequiuert. Pauca ergo, ut et illæ rite quoque conformentur, hoc modo erit agendum. Sed primum omnium sciendum, quotas parallelas antè insculpsimus, totas quoque horarias planisphærio esse inducendas. Quare ut ne earum fabrica, uel fabrica traditio à superioribus discrepet, hic ueluti per exemplum quintas quasque horarias describere docebimus: ex quibus quisque alias porro quotascunque tandem uoluerit, facile per se construet. Itaque ad quintas quasque describendas à Coluro æquinoctiorum ab utraque ipsius parte superne inferneque, quæ ille meridiano insidet, quintum quemque gradum meridiani circuli diligenter notis apposis signabimus. Deinde autem quæ notæ bina sibi mutuo erunt opposita, idque ab ea-

dē iam dicti Coluri parte, ad eas regulam applicabimus, & quā illa per æquatorē transmittetur, ibi notas in ipso æquatore imprimemus. Atq; hoc quidem cū super binis quibūſque notis, quibus quintos meridiani gradus in æquatorem tranſtulimus, erit factum, per totum æquatorē dimidio plures erunt impreſſæ notulæ, quā Solis parallelas paulo antè efformauimus. Ac ſecundum harum notularum numerum, candēque ipſarum intercapedinum proportionem, uterque etiam Tropicus erit diſtinguendus, idque hac paſiſſimū ratione. Primum poſita regula ad contactum Coluri æquinoctiorum meridiani q; circuli, alteram eius partem ſuper alterutro contactuum æquatoris atque meridiani admouebimus: ac de puncto in punctum lineam perducemus deletilem: nec non ab eodem contactu etiam Coluri nimirum & circuli meridiani uſque ad ſingulas in æquatoris medietate iam impoſitas notulas, linea protrahentur deletiles. Poſtea uerò ad puncta, quibus ab eadem parte quam linea occupabunt deletiles, tropicus uterque, et meridianus ſe contingūt, mutuò regula adhibebitur, ſignabiturque locus in quo deletilium linearum extremam regula ipſa interſecat. Ex hoc enim loco mox in ſubiectum Colurum demittenda perpendicularis, quæ & ipſa erit deletilis. Hanc enim & equalē eſſe neceſſe eſt medietati tropicorum, & omnes deinceps lineas, quæ à Coluri capite in æquatorē deductæ ſunt, deletiles tranſcendere. Quod cum ita ſit, etiam ipſam ſimiliter diuiſam eſſe intelligere conuenit, quemadmodum æquatoris medietatem paulo antè ſecuiimus. Quare cum & equalis ſit medietati tropicorum, omnes illius particulas in ſingulas tropicorum medietates circino tranſferemus. Ita que ſecundū eundem non

dem non partium solum numerum, uerum etiam internal-
 lorum proportionem, aequatorem & tropicos dissectos mox
 habebimus. Sed eadem ratione quoque Arcticus Antarcti-
 cusque circulus erit diuidendus: nam & ad puncta conta-
 ctus eorum meridianique regula apponenda, signandusque
 locus, ubi ipsa regula cum linearum, quas à uertice Coluri
 in aequatorem descendere diximus delectiles, ultima coniun-
 gitur. Siquidem & hinc proijcienda perpendicularis delecti-
 lis, nempe in Colurum. Ac tandem quas linea illae delectiles in
 perpendiculari diuisiones faciunt, eas omnes ordine in po-
 lares transportabimus, non alia ratione sane, quam qua tro-
 picos diuidendos diximus. Sed quorsum horum omniū pun-
 ctorum signatura; cum horariorum linearum descriptio sit
 proposita? Nempe sane illi nobis indices erunt, quā horarias
 per aream ducere nos oporteat. Siquidem à singulis circuli
 arctici punctis exorsi, per singula tropicorum aequatorisque
 respondentia puncta usque in antarcticum, quā fieri pote-
 rit apertissime arcus, quas lineas dicimus horarias, faciemus.
 Sed quoniam sane facillime in ducendis illis arcibus error
 committitur, propter linearum, quae competenter aequatoris
 notis gerūt, internalla laxiora, idcirco utilissimum profecto
 fuerit inter tropicos atque aequatorem binas ternasue paral-
 lelas alias sumere. Itemque inter tropicos polaresque circu-
 los, cum illis nulla linea sint, aliquā multas trahere delecti-
 les, easque utrobique modo eo quo iam ostēdimus, congrue-
 ter aequatori scindere. Nam quo plures punctorum series, pro-
 pioresque sibi mutuo existuerint, hoc horarium iter, ductusque
 erit certior. Illud porro hic admonendū, ut in mediocri ma-
 gnitudinis instrumentis, nempe quorum diameter minus ali-

quantulum pede longa est, aut pedem paululum superat, à tropico duntaxat in tropicum per intermedias aquatoris notas circino etiam arcus describi nō incommode posse: eadem nimirum ratione, quā per tria non in directum data puncta, circuli circumferentiam etiam vulgo ducere notum est. Porro autem horarijs conformatis, ipsas deinde non solū signorum characteribus, quemadmodū in parallelis dictum est, uerū etiam horarum notulis discriminabimus. Nam primum cū singulis quibusq; signis tricenī debeatur gradus, signorū characteres ita per horarias deinceps disponemus, ut mox supra circulum arcticum ad Colurum æquinotiorū, à parte ipsius dextra Arietis, nota reponatur. Caterorū autem signorū notas cetera horaria per ordinem recipiāt, ut quæque trigessimū gradum deinceps terminauerit, factō nimirum numerationis initio à Coluro: atque inde dextrorsum per arcticum abeundo, ac deinceps per antarctici longitudinē contrā remeando, donec rursus ascendendo per arcticum numeratio ad Colurum redeat: Atque ita quidem signa per horarias distribuenda. Quod autem ad horarum inscriptiones attinent, à parte Coluri æquinotiorū sinistra, nempe qua tropicus Cancrī meridiano iungitur, ante eum arcum, siue lineam horariam, quæ decimū quintum gradum à contactu eo cuius iā meminimus, terminat, collocandus est supra eundem tropicū Cancrī primæ horæ numerus index. Atque hinc pergēdo per totam tropici longitudinem, ceterarum horarum numeri ordine usque ad duodecim arcibus illis præfigendi: qui enumeratis deinceps quindecim gradibus sese nobis offerēt. His horarum numeris, hoc lemma, Hora ante meridiem, inscribendum. Nam & infra tropicum

picum Capricorni, similes horarum notulae, totidemque, atque eiusdem omnino arcubus sub titulo, qui est, Hora post meridiem, sunt subiicienda, ordine tamen praeposito. Siquidem ita utrarumque harum characteres horarum eiusdem sunt apponendi, ut supernates quidem sinistram, infernates autem dextram illarum partem teneant. Deinde serie retrograda, ab undecimo dextrorsum abeat ad primum. Ex quibus intelligitur qui infra supraque circa eundem arcum haerent horarum numeri, eos conflatos in unam summam constituturos omnino duodecim. Postremo uero absolutis eadem omnibus, undecim illi arcus, quos circumstant horarum numeri, impressis quibusdam punctulis quo facilius internoscatur, ab alijs sunt distinguendi. Id quod figura sequens, una cum alijs quae haecenus exposuimus, factum utrumque monstrat.

De descriptione posterioris partis Planisphaerii: ac primùm de annulo, quem affixum circa marginem continet. Cup. 6.

HACTENVŚ peregrimus quicquid Planisphaerii arca anterior ad descriptionē sui, perfectionēq; desiderat. Desunt tamē nonnullæ stellæ, quas sparsim certis locis exaratas quoque recipit. Sed quoniā ea loca sine normæ cuiusdā anconibus, quorū alterū horiZontis regulā, alterum cursorē in sequētibus nominabimus, designari nequeūt, antè nihil de stellis collocādis dicere decreuimus, quā anconū deformatio à nobis fuerit tradita. Itaq; ueluti neglecta illarum positione stellarū, ad partiē posteriorem instrumēti trāseamus. In qua sane primū circulus se nobis offert, quem affigendū margini maioris laminæ duximus, una cum annello, unde corpus instrumenti ad perpēdiculū (nā hoc efficiendū in primis præcepimus) dependeat. Ergo ut descriptione circuli eius primū defungamur, per ipsius superficiē non nisi paululū quiddam ab extremis oris diducto circino recedētes, ex cētro A, ducemus duas rotūdationis lineas: quarū quidē exterior prima, interior uero quarta nominetur. Inter has porrò medias ex eodē centro quod est A, duæ mox ducēdæ aliæ, sed tāto intervallo inuicē disiunctæ, ut describendi mox intra ipsas grad. 360. neutro modo neq; propter laxitatem, neq; item propter earū contractionē, deformitatem cōtinentibus referant. Sed dāda & his sua quædā nomina. Vocetur ergo earū superior secunda rotundatio, inferior autē tertia. Post uerò quatuor rotundationes has, & quæ tria complectuntur spatia ductis paruis lineis à prima rotundationis linea usq; ad quartam quadripartitò diuidemus. Sed curādum sane ut una earum linearū eo loco sub annello reponatur, unde demissum per-

pendiculum faciem hanc totam bipartitò diuidat. Ac sit quidam linea sub annello reposita ubi est litera B: & alia quæ ei directe subiecta est, ubi est C: reliquæ uerò dextra sinistrâq; ubi sunt litera D, & E. Postea designatis quartis, singula earum spatia duntaxat quæ intra secundam tertiâque rotundationis lineam comprehensa sunt, diuidenda in nonagenas partes æquales. Idque eadem prorsus ratione atque ordine, quo supra capite tertio circulum in 360. gradus diuidere docuimus. Quin & secundum eandem rationem, etiam singulorum quintorum graduum lineolæ paululū ultra tertiam rotundationis lineam exerendæ: præterquam quæ simul decimos definient gradus, nam & illæ etiam usq; in quartam continuato ductu sunt extendendæ. His numerorum decades item adscribendæ, sed ita, ut dextra sinistrâque apud D, incipiant, similiterque apud E, atque utrinque uersus B, & C, progredientes in 90. definant. Præterea ab B, dextrorsum, hoc est, uersus E, enumeratis quindecim gradibus: atque inde porrò per totius circuli ambitū semper repetito ratiocinio, numeratis deinceps 15. alijs, lineæ, quæ illos finient à secunda rotundatione usque ad primam proyiciendæ. Hæ horarum sunt quidam quasi indices, ideoque ei quæ à dextris ipsi B, proxima est, unitas adscribenda: sequenti uerò hanc dextrorsum, nota binaria: atque ita deinceps alijs aliæ numerorum notulæ usque ad 12. adijciendæ. Post duodecimam autem eadem notulæ repetendæ, atque lineis sequentibus ordine adiungendæ, donec rursum 12. expleueris. Quibus administratis habes quæ ad armillæ istius descriptionē pertinent. Itaque formam eius accipe eiusmodi.

De gradib.

EX CENTRO tympani medio ubi est A, delineetur circulus, neque propius neque longius ab extremo tympani ambitu distas, quam graduum, qui intra eam atque extremum illum ambitum, quem diximus, sigillatim inscribentur, patietur decor siue uenustas quadam. Mox uero ducendus alius, sed tantum contracto circino, ut inter eum, & superiorem graduum includantur decades. Itemque tertio scribendus alius, intra quem & proximum, signorum Zodiaci nomina, characteresque recipiantur. Hos tres circulos quadripartito dissepsemus, ita nimirum ut posita regula supra B, & C, (nam literas dudum armilla impositas etiam hic, atque in sequentibus figuris retinendas diximus) ab extremo tympani ambitu ad tertium usque eius circulum inferne superneque dua lineolae deducantur, quae sint F, & G. Translata deinde regula supra D, & E, dua similiter perducantur aliae, quas literae H, & Y, indicent. In his namque quartis terna Zodiaci signa deinceps reponenda. Quod quidem ut recte fiat, proponemus nobis hanc quae sequitur tabulam.

Tabula

*Tabula ascensionum, quas singuli gradus Eclipticæ ab Ariete
computati, in recta sphaera sortiuntur.*

Signa borealia.

	♈		♉		♊		♋		♌		♍	
gra.	gr.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.
1	0	55	28	52	58	52	91	5	123	13	153	3
2	1	50	29	49	59	55	92	11	124	15	154	0
3	2	45	30	47	60	57	93	16	125	18	154	57
4	3	40	31	44	62	0	94	22	126	20	155	54
5	4	35	32	42	63	3	95	27	127	22	156	51
6	5	30	33	41	64	7	96	32	128	23	157	47
7	6	25	34	39	65	10	97	37	129	24	158	43
8	7	21	35	38	66	14	98	43	130	26	159	40
9	8	16	36	36	67	17	99	48	131	27	160	36
10	9	11	37	35	68	21	100	53	132	28	161	32
11	10	7	38	34	69	25	101	58	133	28	162	28
12	11	2	39	34	70	30	103	3	134	28	163	24
13	11	58	40	33	71	34	104	7	135	28	164	19
14	12	53	41	33	72	39	105	12	136	28	165	15
15	13	49	42	32	73	43	106	17	137	28	166	11
16	14	45	43	32	74	48	107	21	138	27	167	7
17	15	41	44	32	75	53	108	26	139	27	168	2
18	16	36	45	32	76	57	109	30	140	26	168	58
19	17	32	46	32	78	2	110	35	141	26	169	53
20	18	28	47	32	79	7	111	39	142	25	170	49
21	19	24	48	33	80	12	112	43	143	24	171	44
22	20	20	49	34	81	17	113	46	144	22	172	39
23	21	17	50	36	82	23	114	50	145	21	173	35
24	22	13	51	37	83	28	115	53	146	19	174	30
25	23	9	52	38	84	33	116	57	147	18	175	25
26	24	6	53	40	85	38	118	0	148	16	176	20
27	25	3	54	42	86	44	119	3	149	13	177	15
28	26	0	55	45	87	49	120	5	150	11	178	10
29	26	57	56	47	88	55	121	8	151	8	179	5
30	27	54	57	49	90	0	122	11	152	6	180	0

Residuum tabula.

Signa australia.

gr.	u		m		f		o		≈		X	
	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.	gra.	mi.
1	180	55	208	52	238	52	271	5	303	13	333	3
2	181	50	209	49	239	55	272	11	304	15	334	0
3	182	45	210	47	240	57	273	16	305	18	334	57
4	183	40	211	44	242	0	274	22	306	20	335	54
5	184	35	212	42	243	3	275	27	307	22	336	51
6	185	30	213	41	244	7	276	32	308	23	337	47
7	186	25	214	39	245	10	277	37	309	24	338	43
8	187	21	215	38	246	14	278	43	310	26	339	40
9	188	16	216	36	247	17	279	48	311	27	340	36
10	189	11	217	35	248	21	280	53	312	28	341	32
11	190	7	218	34	249	25	281	58	313	28	342	28
12	191	2	219	34	250	30	283	3	314	28	343	24
13	191	58	220	33	251	34	284	7	315	28	344	19
14	192	53	221	33	252	39	285	12	316	28	345	15
15	193	49	222	32	253	45	286	17	317	28	346	11
16	194	45	223	32	254	48	287	21	318	27	347	7
17	195	41	224	32	255	53	288	26	319	27	348	2
18	196	36	225	32	256	57	289	30	320	26	348	58
19	197	32	226	32	258	2	290	35	321	26	349	53
20	198	28	227	32	259	7	291	39	322	25	350	49
21	199	24	228	33	260	12	292	43	323	24	351	44
22	200	20	229	34	261	17	293	46	324	22	352	39
23	201	17	230	36	262	23	294	50	325	21	353	35
24	202	13	231	37	263	28	295	53	326	19	354	30
25	203	9	232	38	264	33	296	57	327	18	355	25
26	204	6	233	40	265	38	298	0	328	16	356	20
27	205	3	234	42	266	44	299	3	329	13	357	15
28	206	0	235	45	267	49	300	5	330	11	358	10
29	206	57	236	47	268	55	301	8	331	8	359	5
30	207	54	237	49	270	0	302	11	332	6	360	0

HABES

HABES in hac tabula columnas omnino septem, quarum prima numeros bis ab unitate ad triginta usque continuatos complectitur. Quorum quidē hac est ratio, ut dato cuiuslibet signi quouis gradu, eū in prima colūna requiramus: ab eoque dextrorsum protinus eo usq; recedamus, quoad in columnam incidemus, cui signum, cuius gradus datus est, praefixum cernemus. Nam numerus qui signo illi subiectus est, & simul è regione respondet dato eiusdem signi gradui, graduum æquinoctialium, qui numerentur ab Ariete multitudinem indicat, qui cū dato gradu propositi signi eodem momento temporis sub recto sphaera situ supra horiZōtem attolluntur. Itaque quod ad Planisphaerium attinet, descripturus gradus Eclipticae in tympano huius instrumenti, ante omnia prouidebit, ut quarta iam designata in tympano, quartis armilla, quam superiore capite descripsimus, directe respondeant, hoc est ut linea F, linea B, & H, ipsi D: reliquaque reliquis ad amussim quasi connectantur. Deinde ab Ariete descriptionem incipiat, ingrediaturque tabulae columnam primam, perquiratque in ea unitatem: ac mox deinde dextrorsum abeat, animaduertatque quis ei è regione numerus sub nota Arietis respondeat. Inueniet autē non amplius quàm 55. minuta. Tantum ergo numerabit statim in gradibus (quos armilla dudū inscripsimus) nempe in ea quarta circuli apud D, incipiens, quae inter literas D, & C, comprehensa continetur: ac mox numerationis termino, cētroque regulam applicans, intra armillae concavum ac primum tympani circulum ducta parua lineola primum gradum notabit Arietis. Similiter deinde ad eiusdem signi gradum secundum reponendum, rursus adibit tabulam: atque

gradum unum & 50. minuta, quæ sub charactere Arietis binario primæ columnæ numero è regione obiecta uidet ab D, numerabit uersus C, atque fini eorum centroque A, accommodata regula loco, quo iam pinximus primum, secundum gradum exarabit: atque ita deinceps reliquos cum huius, tunc reliquorum signorum gradus in tympanum Planisphærii transfert. Atque eorum quidem quinti quique paululum ultra primum tympani circulum emineant: decimi uero usque ad secundum propagentur. Ac qui trigesimi erunt ordine, non etiam ultra hunc in tertium usque extendantur. His postremo graduum numeri, signorumque nomina & characteres locis illis quibus diximus, adscribendi: non aliter profecto, quam figura subsequens factum ante oculos ponit. Quod si forte radiosius fuerit sigillatim istoc pacto ire per omnes ordine, licuerit sane nobis reponere tantum quintum quemque: atque unumquodque quinorum graduum interuallum in quinque partes æquales secernere: ac tandem diuisionibus singulis centroque A, scite admota regula, singulorum graduum terminos deinceps definire. Quanquam interim dissimulandum non est, nempe si ad uiuum omnia exigatur, interualla illa quinorum graduum æquales sectiones minime admittere: attamen quoniam eorum diuisio æqualis non solum est faciliior, uerum etiam uix exiguum à uero discrepat, altera pro altera citra errorem præsertim euidentiore nitimur.

De mensibus

De mensibus mensiumque diebus singulis tympano inscribendis.
Cap. 8.

QVEMADMODVM Zodiacum, partēsque eius omnes per gradus inscriptos armilla, hoc est gradus aequatoris, uel gradibus aequatoris similes iam reponendos diximus, ita porro anni menses, mensiumque dies singulos, si instrumenti id patietur magnitudo, per gradus Zodiaci iam exaratos tympano quoque inscribemus. Nam primum tres uel potius quatuor, exigua quadam intercapedine interposita, à zodiaci rotundationis linea ultima, circuli perducendi ordine omnino simili, atque interuallis etiam quibus circulos zodiaci disjungendos antè ostendimus. Nam spatium quod primus circulus cū secūdo claudet angustius, dies anni omnes recipiet: & quod secundus tertiūque cōplectētur, ei dierum omnium quibus menses singuli constant, denario uel quinario, siue etiam aliter pro ut res nata tulerit sese superantes numeri inscribentur. In eo uerò quod tertio quartoque circulis determinabitur, singulorum mēsum nomina scriptura plena (nisi fortè aliud suadebit instrumenti paruitas) includentur. Ceterum ut singula singulis apte respondeant, hoc est, dies anni singuli gradibus Zodiaci singulis quibus oportet subnectantur, hanc quæ sequitur tabulam obseruabimus.

Tabula

Tabula veri loci solis, ad annum domini

1550. supputata.

Ianuarius.			Aprilis.			Iulius.			October.		
		♄			γ			♅			♁
Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.
5	25	14	5	25	4	5	22	1	5	21	25
10	0	20	10	29	♄	10	26	♄	10	26	25
15	5	26	15	4	45	15	1	33	15	1	26
20	10	31	20	9	14	20	6	19	20	6	28
25	15	36	25	14	22	25	11	7	25	11	31
30	20	39	30	19	10	30	15	54	30	16	34
31	21	40				31	16	52	31	17	35
Februarius.			Maius.			Augustus.			November.		
		♁			♄			♄			♄
Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.
5	26	42	5	23	58	5	21	40	5	22	39
10	1	44	10	28	45	10	26	29	10	27	44
15	6	45	15	3	31	15	1	18	15	2	50
20	11	45	20	8	17	20	6	9	20	7	56
25	16	44	25	13	2	25	11	1	25	13	2
28	19	43	30	17	48	30	15	53	30	18	9
			31	18	45	31	16	52			
Martius.			Iunius.			September.			December.		
		♄						♄			♄
Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.	Dies.	gr.	mi.
5	24	40	5	23	30	5	21	45	5	23	16
10	29	37	10	28	15	10	26	39	10	28	23
15	4	32	15	3	0	15	1	34	15	3	31
20	9	27	20	7	47	20	6	31	20	8	38
25	14	21	25	12	30	25	11	28	25	13	45
30	19	13	30	17	16	30	16	36	30	18	52
31	20	12							31	19	53

Kk ij

IN hac tabula numeri qui quinario sese deinceps excedentes uocabulo huic, Dies, subiecti continentur, mox superpositi mensis ordinē illum dierum denotant, quē pro se quisque magnitudine sua referunt. gr. autem atque mi. literæ gradus, minutaq; signi eius, cuius character illis proximē se prapponitur, significat. Iam uerò istis cognitis repositurus Ianuarij diē quintum, (ab eo enim tabula incipit) numerabit in zodiaco, quē tympano iā insculpsimus grad. 25. & min. 14. idq; in Capricorni regione, eo quòd signi eius characteri quintus dies Ianuarij subiectus cernitur, & huic porro è regione grad. minutaq; qua diximus opposita. Deinde termino illorū graduū, centroq; tympani, quod est A, regula adhibita à primo circulo lineolā perducemus, qua paululū ultra secundum exeat. Postea uerò ad reponendum diem Ianuarij decimū, adhibenda regula est cētro ubi est A, atque uigesimo minuto primi grad. ∞ , lineaq; protrahenda à primo circulo usq; in tertiū. Atque ita deinceps alios cūm huius tum uerò aliorum mensium quintos dies, secundū loci Solis tabulā, conformabimus. Deinde spatia quinorum graduum singula in quinas partes diuidemus equaliter, numerorumque decades duntaxat, ubi usus fuerit, itemque mensium nomina locis cōgruentibus imprimemus. Operæ pretium autem hīc nō putauimus omnium mensium omnibus diebus sigillatim accomodare suos gradus ecliptica. Nam quod supra diximus de gradibus ecliptica, idem hīc quoq; constanter habet locū. Vtrobique enim equalis illa atq; adulterina (ut ita dicam) diuisio, ab illa in equali, germanaq; adeò nihil discrepat, ut effectus utriusq; secerni inuicem per instrumenta nequeant. Quare qua facilius est, ea utendum potius.

De equalium

De æqualium horarum in æqualiumque quadrantibus, nec non de Scala
altimetra etiam Planisphario innectenda. Cap. 9.

HÆC sola propemodum nobis restant, quo minus huius partis plena habeatur conformatio. Itaque ut ea absol-
uatur aliquando etiam intra quartum mensium circulum
spatio angustissimo, nempe instar magnitudinis qua circuli
zodiaci, mensiumque inuicem discluduntur, ex centro tym-
pani A, circulum describemus. Mox uerò admota regula li-
neis, quæ sunt F, & G, per cētrum A, lineam protrahemus
ad extremum, hoc est, quæ utroque suo capite circulum iam-
iam depictum tangat. Sitque in contactu eo cui F, linea ue-
luti ad perpēdiculum directē supraponitur litera K: & qui
huic ex aduerso stat litera L. Similiter porrò translata re-
gula supra H, & Y, aliam per centrum quod est A, per-
ducemus rectam, in qua erūt M, & N: ita nimirum ut M,
& H, in una eadēmq; tympani parte bareant: N, uerò atq;
Y, in altera. Post hæc linea A, K, diuidenda in partes æqua-
les duodecim, atque ex centro A, atque interuallis singula-
rum sectionum inter lineas A, K, & A, M, undecim qua-
drantes circulorū describemus, eosque omnes deletiles. De-
inde quadrantem, qui est M, K, qui que annumeratus supe-
rioribus undecim, quos deletiles diximus, fuerit duodeci-
mus, diuisione simili puta duodenaria partiemur. Diuisioni-
busque in eo quadrante consignatis circino neque cōtra-
ctiore, neque item diductiore, quàm quo quadrantem diui-
simus, per singulos quadrātes deletiles ab M, uersus K, per-
curremus, ac quàm multas quisque capiet diuisiones, tales in
tam multas eorum quemque deinceps concidemus. Tādē
uerò ex diuisionum quæ sunt in linea A, K, notulis singulis,
singulas

singulas lineas demitemus, nimirū quæ per corresponden-
tes singulorū quadrātum deletilium notulas, usque in qua-
drantis M, K, sectiones pro suo cuiusque ordine sitūque ca-
dāt. Ex quo sane cum linea A, M, lineas habueris duodecim,
quarum singula binis horis equalibus designādis seruiant,
quare & earū numeri hoc ordine illis appingendi. Primum
omnium ei, quæ apud K, proxime conspicitur, unitas præsi-
genda. Hanc proxime sequenti nota binaria præponenda,
itāque eūdem per reliquas ordine. Quod cū factum fuerit,
character horæ duodecimæ in lineam A, M, tandem cadet.
Hisq; demū numeris hic titulus, Horæ ante meridiē, super-
ne imponendus. Postea uerò à linea A, M, uersus lineam A,
K, recurrendo, cui lineæ numerum horæ uidelicet undecimæ
indicem prius apposuius, eidem, sed ab alio suo latere, pri-
mæ horæ characterem adiungemus. Ac sequentibus inde a-
lijs aliarum horarum numeros indicēsque usque ad duode-
cim ordine adscribemus, cum inscriptione eiusmodi, Horæ
post meridiem. Atque hæc tandem cum ita descripta erunt,
quadrans horarum equaliū perfectus habebitur. Post quē
deformandus horarum inæqualium quadrans. Priusquam
tamē hinc discedamus, illud admonendū duximus, ut si in-
stituti instrumēti area fuerit fortè laxior, quàm duodecim
diuisiones ipsarum A, K, & K, M, faciendas modò diximus,
eas duplo numerosiores, siue etiā quadruplo fieri posse, easq;
cum erit integrum faciēdas omnino suaserim. Totidēmq;
lineas ab recta A, K, in quadrantem M, K, deducēdas. Nam
& lineæ ipsa quæ oportet ducentur longe exactius, & ho-
rarum partes medias quartasque melius cū opus fuerit
(erit autem sæpiissime) per quadrantem assignabimus. Sed

tum curandum sedulò sane, ut quæ lineæ horas integras notant, quoquo modo ab alijs faciliè dinoscantur. Ac fiet quidem istud longe commodissime, si per totam ipsarum longitudinẽ punctos, quemadmodum in anteriore parte de horarijs internoscendis diximus, identidem distinguantur, ac ueluti cõmaculentur siue aspergantur.

De quadrante horarum inequalium.

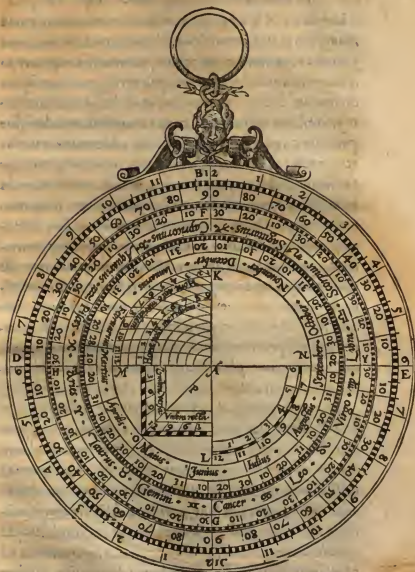
IAM quod ad quadrantem horarum inequalium pertinet, tenendum est, cum in partem superiori quadranti oppositam reijciendum esse. Itaque ad aperto circino pedẽ eius unum ponemus in A, alterum uerò extendemus eo usque uersus N, siue L, ut tantum citra ultimò ductum consistat, quantum spatij satis est duabus numerorum notulis cum dimidia plus minus sine impedimento subalternatim exarandis. Dehinc ab tanto interuallo ex centro inter lineas A, N, & A, L, quartam circuli partem depingemus. Itaq; limbus quidam habebitur laxior inter hanc postremam quartam, & proxime suprapositam comprehensus. In hoc autẽ limbo medio efformanda mox ex A, dua quarta alia, tanto interuallo inuicem disclusa, ut cum utring; æqualiter recesserint ab extremis, citra deformitatẽ gradus nonaginta excipiant. Ac hosce quidem gradus quemadmodum eis inscribi oporteat, si nõ satis fortè memineris, ex tertio capite repetes. Gradibus autem exaratis eorum quinti cuiusq; lineam paululum ultra medias quartas limbi proijcies. Sed quæ decimos quintos gradus claudet lineæ, eæ ad extremas quartas porrigenda. Harum postremarum quæ ab L, prima est, ei unitas præsfigenda, idque in eodem limbi laxiore spatio, quod citra quartas medias, hoc est, uersus cẽtrum A, recedit. Deinde autem

de autem quæ ab L, secunda numeratur, ei nota binaria: & quæ tertia, ei ternaria adiungenda: atque ita deinceps donec ad lineam A, N, peruentum fuerit, ubi senaria nota reposita: retro inde quæ occurrerit prima decimum quintum gradum finiens linea, ei in alio limbi laxiore spatio, nempe quod ultra quartas medias iacet, septenaria nota apponetur: secunda deinde octonaria: tertia nouenaria: quarta denaria: quinta undenaria: ac postremò linea L, A, duodenaria applicanda. Per hos autem numerorum indices duodecim horas inæquales computamus in Planisphærio. Vnde sane non inconuenienter, quantum quidem ego existimo, hunc titulum si uidebitur quadranti ipsi inscripseris nempe, *Quadrās horarum inæqualium*: uel breuius hunc, *Horæ inæquales*.

De scala altimetra.

INTER hos quadrantes duos, scala altimetra, quæ sic uocatur, inferenda hac positione atque ordine. Quartā rotationis postremò in mensium circulis ducta linea partem, quæ est L, M, bipartito circino dissecemus: mediòque eius termino, qui sit O, ac centro tympani A, regulam adiungemus: lineamque ab A, usque in O, perducemus. Hæc item partiemur æqualiter in puncto ubi est P. Deinde uerò ex P, usque ad cẽtrum tympani A, siue ad medietatẽ quartæ partis rotationis in qua collocauimus literam O, diducto circino semicirculũ inter A, L, & A, M, deletilem describemus: qui uocetur Q, O, R. Post hæc autem quæ terminus eius semicirculi unus linea A, L, iungitur: sit autem hoc ubi est litera R, itẽmque alter, quæ lineam A, M, tãgit nempe ubi est Q, illinc usque in punctum O, recta linea protrahẽda. Harum unaquæq; appelletur prima parallela, nempe quod ad

illas secunda mox ducenda sit, itēque tertia, ac denique etiam quarta. Sed prima & secunda uix laxius cingant spatium, quā quātum inter duos circulos iam saepe gradibus 360. diebusue anni integri in superioribus attribuimus. Ceterū tertia & secunda tam longe introrsum abeat, ut cōprehensum inter ipsas spatium numerorum notis recipiēdis sufficiat. Tantūdem item à tertia quarta retrahatur. Iam quod prima & secūda spatium interiacer, in duodecim partes aequales dissecandum. Mox centro quod est A, & partibus illis duodecim singulis regula apposita, lineolas dūtaxat inter primam parallelam, secundamq; faciemus. Quartas tamen quasque etiam usque in tertiam parallelam profereamus. Nam his inter secūdam tertiamque parallelas numeri adiungendi: qui ab Q, itēque ab R, incipiētes, ac ternario deinceps sese excedentes apud O, in 12. desinent. Ex duobus numerorum ordinibus ille qui à Q, exoritur inter tertiam quartamq; parallelas, hac uerba, Vmbra uersa, instar tituli gerat. Alteri porrò hac oratio, Vmbra recta, supraponatur. Quemadmodum cū hac, tū cetera, qua diximus, subiecta figura continet.

HACTENVŚ exposuimus structuram utriusq; partis planispherij, neq; eorum quæ ad consummationem earum partium requiruntur, quicquam pratermisimus, prater positionem nonnullarū stellarum, quæ utriq; parti iuxta sunt communes. Sed quemadmodum suprà diximus de anteriore parte huius instrumenti, certa earum stellarum loca sine gnomone certo proprioque partis eius, determinare nos omnino non posse, idem quoque ferè dixerimus de parte eius posteriore. Nam & ea suum quēdam indicem habet, cuius ueluti filum secuti in stellarum loca inducimur. Consentaneum ergo fuerit structuram utriusque indicis hinc inde etiam exponere. Sed ante omnia sane illud quasi pramonendum, atque (ut ita dicam) protestandum de ijs duximus, de quali quali materia corpus instrumeti fuerit, indices utroque, aut certe cum quem gnomonē dicimus, nisi ex ære fuerint (nam argentum atque aurum cum paucissimis ijs utantur consultò pratermittimus) parum fore idoneos ad explicandos usus omnes planispherij. Itaque ut ab eo incipiamus potissimum, qui anteriori parti instrumeti cōgruit proprie, comparabimus nobis ex ære regulam instar diametri propo-
 siti instrumenti longam, cetera porrò eiusmodi, ut neq; propter tenuitatem curuetur facilè, neque propter latitudinem deformitatem habeat, sed potius (ut cōplectar semel omnia) ad symmetriam corporis instrumenti per omnia apte respō-
 deat. Porrò autem eius lata superficies diligēter complanā-
 da: in quo hoc in primis procurandum, ut crassitudo ubique
 aequalis sit: crassa autē, hoc est angustiores superficies ita ad
 regulam sunt exigendæ, ut & latera directā sint, eandem
 ubique

ubique latitudinem comprehendant. Deinde unius lateris angulus uterlibet, ita lima ueluti per obliquum deterendus, ut ipse in obtusum, reliquus uerò in acutum ex recto commutetur. Ex quo fiet ut una laterum superficierum aequaliter restringatur, altera permaneat eadem, neq; usquam deperdat aliquid. Postea comparandus erit clauus, quàm fieri poterit maxime teres, ad cuius dimidiam crassitiem excidendum orbiculariter regula illud latus medium, quod altero quasi in decliue deiecto relinquebatur integrũ. Huic semi-orbiculari crenæ mox clauum illum teretem ita inferruminabimus, ut circum circa rectos angulos cum regula faciēs uersus angustiorē regula latitudinē, quā anguli uidelicet iam fecit deiectio, duntaxat quantum satis fuerit extet. Partem autem dimidiam clauī nempe quā supra latus regula intra crenam non reconditur, lima usque ad regula latus scite refecabimus. Sed priusquā progrediamur longius, quo notius sit quod dictum uolumus, figuram regula eiusmodi effingendam duximus.

Iam uerò pro crassitudine clauī ad ferruminati regula centrum instrumenti directe perforabimus. In quo terebrando si fortè non errabitur, insertus foramini clauus foramen ipsum implebit exactissime, & angustior regula superficies crenam instrumēti ubique tanget: & directum regula latus super æquinoctialem lineam, colurumue æquinoctiorũ, cum illis admouebitur, ad amussim cadet.

De Dioptra.

POSTEA uerò sub eadem crassitudine, quam regula superiori dedimus, sed latitudine plus minus duplici cōparanda regula altera, cuius latitudinis crassitudinisque superficiebus, æqualiter planeq; primū concinnatis, per mediam latitudinem eius directam lineam extēdemus. Atque in eius linea medio centro circini collocato, diductoq; circino pro latitudine regula proposita, circulum deletilem ei inscribemus. Mox uerò posita arrectim ante nos regula, quicquid materia extra quartā eius circuli, mediāq; lineā dextrorsum in superiore medietate regula iacer; itēque in inferiore, quicquid à sinistra parte extra cōsimiles, illique loco propiores terminos positū cōspicietur, id totum utrūque usque ad lineam regula mediam ita resecādum, ut latera directa exeant, sed quæ tamen mox deuexa faciemus etiam. Partibus denique quæ relinquentur haud procul ab ipsarū capitibus, tabella siue pinnula ex eadem materia statim imponenda. eaque cerebro tenuissimo protinus perforanda. Idq; sane eo loco maxime, unde se foramina citra impedimētum ex contrario respiciant mutuò. Hic index formam habet eiusmodi & dioptra nominatur.

Hac posteriori parti Planisphærij debetur proprie: itaque cētrum eius medium pro crassitudine clauī superioris regulae

la directe aperiendum. Atque cum clauus ex centro instrumenti in parte posteriore prominebit, dioptra ei immittenda: ac ne rursus excidat temere, traiecta per clauum fibula, uel qua ad usum fortè fuerit commodior conchlea illam reuinciemus. Sed duobus hisce indicibus, & sua quadam descriptio est. Nam primùm quod ad dioptram attinet, deinceps utrumque eius decliue latus, super lineam quam suprà A, K, indicarunt, applicabimus: ac qua in ea horarum sunt sectiones duodecim, eas illinc in latera dioptræ, qua diximus decliui, transferemus. Deinde quas ab integrarum duntaxat horarum diuisionibus latera dioptræ in se traductus sectiones continebunt, eis in una quidem parte dioptræ à perforata tabella inchoando, ac pergendo uersus centrum, numeri horarum in superiore parte dioptræ ordine inscribendi: quæ horæ ortus nominabuntur. Quare orationem hanc, quæ est Horæ ortus Solis, inibi exculpemus. In alia uerò dioptra parte qua horarum item integrarum sectiones residebunt, ijs horarum numeri totidè adiungendi, sed ordine contrario, quippe quorum series apud centrum incipiet, atque in duodecim apud pinnulam terminabitur proximam. Hæ horæ Occasus Solis appellatæ. Itaque & hoc suum nomen illis scriptura plena apponendum. Deinde quod ad regulam horizontis (sic enim uocant indicem illum quem priore loco construximus) descriptionem pertinet, ante omnia perducenda per longitudinem superficiei latioris duæ parallelæ lineæ, quæ uel totam regulam latitudinem tripartito æqualiter diuidant: uel cum prior ad angulos lateris directi tantum distiterit, ut numerorum notæ intra ipsam & angulum commode capiantur, tantundem etiam altera à priore disiungatur. Postea appli-

cetur regula ad æquinoctialem instrumenti lineam, huius enim quot quantasque sectiones dextra sinistraque linea horaria faciunt, in tot tantasque ite regula directum latus super eisdem partibus diuidemus: lineasque quæ denos gradus finient, etiam ad secundam parallelam usque profereamus. Atque hoc quidem cum per totius regula longitudinem diligenter fuerit factum, quæ linea primos decem à centro gradus in parte dextra finiet, ei nota denaria in superiore spatio, nempe quod prior parallela & angulus regula complectitur, præponenda: ac quæ inde alios decem gradus terminabit linea, ei in eodem spatio hinc 20. numerus adscribendus. Atque ita deinceps usque ad eam, quæ 90. ex ordine recipiet. Ab hac protinus descendendum, atque in inferiore spatio per totius regula longitudinem numerorum alia decades ad suas cuiusque lineas deinceps continuanda, quoad deueniatur ad eam, quæ in sinistra parte ultima existens hunc 270. sortiatur numerum. Nam hinc rursus ascendendum, atque per spatium superius congruenti ordine ad singulas lineas deinceps continuanda alia decades, donec apud centrum in 360. desinant. Ac talis quidem utriusque indicis est descriptio. Non tamen dissimulandum nobis est huiusce instrumenti quasi architectos, ipsius regula gradus inter signa zodiaci duodecim interdum etiã distribuere solitos, singulisque tricenis gradibus dextrorsum nempe eundo à centro, regrediendoque per totius regula longitudinem donec iterum ad centrum reuertatur, binorum signorum characteres subijcere. Vtraque ratio sane comoda est, nec utra utri præferenda sit, in præsentia facile dixerim. Porro autem si (quod plerumque facimus) linea horaria æquatorẽ instrumenti

instrumenti non sigillatim siue per gradus singulos, sed binis aut ternis, pluribus siue intermissis dissecuerint; quotcunq; tãdem intermissi fuerint, in tot partes aequales (debeant autem esse in aequales, sed discrimẽ & hic exiguum est) singula sectiones regulæ poterunt insuper diuidi.

De Cursore.

RESTAT cursoris, quem sic appellamus, cùm fabricatum descriptio, ut anterioris partis integer habeatur gnomō siue index. Quare, ne quid ille remoretur reliqua, protinus comparabimus aneam item regulam, cuius dimensiones ita cum horiZontis regulæ dimensionibus congruant, ut crassitudinem eandem habeat, latitudinem autem duplo maiore, sed longitudinem contrà duplo breuiore. Eius latera facienda decliua, capitibus interim directis permanentibus. Porro in huius illa superficie, quam lucerũ decliuitas angustior rem reliqua facit, de simili materia affigendũ aliquid, quod ultra caput cursoris prominens in inferiore parte sua ab tãto interuallo, quantum latior horiZontis regulæ superficies occupat, ita quasi recuruetur, ut uncus cauum latus regulæ subiens, siue acutum eius angulum excipiens, cursorem regulæ ad rectos angulos alliget, possit tamẽ nihilominus cursor per regulæ longitudinem huc illucque liberè duci. nam propter hunc motũ reciprocum cursoris nomen ei inditum. Ceterũ cum non rarò sane sit eius quadam quiete opus, affixam particulam capiti cursoris, qua parte illa regulam cõtegit, directe perforabimus: foraminiq; (latere eius introrsum tendentibus spiris excauato) cocteam immitemus. Hac enim circumacta, adactaque probe quoties usus incidet fir-

nam cursori stabilitatem comparabimus ad regulam. Sed ut & hunc lectores comprehendant melius, atque cū pla-

cuerit in opus explicet facilius, etiam graphide hīc formam eius apponendam duximus. Postremo autē quod ad descriptionem eius pertinet, ea breuibus comprehendere poteris hoc modo. Cū duo cursoris latera sint, eāque quasi fastigiata ambo, cumque dimidio, quā regula est, sit breuior, utraque illa laterum deuexitas eisdem prorsus sectionibus, quibus dimidiatam horizontis regulam paulò antè distinximus, diuidēda. Sed numeri non per omnia his ydem apponendi. Nam eiectis decimorum graduum terminis usque in lineam, quæ utrobique in hoc per lōgitudinem cursoris est sculpenda, ad singulos terminos facto initio ab eo capite, quod proximè regule adiacet quando cursor ei infederit numerorū decades ordine exaranda, sed quæ non ultra 90. utrobique protendantur. Ac denique ab decimo octauo gradu unius lateris, ad decimū octauum gradum alterius per transuersum cursorem linea extendenda, cum hac scriptura apposita, Linea auroræ, siue crepusculi.

De stellis anteriori parti Planispharij imponendis.

Cap. II.

ABSOLVTIS tandē indicibus utriusque partis Planispharij, stellarum quas illi insculpere uolumus descriptio fuerit facilis. Sed nemo hīc existimet cū immēsa stellarum sit multitudo quædam, uniuersum instrumentum nos stellis etiam

etiam cōpleturos. Nam quid eo esset ineptius quæso? Etenim quòd stellas etiam interponimus lineamentis Planisphærij, cum propter alia tum propter horam æquinoctiale nocturno tempore inquirendam, facimus. Sed ad horam noctu cognoscendam, nequaquam sane plures stellæ, sed una aliqua requiritur, & sufficit. At quoniã facile acciderit, ut quam stellam nobis in hoc delegimus, eius uel notitiam, uel conspectum amittamus, seu nube densiore eam obtegẽte, seu ratione solaris motus ipsamet regionem celi subinde mutãte: idcirco ex illa infinita multitudine stellarum aliquam multarum etiam loca in Planisphærio annotantur: non tamẽ earum quarumlibet, uel ut quæque sese ingesserit nobis forte, sed nimirum illarum, quas post emergentem solem quàm rarissime nostris oculis sublatũ iri cõfidimus. De quibus autẽ istud in hoc præsertim hemisphærio nostro existimari passim uideo, eas in sequentem tabulam, una cum longitudine latitudinẽq; singularum, ordine inclusimus. Post quas etiam singulis S, & M, literã protinus subiecimus, ut quæ earum septentrionalem, quæ item meridionalem latitudinẽ habeat, per eas literas agnoscat. In his tamen reperias, quæ propter inclinationem regionis nostræ nunquam nobis conspiciuntur, quam nihilominus tamen etiã huic instrumento insculpendam duximus, quo quidem eius usus intelligantur plenius.

Mm ij

Nomina stellarum	Sign.	Longitud.		Latitud.		Pars
		grad.	min.	grad.	min.	
Oculus Tauri	♉	3	6	5	10	M
Hircus	♈	15	15	22	30	S
Dex. hume. Orionis	♈	22	30	17	0	S
Canopus	♏	6	28	72	30	M
Canis maior	♐	8	0	39	10	M
Cap. II. antecedentis	♐	13	25	9	40	S
Canis minor	♐	19	30	16	10	M
Lucida hydrae	♐	20	30	20	30	M
Cor Leonis	♌	22	56	0	10	S
Cauda Leonis	♌	14	30	11	50	S
Ext. caud. ursae mai.	♌	17	0	54	0	S
Spica uirginis	♍	16	45	20	0	M
Arcturus	♍	17	5	31	31	S
Cor Scorpii	♏	2	30	4	0	M
Lyra	♌	6	38	62	0	S
Aquila	♏	23	28	29	10	S
Cauda Capricorni	♐	14	25	2	10	M
Cygnus	♏	29	15	60	0	S

Atque hasce quidem stellas omnes, uel quàm multas earum commode recipiet instrumenti area, anteriori parti eius licuerit imprimere: idque hoc potissimum modo. Primum insidente cursore horisotis regula, regulam ipsam linea æquinoctiali ita applicabimus, ut cursor ad eum polum uergat, à quo stelle latitudo nomen suum retinet. Sed esto ut uelimus (exempli gratia) imponere stellam quæ in extrema cauda ursae maioris residet. Eius itaque latitudo, cum tabula monstrante septentrionalis esse agnoscatur, ideo regulam horisotis æquatori adaptabimus, ut cursor poli arcticum respiciat. Deinde manente super æquatore regula, quot graduum eius

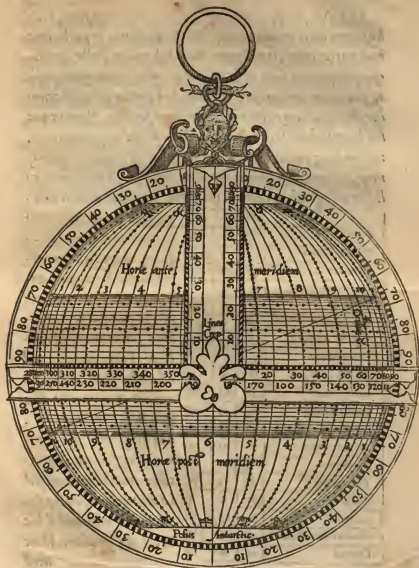
duū eius stella latitudo fuerit, totidē numerabimus in cursoris laterum altero. Enumeratis ergo ibi gradib. 54. & minuto 0. (ita enim propositum exemplum exigit) terminum numerationis eius statim atramēto, aut re quavis alia, quæ notā pariat deletilem, in cursoris latere signabimus. Tū addiscenda item ex tabula eiusdem stellæ lōgītudo. (ea autem est in Virginis 17. parte & minuto 0.) Itaque manente adhuc ad æquatorem regula, cursorem ultro citroque tātisſer agitabimus, dum annotatus in ipsius latere gradus 54. directè cadat super decimum septimum gradum Virginis. Sed hīc iam signa numerabimus, pro ut eorum characteres ad circulos polares nuper incidendos diximus. Nam hoc modo Virginis initium fuerit apud lineam horæ antemeridianæ octauæ, siue pomeridianæ quartæ indicem: finis autem apud Colurum æquinoctiorum cōstiterit. Eam ergo iam signorum positionem secuti, cum quinquagesimum quartum gradum cursoris 17. gradui Virginis applicuerimus, cursorem adacta cochlea firmabimus ad regulam: ac mox ab æquatore regulam in eclipticam transferemus, ita tamen ut polus arcticus cursorem in se uergentem retineat, eo quòd latitudo stellæ inscribendæ septentrionalis sit, quemadmodum diximus. At regula iam ad eclipticam consistente cursoris 54. gradui subiectum arcus locum asterisco signabimus: est enim is propositæ stellæ uerus germanusque in instrumento locus: quare etiam stellæ nomen mox asterisco adscribendum. Similiter deinde reliquarum stellarum quarendæ sedes, siue à septentrionali parte eclipticæ, siue à meridionali latitudinem denominatam habuerint, utriusque enim generis eadem posito est, seu positionis ratio, nempe quam modo expo-

suimus, eo tamen obseruato discrimine, ut quæ meridionales fuerint, ad earum quærenda loca regulam horiZōis ita primū aquatori, ac deinde eclipticæ admoueamus, ut cursor polum antarcticum spectet. Sed hoc uel tacentibus nobis etiā superiora admonuerint. Postremò autem collocatis hoc modo stellis, quæcunque extra parallelas solis sedes sortientur, per earum centra media lineas deducemus, quæ ad Tropicos polarésque parallela existentes utroque suo fine meridiano connectantur. Has parallelas stellarum nominant. Quibus explicatis integra habebitur anterioris partis descriptio, cuius figura talis est.

Anterioris partis Planisphærij integra deformatio,

Posterioris uerò ea quæ in fine ponitur.

De stellis posteriori parti Planisphaerii imponendū.

Cap. 12.

QVAS per proximū caput stellas anteriori parti Planisphaerii intertexuimus, easdem etiam omnes in posteriore eius parte conuenit collocare. Nam nisi eadem stella utrobique sint, parum sane, uel nihil potius ad id, cuius causa posita sunt, usus earum fuerit efficax. Sed earum collocandarum hic alia quedam ratio est, eaque longe facilior. Nam neque hic longitudinis, latitudinisque modum siue magnitudinem, nec quam quaque cali regionem teneat, quicquam requirimus, sed nimirum simpliciter, quæ cuiusque sit mediatio cæli, hoc est, gradum tantum Eclipticæ, cum quo earum una-

Nomina stellarum.	Mediatio cali		
	Sig.	gra.	mi.
Oculus Tauri	♉	3	44
Hircus	♈	12	6
Dex hum. Omo.	♊	22	3
Canopus	♋	3	0
Canis maior	♌	5	42
Cap. II anteced.	♍	14	27
Canis minor	♎	17	7
Lucida hydra	♏	13	9
Cor Leonis	♐	22	50
Cauda Leonis	♑	0	23
Extr. cau. uirgæ mai.	♒	23	0
Spica uirginis	♓	15	36
Arcturus	♋	0	23
Cor Scorpii	♏	1	55
Lyra	♌	4	5
Aquila	♏	19	19
Cauda Capricorni	♑	16	47
Cygnus	♑	4	13

quæque ad meridianum circulum perueniat, postquam exorta fuerit, attendemus. Perueniunt autem singula cum eo, quæ pro se quaque in hac tabula subnexus sibi continet. Porro autem quod ad collocationem earum attinet, per gradus illos eclipticæ, cum omnes gradus signiferi etiā tympano inscripserimus, applicanda erit Dioptra ad stellæ eius quæ reponere decreuimus subsequētē hic in tabula gradum. Mox
necō

uerò ducenda ad Dioptram in tympano linea deletilis, nempe qua ab centro exoriens usque in gradum propositū tendat. In hac demum ubi commodissimū uidebitur asteriscus faciendus: ac circa asteriscum nomen stellæ incidendum. Veluti si oculum Tauri reponere fortè hîc placuerit, quaesito in tympani circulis tertio Geminorū gradu, atque insuper 44. minutis proximis, Dioptram illuc propellemus: ac facta ad eam linea deletili, quemadmodum præcepimus, qua parte eius depicta stella, ac circumposita ei scriptura minus offectura indicabitur cæteris partis eius Planispharij lineamentis, illic stellulam sculpemus, atque hoc quod est Oculus Tauri suis literis iuxta exarabimus. Similiter deinde & aliarū positiones peragenda. Quod cum factum fuerit Colophonē (uti in prouerbijs est) instrumento addiderimus. Cuius representandi causa ut postrema cum prioribus quàm maxime consentiant, quasi scenographiam quandam posterioris partis Planispharij apponendam duximus.

F I N I S.

Anterioris partis Planisphaerij cum suo indice plena descriptio.

folio 129

ibidem.

77

lib.1

77

ZZ

262

8

ibidem.

17

18

8

12

18

19

18

10

127

ibidem.

43

Me-

69

41

131

6

30

28

1

50

28

75

id.

I

70

ibidem.

thor

1

dem.

127

ibid.

lem.

127

cm-

42

INDEX RERV.

includitur descriptio	249	Arcticum, Antarticumque circulum	
Annum Romanum ecclesia obseruat		aliter ueteres quam nos determina-	
42.		bant	11.
Annus Romanus quanto minor sit		Arcticus circulus	ibidem.
anno solari	ibidem.	Arcticus polus	13.
Antarcticus polus	11.	Aries	4.
Antarcticus circulus	13.	Aries signorum principium cur ab	
Ante ne an post meridiem sit digno-		astronomis constitutus	87.
scere	51.	Aristarchus Samius	1.
Anterior pars Planispharj quæ	228.	Aristoteles ad Alexandrum de Mathe-	
Antipodibus etiam usui esse Plani-		maticis sententia. In præfatione	
spharium	2.	1 lib.	
Arctica signa	108.	Armillarum liber Regis Alfonsi	132.
Arctica regiones	11.	Artificialis dies quis	68.
Apollo Horus dictus ab Aegyptiis	62.	Ascendens	127.
Apollonienses. In præfatione 1 lib.		Ascensionalis differentia quæ dica-	
Apollonius Pergæus	1.	tur	91.
Aquarius	4.	Ascensio recta quid	87.
Aquile uisionis arcus quantus sit	80.	Astrolabium Ptole. Pelusiensis	2.
Aquila longitudo & latit. 278. me-		Astrologi unde diem naturalem in-	
diatio	280.	cipiant	48.
Arabū de diei naturalis exordio sen-		Atheniensium de diei naturalis au-	
tentia	41.	spicatione sententia	46.
Aratum in constituendis celestium ra-		Atlas sphaeræ author secundum Pli-	
tionum initis, à reliquis astrologis		nium	1.
dissentire	19.	Attaca quæ olim dicebatur, nunc Mon-	
Archimedes. In præfatione 1 lib.		zō, esse creditur à quibusdā oppidū	
Archimedes sphaeræ author secundum		in Hispania Marchionis de Poza	62.
Ciceronem & Maternum	1.	Ausonij sententia de districtiōe	1. 15. 70.
Architas Tarentinus	ibidem.	Austrinus polus	13.
Arcus stellarū nocturni diurniq; qui		Aurhorum dissentio in umbrarū po-	
dicantur & quomodo inuenian-		sitione, & unde ea profluxerit	163.
tur	85.	Autumnale æquinoctium	18.
Arcturi simulachra ubi in calo posi-		Autumnus	19.
ta	11.	Axis mundi	13.
Arcturi lōg. & lat. 275. mediat. 280.		Azafa	ibidem.

INDEX RERV M.

Azafael liber Regis Alphon.	132	Callimachus	28
Azimuth	23	Callippus	21
B			
Babyloniorum de diei naturalis initio sententia	46	Campanus de locis celestibus	136
Babyloniorum de diuisione diei naturalis sententia	2	Canis maioris long. & lat. 276. mediatio	280
Batenus astrologus	131	Canis minoris arcus uisionis quantus sit	80
Berosus Caldaeus	1	Canis mi. longit. latit. & mediatio	276
Berosus Caldaeus horologium succisum ad hemicycli formam primus inuenisse dicitur	22	Cancer	4
Bethchai	127	Canopi long. & lat. 276. mediatio	280
Bisextilem quomodo facile inuenimus	42	Capitis II. arcus uisionis quantus sit	80
Bisextili anno in dierum connumeratione unum semper diem à sexto calēdariū Martij adici oportere	48	Capricornus	4
Bisextus dies quis dicatur	42	Capi. II. anteceden. long. & lat. 276. mediatio	280
Boëtius	21	Cardines	13
Bohemi à solis occasu diē incipiunt	4	Cardo	127
Bohemorum horologiorum rationes quales	47	Cauda Ω uisionis arcus quantus sit	80
Bona fortuna	127	Cauda Ω longit. & latit. 276. mediatio	280
Bonus demon	ibidem.	Cauda Capricorni longit. & lat. 276. mediatio	280
Bootis uisionis arcus quantus sit	80	Cauda Ceti arcus uisionis quantus sit	80
Borealis polus	13	Χαμσπιδος	10
Bruma	10	Cingulus primi mobilis	8
Brumalis Tropicus	ibidem.	Circinatio	10
C			
Calentes domus	128	Circinare	ibidem.
Calcar currenti addere. in praefatione 1. lib.		Circulos celestes ueteres non ut nūc in 360, sed in 60 tantum aequales partes diuissse	3
Καλὴ τύχη	127	Circulus altitudinum	50
Καλὴ τύχη	128	Circulus limbo Planisphaerij insculptus quod officium habeat	4
Callistrates. in praefatione 1. lib.		Circulus positionis quid	133

INDEX RERVM.

Civilis dies quis	47	Cursoris compositio	268
Clima regionis deprehendere	2	Cuspi	127
Climata cursecuerint posteriores	29	Cuspi media noctis	ibidem.
Climata quot & quid sint	ibid.	Cygni uisionis arcus quantus	80
Cleostratus signorum primus author	14	Cygni longitud. & lat. 276. mediatio	280
Κόλπος	20	Cymeria tenebra	131
Colonus dux Hispania, insularum occidentaliu primus inuentor. in praefatione lib.		D	
Colophonem addere	3	Dea	127
Κόλονω	20	Decempeda	157
Coluri duo	18	Declinationis stellarum inuentio	53
Coluri etymologiam Ioannem de sacrobusto, itemque Procli interpretem perperam constituisse	20	Declinatio solis maxima pro supputatione Ptolemai 23. gra. 51. mi. 20.	
Coluri in planisphaerium deformatio	231	2. fuit, cum tamen Procli atq; Manilij Higinij atque Martiani Capella atate 24. aequauerit gradus	101
Comiunx	127	Defectus ☉ & ☾	14
Consualium dimensio	170	Deiecta domus quae	9
Cordis leonis uisionis arcus quantus sit	80	Demetrius rex Poliorcetes cognominatus in praefatione lib. 1	
Cordis ♀ longit. & lat. 276. mediatio	280	Deus	127
Cordis scorpii arcus uisionis quantus sit	80	Dexteriores caeli partes quae	19
Cordis scorpii longit. & latit. 276. mediatio	280	Dext. hum. Orionis long. & lat. 276. mediatio	280
Corpus Planisphaerii	128	Diagoras & Alex. in praefat. 1. lib.	
Cosmicus ortus, quis dicatur	76	Diagramma geniturae Caroli V. impetratoris	146
Κόσμος	8	Διάγραμμα γενεῶν βασιλέων	127
Crepum, id est dubium	58	Diem anni ignotum per Planisphaerium detegere	100
Crepusculum quid sit	98	Diei duplex differentia	46
Cultum apud Vitruuium quo significatu dicatur	25	Dierum atque noctium quantitates inuenire	66
Κύκλος Ἀλγεῶν καὶ ἡμερῶν	14	Dierum diuersitatem à latitudinis regionum diuersitate pronenire	16
		Dierum naturalium magnitudines quantum	

INDEX RERVM

tum à Ptolemao ad nostra tempora uariauerint	25	ST I. in praefatione <u>lib. 1.</u>	
Dies cardinales qui	19	Ecliptica linea	14
Dies quomodo à Planet. nominati	68	Ecliptica in planisphaerium inscriptio	
Difficilia omnia quae pulchra sunt, In praefatione <u>lib. 1.</u>		231	
Dimetiendi ratio per umbras	150	ἐπικρατεὶ φορῶν	127
Dimetiens sphaera etiā equatoris uicē praestat	96	Eratosthenes Cyrenaeus	1
Diognetus Mathematicus. <u>12. praefat.</u> <u>lib. 1.</u>		Erratica stella à quantis gradib. à so- lis coniunctione emergant	80
Dion rex Sicilia. In praefatione <u>1. lib.</u>		Eudoxus	L. & 104
Dionis Nicaei locus de nomenclatura dierum à planetis	68	Eudoxus Mathematicus. in praefatio- ne lib. 1.	
Dionysius Areopagita. In praefatione <u>1. libri</u>		Eumolpus Musaei pater	ibidem.
Dionysius tyrannus	ibidem.	Eustathius de Coluris	22
Dioptra	6	ἱστῶσθαι greci quae nos momenta uel minuta dicimus	43
Dioptra fabrica	270	Extrema fusionis aquae arcus uisio- nis quantus sit	80
Directus planities quādo dicitur	16	Extrema cauda ursae maio. long. & <u>lat. 276. mediatio 280</u>	
dis ὀψ. παρῶν	16	E	
Distātia quauis lōgae dimensio	212	Erdinandus Hispa. rex auus Ca- roli V. Imperat. in praefat. lib. 1.	
Domorū celestium efficacia. In praefat. <u>1. 1. lib.</u>	125	Fiducia lineā uulgō, eruditius autem Dioptra dimetiētē appellabimus	42
Domus caelestes oppositae aequali gra- dum numero constant	145	Filiij	127
Domus caelestes per Planisphaerium cō- stituiere	126	Filum praebeere prouerbiali paræmia dictum	5
Domus caelestes quae sibi mutuo nō ad- uersantur in aequales sunt, ac quae causa eius inaequalitatis	145	Finitor <u>17.</u> Fixus meridianus	15
E		Fluminum dimensio	177
Eccentricos orbes quis primus in- troduxerit	103	Fossarum dimensio	ibidem.
ἐλλειψ.	14	Fratres	127
Eclipsis solis tēpore passionis CHRI-		G	
		Gemini	2
		Gemma Frisius	3
		Gnomonis quātitatē uenari	164
		Gnomonice. In praefatione <u>lib. 4.</u>	

INDEX RERVM

Gnomon pro scala altimetra	4	Horariorum linearum in Planispha-	
Gradus à latinis ueterib. partes appel-		rio deformatio	243
lati	ibidem.	Horariorum linearum cum in celo equaliter	
Gradus cursu appellati	ibidem.	distent, cur in instrumēto inaequa-	
Gradus eclipticæ quemadmodū sym-		liter discludantur	25
pano inscribendi	252	Horariorum uerticalem stellæ inuenire	98
Gradus unus signiferi quot stadia		Horariorum distinctores circuli	25
habeat ex Materni sententia	86	Horariorum duplex differentia	62
H		Hora unde dicta	ibidem.
Hebraeorum de diei naturalis au-		Horizon	17
spiciatione sententia	46	Horizon in longitudine mutabilis	
Heliacus ortus quid	76	ibidem.	
Heraclides Ponticus	9	Horizon stellæ	135
Hermes peculiare modum de domib.		Horizontalis stellarum ortus occa-	
calestib. constituendis sequitur, in		susque quis dicendus	81
quo tamen ipse non satis sibi sem-		Horizontalis stellæ hora quæ	ibidem.
per constat	83	Horologia antiquitus ad inaequalium	
Hesiodi carmen de caniculæ exortu		horariorum ratione fuisse composita	22
cosmico	77	Horologij horariorum inaequalium de-	
Hirci longit. & latit. 276. mediatio		scribitur	ibidem.
280		horologij horizontalis fabrica	119
Hyberni menses æstiu fiebāt olim	43	horologij muralis compositio	25
Hyemale solstitium	19	horologiorum primus inuentor quis	
Hyems	ibidem.		109
Higinius diei rationem explicaturus		horoscopus quid: atque eius inuentio	
à noctis definitione incipit	9	per Planisphaerium	127
Hipparchus	106	horus Aegyptijs Apollo dictus, unde	
Homeri fictio de scuto Achillis	9	horæ	62
Hora æquinoctialis quæ	8	Huo Held Frisius. In præfatione lib.	
Horæ ortus et occasus ☉ inuenire	66	VI.	
hora naturalis quæ	63	Υπὸ τοῦ	117
Hora ortus & occasus stellæ unde cō-		humerali Pegasi arcus uisionis quantus	
munitur numeretur ab Astrologis	76		80
		I	
Hora inæquales	5	Iamaica insula. In præfatione lib. I.	
Hora planetariorum cursu dicta ibidem.		Iliade prolixius. In præf. lib. I.	

INDEX RERVM.

Innum celum quid & quomodo in- ueniendum	127	quo differant	54
Indicum planisphaerij fabrica	268	Leuæ cal partes quæ	20
Indagator umbræ	109	Arctici Craci quæ nos minuta dici- mus	43
Inæqualium horarum quadrantis de- scriptio	262	Lesbiæ regula	114
Inæqualium horarum per planisphae- rium inuestigatio	68	Libra	4
Inæquales horæ quæ	ibidem.	Limbo in sculptus circulus quod offi- cium habeat	ibidem.
Inferna porta	127	Limbus Planisphaerij quis	3
Instrumentorum Mathematicorum li- ber Regis Alfonso	131	Lineam quam uulgus fiducia, erudi- tius Dioptra dimetientem appella- bimus	42
Intercalari diem quarto quoque an- no morem Iul. Cæsar instituit, quæ intermissum postea D. Augustus re- uocauit	42	Longitudinem latitudinemque stel- larum, quæ in Planisphaerio sunt ad- discere	76
Intercalare quid	ibidem.	Lucani locus expositus atque emenda- tus, sagittarij exortum acronychum innuentis	ibidem.
Intercapedinis rei inaccessibilis dime- sio	177	Lucani locus expositus de statione si- derum	104
Iohannis de Monte Regio summatione de inquirendis domibus celestibus.	135	Lucidæ Hydra long. & lat. 276. me- diatio	280
Iosephus. In præfatione	lib. 1.	Lunæ magnitudinem quemadmodum Plinius colligi posse existimat	79
Iouianus Pontanus in præfat. lib. III.		Lyræ uisionis arcus quantus	ibidem.
Iouis gaudium	127	Lyræ long. & lat. 276. mediatio	280
Iouis uisionis arcus quantus sit	80		
Iouis uisionis circulus	9		
Itali à solis occasu diem incipiunt	67		
Italico modo horas inuestigare	ibid.		
Italicorum horologiorum ratione us- que ad 24. horas continuant	47		
Iulius Cæsar. In præfatione	lib. 1.		

L

Abyrinthus circularum			
Latitudinis regionum inuentio			
54. 55. 56. 57. 58. 59. & 94. & 161.			
Latitudo regionum & poli eleuatio in			

INDEX RERVM.

Manilij locus expositus de domib. ca-	Meridiei punctum ab Astrologis pro
lestibus 140	principio diei naturalis usurpari 127
Manilius quam in caelestibus locis cō-	Minos Creta urbs Strabonis patria 66
stituentis opinionem teneat ibid.	Minores circuli qui, & cur sic appel-
Marchio de Poza pater Do. Ioānis de	-lati 10
Rois. 62	Mobilis meridianus 15
Marcus Marcellus. in prefat. lib. i.	Monzon oppidum Hispaniae ditionis
Martialis carmē de Romanorum per	Marchionis de Poza dictū olim At-
singulas horas inaequales exercitio	taca creditur 62
69	Mors 127
Martianus Capella 12	Myrmecides. in prefatione lib. i.
Martis gaudium 127	N
Martis uisionis arcus quātus sit 80	Nadir 50
Maternus. in proēmio lib. iii.	Naturalis dies quid 46
Maternus quam in caelestib. locis cō-	Naturam nouercam Plinius uocat. in
stituentis rationem teneat 140	prefatione lib. iii.
Mathematicae artes. in prefat. lib. i.	Nicias Atheniensis dux. in pref. lib. i.
Mathematici in quanto honore olim	Nicomachus 20
habiti ibidem.	Noctē die priorem extitisse 47
Maxima Solis declinationem depre-	Notum in horarum inuentio 67
hendere 51	Nodi 14
Maxima solis declinatio mutabilis	Noe filiorumque eius uiuacitas quam
101	causam habuerit. in prefatione li. i.
Maxima solis declinatio quid 52	O
Mediatio celi stellae quid 85	Obliquam ascensionem eclipticae
Mediationem celi constituere 94	cognoscere 91
Medium caelum 127	Obliqua sphaera quid 2
Mēses quādamodum tympano inscri-	Obstacula pro deliquijs ☉ & ☿ 14
bendi 258	Occasus 127
Mercurij uisionis arcus quantus 80	Occultationem stellae pro heliaco oc-
Mixtae et uerae Graeci quod nos par-	casu dixit Plinius 79
tes. siue gradus dicimus 4	Oculi & longit. & lat. 276. media-
Meridiana linea inuentio 82	tio 280
Meridiani in Planisphario inscriptio	Oculorum aciem non ultra 180. sta-
231	dia excedere 17
Meridianus 15	Oculos nobis datos propter Astrologiā
	uti uult

INDEX RERVM.

uti uult Plato. In præfatione lib. i.	Planeta reliqua q̃; stelle fixæ magni-
Oppositū solis quid & quomodo in-	tudinis distaxat primæ aut secundæ,
ueniatur	50 aut quæ ijs sunt proximè æquales à
Oriens circulus	17 quantis gradibus, à solis cōiunctio-
Orientis angulus	127 ctione incipiant emergere
ὀρθοκοντες	ibidem. Platonis sententia de artibus Mathe-
orthogonijs pro scala altimetra	5 maticis. In præfatione lib. i.
Ortus, occasus solis horā inuenire	66 Platonis sententia de nomenclatura
Ortus, occasus q̃; stellarū non uno mo-	rerum
do ab authoribus accipitur	76 Plinius. In præfatione lib. i.
Ouidij locus de anno C. iul. Cæsaris	47 Plinij locus de parallelis geographi-
Ouidij loc⁹ expositus de exilio suo	78 cis
Ouidij locus de solaris cursus descri-	Plinius quomodo ex stellarum helia-
ptione	47 co ortu occasuq̃; colligat plane-
Ouidius. In præfatione lib. i.	Plurium rerum inter se distantium in
P	plano dimensio
Parallelas stellarum Planisphærio	182
inscribere	54 Plurium rerum in sublimi inter sese
Paralleli circuli	30 distantium dimensio
Parallelorū solis in Planisphærio in-	Poeta triplicem ortum faciunt
scriptio	236 Polares circuli
Parentes	127 Polares circuli quemadmodum à ue-
Parmenidi polarium circulorum in-	teribus constituti
uentio attributa	11 Polār
Parmenion	1 Polī mundi
Patrocles	ibidem. Policrates. In præfatione lib. i.
Pecunia	127 Politianus de dierum nomenclatura
Perseus rex. In præfatione lib. i.	Dionis interpres
Persii locus	68 Pompeius magnus. In præfat. lib. i.
Περσικὰ καὶ ῥογία apud Callimachū	22 Pontanus de domib. celestib.
Philolalaus Tarentinus	1 Posidonius
Pigra domus	128 Positionis angulus quis dicatur
Planeta horarum præsidēs quomo-	202 Posterior pars Planisphærij quæ
do inueniantur	68 Primarij paralleli
Planeta hora quæ, & qua ratione in-	Privationem rerum omnium fuisse
quiratur	ibidem principium

INDEX RERVM.

Procli auctoritate confirmatur ortus
occasusque acronychos, nō autem
chronicos, ut uulgus pronunciat di-
cendos esse 76
Proclus de coluris 21
Proclus de polaribus circulis 12
Progressus planeta quis dicatur 102
Putei dimensio 180
Pyramides curtae 21

Quadrans altitudinum 16
Quadrans horarum equalium siue equinoctialium 5
Quadrans horarum equalium atque
inequalium quemadmodū plani-
sphaerio sit innectendus 262
Quadrans horarum inequalium 5
Quadratura, siue quadra, siue quadra-
tes celi quae appellentur à Pōrano 144
Quae disciplina ceteris sint praeferen-
da, in praefatione lib. I.
Quarta altitudinum 28

R.

Radius 6
Recta sphaera quid 2
Rectangulus pro scala altimetra 5
Rectene an oblique signum quoduis
oriatur dignoscere 92
Regia artes Mathematicae appellatae.
In praefatione lib. I.
Regula horizontis fabrica 169
Regionum describendarum ratio. 5.
lib. pertotum.
Religio 127
Rerum altitudines siue umbra metiri
lib. 4. cap. 8. 9. 10. 11 165

Rerum in edito loco sitarum dimensio.
lib. 4. cap. 20. 22. 23 195
Rerum in plano consistentium dimensio
limi dimensio 185
Rerum quae in motu sunt, accedant
ne an recedant per Planisphaerium
deprehendere 199
Romae non eandem latitudinem esse
secundum Ptolemaeum & Ioan-
nem de Monte regio 163
Romanorum de diei naturalis exor-
dio sententia 47
Romanus annus quanto solari anno
minor existat 42

S.

Sagittarius 4
saturni gaudium 127
saturni uisionis arcus quantus sit 80
scala altimetra 5
scala altimetra compositio siue de-
scriptio 262
Σχῆμα 10
Στατήρ 75
scire quando quis dici debeat secun-
dum Aristotelem 23
scopas Siracusanus 1
Scorpio 4
secunda domus 127
segmenta mundi pro parallelis dixit
Plinius 25
septentriones 11
signa Graeci ὁδοί 4
signa meridionalia siue australia
14
signa septentrionalia siue borealia
ibidem.

signifer

INDEX RERVM.

signifer	13	succedentes domus	127
signiferi inuentor quis	14	sulpitius Gallus. In praefatione lib. 1.	127
signorum characteres quales & cur introducti	4	superna porta	127
signorum nomina	ibidem.	T	
signum unum quadraginta duo mil- lia stadiorum habet pro Materni sententia	144	Tabula equationis solis	45
sinisteriores cali partes quae	80	Tabula ascensionum rectarum	252
sinistri pedis Orionis arcus uisionis quantus	ibidem.	Tabula climatū et parallelorum, & c. 34.	
solaris annus quantū Romanum su- perat	42	Tabula declinationis solis	236
solis gaudium	127	Tabula radiorum et quadratorum earum	185
solis paralleli	31	Tabula umbrarum ad gnomonē duo- decim partium collatarum	154
solstitia duo	18	Tabulas eleuationum signorum pro quavis regione calculare	107
solstitialis colurus	ibidem.	Tabula utriusque umbræ digitorum solis lunæ uel altitudinibus per singulos eorum gradus in scala altimetra respo- dentes continens	150
sofigenes in Romano anno constitue- do Iulio Casari adfuit	42	Temporis spatium quo signum quoduis ascendat integre definire	92
spes	127	Terrestri globi horisotus diametrum trecenta sexaginta stadia non ex- cedere	17
sphaera materialis definitio diuisionisq; 1.		Thales Anaximenis preceptor	1
spica in longit. & latitu. 276. me- diatio	280	Θα	127
spica in arcus uisionis quantus sit	80	Θαδς	ibidem.
Stationarius Planeta quando dica- tur	102	Theodosius Bythinus	1
stellarum in Planisphaerio impositio	274. 280	Θαυδς	10
stellarum paralleli	32	Theucer sub Aiakis clypeo. In praef- atione lib. 1.	
Στρυγών planetarum statio	103	Tiberius Caesar	ibidem.
strabo. In praefatione lib. 1.		Timaeus Platonis	ibidem.
strabonis locus de crepusculis, melius uersus quam interpres antiquus eū translulit	99	Tryphon Alexandrinus. In praef. lib. 1.	
strabonis Ptolemæique de crepusculi initio sententia	ibidem.	Τροπικῶν	10
		Tropici	ibidem.
		Tropici solis quasi metae quadā ibid.	
		Tropicus Canceri	ibidem.

INDEX RERVM.

Tropicus capricorni	ibidem.	Virgilij locus expositus de principio	
Trutina sine in trutina examinare	6	signorum	79
Turris altioris ex humiliori dimensio	192	Virgilius Aratum imitatus	2
Turris humilioris ex altiori dimensio	167	Virgilij carmen de astrorum effectibus in prefatione lib. 1.	
Tympani primus secundusq; circulo		Virgilius Hesiodū imitatus occasum	
ru ordo quod officium habeat	4	simul ortumque Comsmicum complectitur	79
Tympanum	ibidem.	virgo	4
		vita	127
V Aletudo	127	Vmbilicus pro gnomone dixit Plinius	121
Varro anni tēpora aliter, quam		nus	121
Astronomi constituit	16	Vmbra nihil incertius	162
Vegetij locus explanatus de dimetiē-		Vmbra recta cur sic dicta	154
diū ciuitatum altitudinibus	157	Vmbrarum digiti	150
Veneris gaudium	127	Vmbrarum rationes quantum à Pto-	
Veneris uisionis arcus quantus sit	80	lemeo ad hæc nostra tēpora uaria-	
Vernale æquinoctium	18	uerint	35
Verse umbræ ad rectā reductio quē-		Vmbrarum quantitatē ex altitudi-	
admodum fiat	109	nasali tūc uo deprehendere	158
Verticalem stellæ horam lineamque		Vmbra uersa cur sic dicatur	154
inuenire	98	Vmbrarum de diei naturalis exordio	
Verticales linæ quæ quod earum		sententia	48
officium	87	Vnus idēque Meridianus mobilis	
Verticalis circulus quis proprie dica-		quomodo ad varias mundi incli-	
tur	ibidem.	nationes poterit inferuire	16
Verticalis linea quæ proprie ita appel-			
letur	95	Z Acynthus. in prefatione lib. 1.	
Vertices celi	13	zenith	27
Verus solis locus quid	41	Zodiaci poli distantiam à nostro ver-	
Veteres quid de planetarū retrograda-		ticali deprehendere	94
tione, directione, stationēque sen-		Zōdiac Græci quod nos signa dicim⁹	4
serint	202	zone celi quinque quæadmodū Pla-	
Virgilij locus de Dioptra	6	nishario inscribenda	231
Virgilij locus expositus Heliaciū Astæ-			
tudum occasum describentis	76		

E I N I S.

